

Miranda Lee

HARLEQUIN

SAHTE DAMAT

ISBN 975299329-X

9 789752 993297

6 TL (K.D.V. DAHİL)

Bu Dönemin Diğer Kitabı
"Ayarlanmış Evlilik"
Bayinizden istemeyi unutmayınız...

BİRİNCİ BÖLÜM

*D*aniel uçağın penceresinden, şehrin ve sahilin panoram... manzarasını seyrederken, uçağın pilotu Mascot Havaalanına inişlerinin biraz gecikeceğini, bu arada dünyanın en güzel limanına ve sahillerine sahip Sydney'in üzerinde küçük bir tur atacağını bildiren bir anons yaptı.

Dünyanın en güzel limanı... Daniel'e göre bu hiç de abartılı bir tanım değildi. Dünyanın birçok ünlü liman şehrine uçmuştu. New York. San Francisco. Rio. Ama bu konuda hiçbiri Sydney'in eline su dökemezdi.

Belki de sabah güneşi sahili bu kadar beyaz ve denizi bu kadar mavi gösteriyordu, ama nedeni ne olursa olsun bu şehri görmek, Daniel'i her zaman mutlu ediyordu.

Beth, sadece ziyaret için bile olsa, evine gelmesi için ona ısrar etmekte haklıydı.

Evi... Yuvası...

Sydney'i yuvası gibi görmesi çok garipti. Tamam, burada doğmuş, on iki ile on sekiz yaşları arasında burada okula gitmişti, ama hayatının çoğunu Amerika Birleşik Devletleri'nde geçirmişti. Tam olarak, Los Angeles'te... Yani melekler şehrinde... Ya da şeytanlar şehri... Bakış açısına göre değişir...

Los Angeles'te yaşam oldukça çetindi. Ancak Daniel bununla başa çıkabiliyordu. Hatta bu hayatın ona iyi geldiği bile söylenebilirdi.

Ne var ki; geçen yıl annesi öldüğünden beri kendini çok yalnız ve kötü hissediyordu. Sırtından tüm bedenine bir ürpertinin yayıldığını hissetti. Annesi öleli sekiz ay geçmiş olmasına rağmen, her şeyi dün gibi hatırlıyordu.

Babası cenazeye kolunda yeni karısıyla katıldığında kendini nasıl kontrol edebildiğinin hala bilemiyordu. Dördüncü karısı.... Ve tabi diğerleri gibi sarışın ve genç... Gerçekten, şimdi babası kaç yaşındaydı? Altmış beş olmalıydı. Ama anlaşılan başarılı yapımcılar genç yetenekler için cazibelerini asla yitirmiyordu.

Annesi de Benjamin Bannister ile, Sydney'e yıldız bulmak için yaptığı yolculuk sırasında tanışmıştı. O sıralar annesi yirmili yaşlarda saf ve tecrübesiz bir kızken, babası otuzlu yaşlarında tecrübeli bir erkekti.

Daniel sık sık babasının annesiyle neden evlendiğini merak ederdi. Ufak tefek esmer kadın, hiç de babasının tipi değildi. Tabi ya... Onu hamile bırakmıştı. Evlenmek için bundan daha geçerli bir neden olabilir miydi? Zaten çok kısa bir zaman sonra da Amerika'ya geri dönmüş ve oğlunu yetiştirmek üzere onu Avustralya'da yalnız bırakmıştı.

Babasının evlilikleri hiçbir zaman uzun sürmemişti. En fazla birkaç yıl sürerdi. Ama hepsinden bir ya da iki çocuğu olmuştu. Daniel'in sayısını hatırlayamadığı kadar erkek ve kız kardeşi vardı. Babası Los Angeles'te fazla yaşamamıştı. Daniel altı yaşındayken, annesini terk ederek New York'a yerleşmişti. Yoksa yedi yaşında mıydı?

Evet, yedi olmalıydı, çünkü ondan altı yaş küçük kız kardeşi Beth o zamanlar yeni yeni yürümeye başlamıştı.

Her neyse, neler olup bittiğini anlayacak ve en az annesi kadar incinecek yaştıydı. Annesi kocasının terk etmesinin üstesinden asla gelememiş, kalp kırıklığı tüm yaşamı boyunca devam etmişti. Ka-

ayı vurup çıkmadan önce, ağlayan karısına ona hiçbir zaman sadık kalmadığını haykırmış ve onu öylece bırakıp gitmişti. Annesi önce çareyi ilaçlarda aramıştı. Sonra da alkolden... Ve tabi başka erkeklerde... Bu erkeklerin ondan çok genç olduklarını ve onun bedeniyile parasını kullanmaktan başka amaçları olmadığı da açıktı.

Durum iyice kötüleşince, büyük babası işleri ele almış ve onları kendisiyle birlikte Avustralya'ya geri götürmüştü. Daniel ve kardeşinin iyi bir eğitim almasından emin olmak istiyordu. İki çocuk da büyükbabalarıyla birlikte Sydney'de yaşamaktan mutluydular. Özellikle Beth, zaman ilerledikçe burada hayatın sonuna kadar kalmak istediğini söylemeye başlamıştı. Daniel de buradaki hayatı seviyordu, ama annesi yaşlandıkça endişelenmekten kendini alamıyordu. Mektuplarında iyi olduğunu, bir iş bulduğunu, içkiyi bıraktığını yazıyordu. Ama onların yanına gelememek için her zaman bir bahane buluyordu.

Liseyi bitirdiğinde, kendini Los Angeles'e gere dönmek zorunda hissetti. Annesinin gerçekten içkiyi bıraktığını görmek onu rahatlamıştı... Annesi çok yaşlanmıştı. Evet, bir işi vardı, ama aldığı parayla yaşaması bir mucizeydi. Zaten ev olarak yaşadığı yer de bir çöplükten farksızdı. Onu Avustralya'ya gelmeye ikna edemeyince, büyükbabasından borç aldı. Daha iyi şartlarda yaşayabileceği bir yere taşındıkta sonra yerel bir üniversitenin hukuk bölümüne kaydını yaptırdı. Eğitim masraflarını ve annesinin ihtiyaçlarını karşılayabilmek için üç işte birden çalışmaya başlamıştı.

Sınıfın en başarılı isimlerinden biri olarak mezun olunca, Los Angeles'in seçkin avukatlık firmalarından biri olan, O'Neill ve Morecroft onu hemen işe aldı. Çok kısa bir zaman içinde kendi ayaklarının üzerinde durmayı ve firmanın en yetenekli aile hukuku avukatı olmayı başarmıştı. Büyükbabasından borç aldığı paranın her kuruşunu faiziyle birlikte ödedi. Firmadaki birinci senesinin sonunda, hatırı sayılır bir ikramiye alınca, bunu annesinin rahatça yaşayabileceği bir ev almak için kullandı.

Bir aile hukukçusu olarak geçirdiği ilk birkaç yıl, kadınları da erkekleri de temsil etti. Otuzuncu yaşına bastıktan kısa bir süre sonra, gelecekte sadece kadınları temsil edeceğini söyledi. Erkeklerin başka birini bulmaları gerekiyordu.

Eski eşlerine ödeme yapmaktan sıyrılmaya çalışan erkekleri engellemekten büyük bir zevk alır olmuştü. Müşterisi olan bayanlara maddi güvence sağlamak için gerektiğinde çok acımasız olabiliyordu. Hele çocuk da varsa, tavrı çok daha saldırganlaşıyordu. Çocuklarından vazgeçen erkekler, bunun bedelini ödemek zorundaydılar.

Haftalık telefon konuşmalarını yaptıklarında, iyimser kız kardeşi, "Ama bütün erkekler böyle değil," demişti. Beth, büyükbabaları ölmesine rağmen, Amerika'ya hiç dönmemişti. "Benim evliliğim bitse bile, Vince asla çocuğumuzu terk etmez. Ya da çocuklarımızı. Kaç tane çocuğumuz olacağından emin değilim. Ama bir taneden fazla olacağı kesin."

Beth o anda ilk çocuğuna yedi aylık hamileydi.

"Tabii evliliğimiz de asla bitmeyecek... Tamam, zaman zaman iniş çıkışlarımız oluyor, ama hala birbirimize aşığız."

Aşık olmak, diye düşündü Daniel, uçak piste indiğinde.

Acaba aşık olmak tam olarak nasıl bir duyguydu?

Yirmi altı yaşındaydı ama bu duygu onun yanından bile geçmemişti.... Tamam, kadınlardan hoşlanıyordu. Onları arzuluyor, onlarla sevişiyordu.

Ama bunlar aşık olmakla aynı şey değildi. Hiçbir zaman bir kadına evlenme teklif edecek kadar çılgın bir tutkunun esiri olmamıştı. Gerçi bir gün aşık olsa bile, kendini evlenmiş biri olarak düşünemiyordu ya... Çok fazla boşanma görmüştü! Evlenmeye karşı olan tepkisinin de nedeni bu olmalıydı...

Son kadın arkadaşı ofisinden ve... hayatından çıkmadan önce ona, "Sen duygusuz, soğuk herifin tekisin," demişti. "Seninle daha fazla vakit kaybetmeye niyetim yok, Daniel Bannister. Beni sev-

mediğın belli. Aslında sevginin ne olduğunu bildiğinden de şüpheliyim ya..."

O bürosundan çıktıktan sonra, biraz düşününce genç kadının söylediklerinin doğruluğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Onun öfkeli tavrı aynayı kendine çevirip bakmasını sağlamıştı.

Birçok defa evlendiği için babasını hep suçlamıştı. Oysa kendisi de ilişkiler söz konusu olduğunda pek başarılı değildi. Bir sürü sevgilisi olmuştu. Bir kadından diğerine gitmişti. Kendini asla onlara bağlamamış, ilişkilerinin daha ileriye gitmesine hiçbir zaman izin vermemişti.

Evet, gerçekten de duygusuz ve soğuk biriydi... Aslında bu kendisi için, hiç de hayal ettiği bir tanım değildi.

Bu olaydan iki ay sonra, uçakta Sydney'e giderken, karakterini ve geçmişteki davranışlarını gözden geçiriyordu. Pek başarılı sayılmazdı. Tamam, kadınlara asla yalan söylememiş, hiçbir ciddi söz vermemiş, verdiği sözden dönmemiş ve ortada terk edilmiş çocuklar bırakmamıştı. Ama arkasında bir sürü kalbi kırık kadın bırakmıştı. Bu kadınların çoğu, vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istemişlerdi ondan.

Daniel, kadınlar için iyi bir av olduğunun farındaydı. Fiziksel olarak çekici, profesyonel acıdan başarılı, mali açıdan yeterli... Evli arkadaşlarının hepsi, sürekli onu bekar kadınlarla tanıştırtıp, evlendirmeye çalışıyordu.

Ancak Daniel kendini güvence altına almak için, her zaman kariyer sahibi kadınlarla birlikte olmayı tercih etmişti. Yine de bunun da pek yeterli bir önlem olmadığını farkındaydı. Kadınların biyolojik saatleri çalışmaya başladığında, kariyerlerini kolayca bir kenara bırakabiliyorlardı. Birden tek istedikleri, düğün çanları, bebek ayakkabıları oluyordu. Bir akşam yemeğinde ya da eğlenceli geçen bir gecenin sonunda birden konuyu buraya getiriyorlardı.

Bunlar Daniel'in verebileceği şeyler değildi.

Uçağın penceresinden bakarken, erkeklerin de biyolojik saatleri olup olmadığını merak etmeye başladı. Geçen ay otuz altı yaşına girmişti.

Belki bir gün hoş bir kızla karşılaşacak ve ona karşı daha önce hiç hissetmediği duygular beslemeye başlayacaktı. Belki de kontrol edemediği tutkudan, arzudan ve aşktan başı dönecekti.

Kendi kendine gülümsedi.

Hadi, Daniel, dedi kendi kendine. Burada senden bahsediyoruz. Duygusuz ve soğuk adamdan...

Uçağın tekerleri piste değince birden irkildi. Düşüncelerine o kadar dalmıştı ki, uçağın inişe geçtiğini bile fark etmemişti. Havaalanları genellikle şehrin uzağında bulunurdu, ama Mascot Havaalanı Sydney'den pek uzak değildi.

Kız kardeşinin evi şehrin doğu yakasındaydı. Hamileliği ilerlemiş ve iniş saati erken olmasına rağmen onu karşılayacağına söz vermişti.

Birkaç hafta burada kız kardeşi ve kocasıyla yaşamak ona iyi gelecekti. Avustralyalılar çok uysal insanlardı ve Beth'de artık tam bir Avustralyalıydı.

Ayrıca tecrübelerinden bildiği kadarıyla Avustralyalılar, Amerikalılar kadar çok çalışmazdı. Sadece yaşamlarını sürdürecektik kadar çalışmak onlara yeterliydi.

Daniel de burada kaldığı süre içinde, bu felsefeye göre yaşamayı umuyordu. Son zamanlarda tam bir işkolik olmaya başlamıştı. Hayatı sadece çalışmakla geçiyordu. Yaşamında hiçbir eğlenceye yer yoktu. Bu on beş günlük dinlenme, gücünü toplaması için çok iyi olacaktı.

İKİNCİ BÖLÜM

Charlotte saat beşte çalan saatin alarmını duyunca yatağın içinde homurdanarak döndü. Sabaha doğru saat ikide yatmıştı ve sanki daha yeni uykuya dalmış gibi hissediyordu kendini.

Ama birden bu Cuma sabahı saati neden kurduğunu hatırladı.

Gary'nin uçağı saat altı buçukta geliyordu.

Gerçi sabahın bu saatinde, Bondi'den Mascot'a gitmek pek uzun sürmezdi, ama nişanlısını karşılayacağı için kendine biraz çeki düzsen vermek istiyordu. İşte bu yüzden saati erkene kurmuştu.

Hemen yataktan kalktı, ama bacağı yatağın yanındaki komodine vurmuştu. Vurduğu yeri ovuşturarak, banyoya gitti. Ama aynada kendisini görünce inlemekten kendini alamadı. "Aaaah!"

O sırada oda arkadaşı Louise, banyo kapısında belirmişti. "Bu gürültü de ne?"

"Şu halime bir bak," dedi Charlotte umutsuz bir sesle. "Hepsi senin hatan Louise. Düşünümünden iki gün önce ve Gary'nin geleceği günün akşamı öyle bir toplantı yapmaman gerekirdi. Azıcık içkinin beni ne hale getirdiğini biliyorsun. Tabii uykusuzluğu saymıyorum bile. Aman Tanrım, korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyorum!"

Louise homurdandı. "Hiç de öyle görünmüyorsun. Hatta saç diplerinin koyu rengi çıkmış olmasına rağmen son derece iyisin."

Charlotte yeniden ofladı. Louise kör olmalıydı!

Geçen sene, Gold Coast'ta Gary ile karşılaştığı ve ona aşık olduğu sırada uzun saçlarını altın sarısı rengine boyamıştı. Charlotte ve Louise kuaför olarak tüm hünerlerini göstererek, bunun son derece doğal görünmesini sağlamışlardı.

Aslında, Dwayne ile ayrıldıktan hemen sonra, yapacağı tatil süresi içinde sarışın olmaya karar vermişti. Uzun süre bu renkle yaşamayı planlamamıştı. Hatta tatil biter bitmez saçlarını kestirip, doğal rengine dönüştürmeyi bile düşünmüştü.

Ama Gary ile karşılaşınca, bütün planları değişmişti. Sekiz ay sonra sarışın... Ama diplerinden koyu renk çıkmış bir sarışın...

Keşke şu dip boyama işini son güne bırakmasaydım, diye düşündü. Bu işi daha önce halletmeliydi. Ve tabi biraz da düzeltip, bakım yapmalıydı.

"Banyoya girmem gerek," dedi Louise esneyerek. "Neden kahve yapmıyorsun? Ben de bu arada saçlarına ne yapacağımızı düşünürüm."

"Gerçekten de ayak üstü bir şeyler yapabilir misin?"

Bir saat sonra, Charlotte bu şartlar altında olabilecek en güzel haliyle görünüyordu. Saçlarının rengini bu şekilde açmaya devam ederse, çok yakında bütün saçları dökülecekti.

"Gary gerçekten sana aşık, saçlarının uzun ya da kısa oluşuna veya sarışın ya da esmer olmana aldırmayacaktır," demişti Louise onun saçlarını boyamasına yardım ederken.

Havaalanına giden kısa yol boyunca, Charlotte'nin beyninde onun bu sözleri yankılandı.

Gary gerçekten sana aşık...

Louise bu konuda şüpheleri olduğunu hiçbir zaman gizlememişti. Charlotte arkadaşını anlıyordu. Yakışıklı Amerikalı avukatla ilişkilerinin çoğu İnternet üzerinden gelişmişti. Elektronik posta yoluyla mesaj göndermek birlikte zaman geçirmekle aynı şey değildi. Ama, kelimelerle ileriye dönük bir adım atmak, hareketlere nazaran daha kolaydı. Charlotte bunu anlıyordu.

Aslında onlarınki sadece sanal bir ilişki değildi. Yüz yüze de görüşmüşlerdi, ama ne yazık ki, bu çok kısa bir zaman sürmüştü. Gold Coast'taki son gecesinde tanışmışlardı. Bu gece Gary'nin de Avustralya'da geçireceği son geceydi. Ertesi gün Los Angeles'e dönmesi gerekiyordu.

Dumanlarla kaplı kulübün kalabalığının içinde, bakışlarını ona dikmiş ve kaşabalığın arasından geçerek yanına gelerek onu dansa kaldırmıştı... Gerisi de çorap söküğü gibi gelmişti.

Bütün geceyi birlikte geçirmişlerdi. Tabi yatakta değil... Charlotte yeni tanıştığı biriyle hemen yatacak kızlardan değildi. Gary de buna aldırmış görünmüyordu. Hatta yatmalarını teklif ettiğinde, Charlotte'nin itiraz etmesinden olumlu etkilenmiş gibi bir hali bile vardı. Bütün gece el ele sahilde yürümüş ve konuşmuşlardı. Güneşin doğuşunu birlikte seyredelerken, ona hayatı boyunca aradığı kız olduğunu söylemişti.

Daha sonra Charlotte havaalanına kadar Gary'ye eşlik etmişti. Gary de eve gider gitmez onu arayacağına söz vermişti. Tutku dolu veda busesi, Charlotte'nin içine tatlı bir ürperti yayılmasına neden olmuştu. Dwayne'nin bıraktığı hasarlar yavaş yavaş onarılmaya başlamış gibiydi.

Sydney'e geri döndüğünde, tatilde tanışılan erkeklerle genellikle daha sonra görüşülmediği konusunda Louise onu uyarmıştı. Ama Gary Los Angeles'e döner dönmez onu aramıştı. O zamandan beri ilişkileri telefon ve elektronik posta yoluyla devam ediyordu.

Charlotte, Gary'yi, iki yılını geçirdiği Dwayne'den çok daha iyi tanıdığını hissediyordu. İki yılın sonunda Dwayne onu jimnastik salonuna gelen ve hamile bıraktığı kadın için terk etmişti.

Geçen Kasım ayında Gary ona evlenme teklif ettiğinde, hiç duraksamadan kabul etmişti. Gary onunla burada, Sydney'de evlenmeyi ve buraya yerleşmeyi kabul etmemiş olsaydı tereddüt edebilirdi.

Ya da otuz üç yaşında ve asla bir koca bulamayacağına inanmaya başlamış olmasaydın, dedi içinden bir ses.

Charlotte hemen bu sesi kafasından uzaklaştırdı.

Evleniyordu işte... Hem de yarın... Üstelik son derece gösterişli bir şekilde...

Charlotte, Gary'nin buna aldırmayacağını düşünüyordu. Basit bir tören olmasını rica etmişti. Kilise olmayacaktı. Sadece bir nikah memuru ve küçük bir davetli listesi... Onun ailesinden gelecek kimse yoktu. Anne ve babası o küçük bir çocukken trajik bir ev yangınında ölmüştü.

Ama Charlotte'nin babası otuz üç yıl boyunca en küçük kızını bu şekilde evlendirmek için beklememişti. Kızına layık olduğu gibi bir tören yapmakta kararlıydı.

Aslında gizliden gizliye, babasının ısrarlı tavrı Charlotte'yi memnun etmişti. İki ablası da harika iki gelin olmuşlardı ve Charlotte da en az onlar kadar güzel olmak istiyordu. Ailesi kilise yerine nikah memuru olmasına bir şey dememişlerdi, ama onun dışında kalan her şey geleneklere uygun olacaktı. Düğün bir tören, üç katlı düğün pastası, düğün marşı ve daha bir sürü şey...

Tabii bunların hiçbirini Gary'ye söylememişti. Buraya geldiğinde ona, bunların ailesinin fikri olduğunu ve masrafları da onların karşılayacağını anlatabilirdi. Gary'nin yapması gereken tek şey, bugün kendisi için bir smokin kiralamaktı.

Charlotte ondan çok fazla bir şey istediğini düşünmüyordu. Onu gerçekten seven bir erkek için, bunları yapmak sorun olmamalıydı... Ve Gary de onu seviyordu... Zaten sevmese, buca yolu onunla evlenmek için gelir miydi? Ya da ona safir ve elmastan yapılmış bir nişan yüzüğü gönderir miydi?

İçini rahatlatmak istercesine parmağındaki yüzüğe baktı.

Yarım saat sonra, Charlotte yolcuların çıktığı kapının önünde, sabırsızlıkla nişanlısının görünmesini bekliyordu. Uçak on dakika önce inmişti ve ilk yolcular görünmeye başlamıştı.

Yerinde duramıyordu. Sinirden midesine kramplar girmeye başlamıştı. Ama bunun nedeninin heyecandan mı yoksa korkudan mı olduğundan emin değildi. Henüz hiçbir yakınlığı olmayan bir erkekle evlenme konusunda acele ettiğinden mi endişeleniyordu?

Belki de böylesi çok daha iyiydi. Diğer erkek arkadaşlarıyla yatmıştı, ama hiçbiri ona evlenme teklifinde bulunmamıştı. Belki de onları cinsel yönden hayal kırıklığına uğratmıştı. Onun zevkin yoğunluğunu yaşayamamış olması erkek arkadaşlarının canını sıkmış olabilirdi...

Gary'ye karşı dürtüst olmuştu. Gary da onunla güzel, sıcak, tatlı ve her zaman istediği türde biri olduğu için evlenmek istediğini söylemişti. Bir aile kurmak istiyordu. Ayrıca düğün gecelerinde her şeyin yolunda gideceğinden emin görünüyordu.

Charlotte da bunun böyle olmasını umuyordu. Bu kez, Louise'nin her zaman bahsettiği gibi, dünyanın yerinden oynadığını hissetmeyi umuyordu.

Eğer hissedemezse?... Şey... o zaman Gary'nin söylediği gibi bunu zamanla nasıl olsa hallederlerdi.

İşte! Oradaydı!

Gülümseyerek yerinde hoplamaya, el sallamaya başladı.

"Buradayım! Buradayım!"

Yakışıklı esmer adam ona doğru baktığında, Charlotte'nin sallanan eli havada asılı kaldı ve yüzündeki gülümseme dondu.

Çünkü çağırdığı kişi Gary değildi. Ona çok benzeyen biri... Aynı boydaydılar. Bir seksenin üzerinde görünüyordu. Aynı koyu kahve rengi ve kısa saçlar...Neredeyse aynı denebilecek bir profil... Geniş alın, sert hatlı bir burun ve çene...

Ama kendisine bakan adamın gözleri hiç de, Gary'ninkilere benzemiyordu. Bu adamın gözleri daha etkileyiciydi. Sanki insanın içine işliyordu. Ne mavi ne de kahverengiydi. Kısıldığı zaman sanki siyahmış gibi bile görünüyordu.

Ve şimdi de kısılmıştı. Ve dikkatle ona bakıyordu.

Hayatı boyunca kimse Charlotte'ye bu adamın baktığı gibi bakmamıştı.

Adam ona doğru yürümeye başladığında, Charlotte havada kalan elini indirdi. Midesine utançtan kramplar girmesine rağmen, bakışlarını onun gözlerinden kaçıramıyordu.

"Beni karşılayan için seni Beth mi gönderdi?" diye sordu adam önünde durunca. Aksanı Gary'ninkine hiç benzemiyordu.

Aman Tanrım, Gary! Onu unutmuş muydu acaba.

"Üzgünüm, ama hayır," dedi Charlotte özür dileyerek. Bakışlarını bu rahatsız edici yabancından ayırarak, Gary'nin çıkış kapısında görünüp görünmediğine baktı. "Beth diye birini tanımıyorum... Ben... bir an için sizi nişanlama benzettim." Bakışları çıkan yolcuları tarıyordu.

Ama Gary onların arasında değildi.

Bakışlarını yeniden, hala önünde duran Amerikalı'ya çevirdi. Adam da ona bakmaya devam ediyordu. Ama gözlerinde merak yoktu... Daha çok.... Sahi ne vardı o bakışlarda? Bundan pek emin değildi.

"Siz... şey... biraz ona benziyorsunuz." Aslında bu adamla Gary tamamen farklı insanlardı. Gary hoş ve iyi görünümlü biriydi. Bu adam nefes kesecek kadar yakışıklıydı.

"Ah, anlıyorum."

Sesinde ve gözlerinde büyük bir hayal kırıklığına uğradığını gösteren izler vardı. Peki ama bu adam ne düşünmüştü? Ya da ne ummuştu ki?

"Yarın evleniyoruz," diye açıkladı Charlotte nedenini bilmeden. Ona neden el salladığını ve gülümsediğini çoktan söylemişti.

"Şanslı adam," diye mırıldandı adam onu baştan aşağıya süzerek.

Birden Charlotte onun gözlerinde az önce gördüğü ifadenin ne olduğunu ve adamın neden hayal kırıklığına uğramış görüldüğünü anladı.

Daha önce de erkeklerin bazı duygularını uyandırmıştı, ama bu duygunun bu kadar açık ifade edildiğini hiç hatırlamıyordu. Bu adamın bakışları çok seksiydi.

Bu bakışlar, vücudunun içinde bir sıcaklığın yayılmasına neden olmuştu. Ama esas şaşırtıcı olan şey, bu sıcaklığın yüzüne kadar yükselmesiydi. Yıllardır yüzünün kızardığını hatırlamıyordu!

"Şimdi bana izin verirseniz." Onun rahatsız edici varlığından uzaklaşmak için bacaklarını zorlaması gerekmişti. Ama yeniden Gary'ye bakınmaya başlamasına rağmen, aklı hala yakışıklı yabancıdaydı.

Bu adam kimdi? Ve burada, Sydney'de ne arıyordu...?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Daniel, kadının kendisinden uzaklaşmasına memnun olmuştu. Tanrı aşkına, bu davranışıyla ne yaptığını sanıyordu? O kadınlara vurulan erkeklerden değildi. Özellikle de sarışınlarla... Ama bu kadın babasının evlendiği türden sarışınlarla pek benzemiyordu.

Saçlarını sade bir şekilde başının arkasında toplamıştı. Güzel yüzünde de doğallığı bozacak hiçbir şey yoktu. Makyaj yapıyorsa bile bu son derece hafif bir makyajdı... Aslında güneş yanığı ve pürüzsüz cildinin makyaja pek ihtiyacı yoktu zaten. Gözlerinin de doğal bir güzelliği vardı. İri ve okyanus kadar mavi gözleri, uzun ve siyah kirpiklerle çevrelenmişti.

Dudaklarına parlak bir ruj sürmüştü. Bu ruj dudaklarını öyle dolgun ve ıslak gösteriyordu ki, Daniel bir an için bile olsa, onları öpmek için dayanılmaz bir istek duymuştu.

Durduğu yerde dönerek, onun arkasından baktı. İlk görüşte bir kadına kapılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ayrıca bir kadının peşinden gidilip gidilmeyeceğini anlayacak kadar da zeki bir erkekti... Ve bu kadın kesinlikle peşinden gidilmemesi gerekenlerdendi... Üstelik söylediğine göre bir gün sonra evleniyordu. Onun kendisine karşılık vermesini bekleyemezdi...

Belki de bu onun canını sıkıyordu... Çünkü yanlış anlamadıysa bu kadın ona karşılık vermişti... Onun gözlerindeki parıltıları gör-

müştü... Belirgin bir gerginlik onun da kendisinden etkilendiğini göstermiyor muydu?

Onu baştan aşağı süzdüğünde kızarması, utanmasından kaynaklanıyor olmalıydı... Ama nedense Daniel bundan kuşkuluydu. Sonuçta karşısındaki yeni yetme genç bir kız değil, bir kadındı.

Evet, o da kendisine karşılık vermişti ki, Daniel'i de rahatsız eden buydu. Daniel, kaybetmekten hoşlanmazdı, ama bu kez yenilgiyi, daha doğrusu o kadınla aralarında oluşan ortak çekimi görmezden gelmek zorundaydı.

İçini çekerek, kalabalığın içinde kardeşini aramaya başladı. sarışının gittiği yöne gitmeyecekti. En son istediği şey, onu başka bir adamın kolları arasında görmektir. Erkeklik egosu bundan rahatsız olurdu.

Ama Beth hiçbir yerde görünmüyordu. Oysa, şimdiye kadar burada olması gerekirdi. Uçak yeterince gecikmişti.

Tabi başına ters bir şey gelmediyse...

Çalan telefonunda arayanın Beth olduğunu görünce hemen açtı. "Evet, Beth."

"Özür dilerim, Daniel. Uyuyakalmışım. Seni bugün göreceğim için o kadar heyecanlıydım ki, dün gece uyuyamadım. Bu yüzden televizyon seyretmek için kanepeye uzandım. Ama orada uyuyakalınca, saatin alarmını duymadım. Tabi Vince de alarmı kapatıp, yeniden uykuya dalmış."

"Endişelenme, Ben taksikle gelirim."

"Hayır, ben yoldayım.. yirmi dakika sonra oradayım. Sen de bu arada oradaki kafelerden birine oturup, kahve iç, tamam mı?"

"Tamam."

"Öyleyse birazdan görüşürüz. Hoşça kal."

Daniel kendi kendine gülümseyerek telefonu yeniden cebine koydu ve Beth'in bahsettiği kafelerden birine oturdu. Kendine bir kahve ısmarlayarak, gelip geçenleri seyretmeye başladı.

Ama bu hiç de iyi bir fikir değildi.

Karşıdan gelen şu muhteşem sarışın, ona doğru yürüyordu. yanında nişanlısı yoktu... Çok ağır yürüyordu ve bu arada pembe cep telefonunu kulağına yapıştırmış konuşuyordu. Daniel'in farkında bile değildi. Başını hafifçe yere eğmiş, tüm dikkatini yaptığı konuşmaya vermişti.

Daniel bir kez daha gözlerini ondan ayıramadı. Ancak bu kez yüzünü değil, vücudunu inceliyordu. Bakışları önce, bedenini sıkıca saran bluzda, daha doğrusu tüm hatlarıyla belli olan göğüslerinin üzerinde dolaştı. Sütyeni, dolgun ve ağır sulandıran göğüslerinin uçlarını, gizleyememişti. Belden altında da hiçbir hata yoktu. İnce beli, dolgun kalçaları, uzun bacakları ve ince bilekleri...

Zaten her zaman dar kot pantolon giyen kadınlar hoşuna giderdi.

Ve ayakları... Yüksek topuklu sandalları, küçük ama güzel ayaklarını ortaya çıkartmıştı. Tırnaklarındaki oje, telefonuyla aynı renkteydi.

Yaklaştıkça, Daniel onun çok solgun görüldüğünü fark etti. Yüzü bembeyaz olmuştu ve sanki titriyordu. Kötü bir haber aldığı belliydi.

Daniel'in masasından fazla uzak olmayan bir mesafede durduğunda, konuştukları duyuluyordu. "Buna inanamıyorum!" diye haykırdı. "Hayat bana karşı bu kadar kötü olamaz!"

Oh... Ortalıkta görünmeyen nişanlısıyla ilgili ciddi bir şeyler olmalıydı. Her ne kadar sarışının artık serbest olmasına sevindiyse de, onun erkek arkadaşının başına bir kaza, ya da daha kötü bir şey gelmesini umacak kadar bencil değildi.

"Alçak herif!" dedi sarışın birden...

Hayır... Ortada kaza falan yoktu... Sadece alçak adam gelmemişti. Ve konuşulanlara bakılacak olursa gelmeyecekti de...

Sarışın için üzülmesine rağmen, artık harekete geçmemesi için bir neden kalmamıştı. O normal bir erkekti, bir aziz değil.

"Hayır, iyiyim. Birazdan kendimi toparlarım," dedi sarışın aceleyle. "Ben bundan çok daha güçlüyüm. Hayır, tabi ki ağlamaya

başlamayacağım. En azından burada değil... Eve gidene kadar bekleyeceğim. Yada en azından arabaya binene kadar."

Ama ne eve ne de arabaya gitmeye kadar bekleyebildi. Telefonu kapatır kapatmaz gözyaşlarına boğuldu. Üstelik bunlar sessiz gözyaşları da değildi. Hiçkırarak ağlıyordu.

Daniel hattın diğer ucundaki kişinin onun ağlamasından neden endişelendiğini anlayabiliyordu. Kaderin bu oyununa şükrederek, ayağa kalktı ve onun yanına gitti.

"Yardım edebileceğim bir şey var mı?" diye sordu bir elini onun omzuna yavaşça koyarak.

Charlotte kendini toparlayarak, yaşlı kirpiklerinin arasından baktı. Oydu... Az önce konuştuğu yakışıklı Amerikalı... Gary'e benzettiği, ona tutku dolu gözlerle bakan adam...

Ancak şu anki bakışlarında tutku değil, samimi bir ilgi vardı.

"Galiba haberler kötü..."

"Öyle de diyebilirim," diye mırıldandı Charlotte. Çantasından bir mendil çıkararak, burnunu sildi.

"Bak, neden gelip benimle birlikte bir kahve içmiyorsun?" Amerikalı az ötedeki masayı gösteriyordu. "Kız kardeşimin gelmesini bekliyordum ve bir arkadaşaya hayır demem. Bu arada sen de nişanlının neden gelmediğini anlatabilirsin."

Charlotte şaşkın gözlerle ona baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Çıkış kapısında beni nişanlına benzeterek hata yaptığını kendin söyledin. Yanında bir erkek olmadığına ve ağladığına göre, bunu anlamak için çok zeki olmaya gerek yok..."

"Ah... Anlıyorum." Charlotte yeniden burnunu silerek, derin bir nefes aldı.

"Geçici bir durum mu? Yoksa tamamen mi bitti?"

"Anlaşılan, tamamen bitti." Az önceki umutsuzluk yeniden sesine yansımıştı. Kader nasıl bu kadar acımasız olabiliyordu? Şimdi ailesine ne söyleyecekti?

"Bazı erkekler çok aptal oluyor," dedi Amerikalı.

Bu kadar sıkıntılı bir durumda olmasaydı, bu sözler gururunu okşayabilirdi.

"Hadi. Bir fincan kahve dünyanı biraz olsun düzelterektir."

Adam onu dirseğinden tutup, masasına doğru götürürken, Charlotte itiraza yeltenmedi. Az tanısa da adam ona karşı nazik ve anlayışlı davranıyordu. Üstelik endişelenmesi için bir neden yoktu. Madem ona bir fincan kahve ısmarlamak istiyordu... Üstelik o anda eve kadar araba kullanacak durumda da değildi.

Ancak bu adam ona yabancı olduğuna göre, ona ayrıntı vermek zorunda da değildi..

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Amerikalı onun kahvesini söylerken, Charlotte boş gözlerle etrafa bakıyordu. Kahvesi geldiğinde, adam bir kaşık şekeri kahvesine koyarak onun önüne itti.

"Bunu iç," diye önerdi. "Biraz şeker sana güç verir. Şu anda biraz olsun şoktasın."

Charlotte hiç itiraz etmeden onun söylediğini yaptı. Bir süre sonra gerçekten de kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi sonunda. "Haklıymışsın. Buna ihtiyacım vardı."

"Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

"Neden ilgileniyorsun?" Charlotte, çektiği acının onu hiç ilgilendirmediğinin biliyordu. Bu adam sadece onun kendisini toparlanmasına yardımcı oluyordu. Bir anlamda kurtarıcı beyaz atlı şövalyelik yapıyordu. Kahve... Nazik ve ilgi dolu sorular... Ama bütün bunları istediğini almak için kullanıyor da olabilirdi. Onu...

Charlotte onun gibilerle daha önce de karşılaşmıştı. Denizaşırı yoldan gelenler, burada kaldıkları süre içinde kendilerine eşlik edecek bir kız arkadaş arayışı içinde olurlardı. Bu adamın da onlardan bir farkı olmamalıydı. Büyük ihtimalle onu bekleyen bir eşi, en azından bir kız arkadaşı olabilirdi. Bu şekilde görünen ve giyen erkekler genellikle pek yalnız kalmazlardı. Sadece kıyafeti

değil, altın saati ve altın elmas karışımı kravat iğnesi de son derece pahalı görünüyordu.

Gülümsediğinde, gözlerinde biraz hayranlık ve memnuniyet karışımı parıltılar belirdi. "Bakıyorum, çoktan iyileşmeye başladın. Bu iyi. Demek ki, yaşayacaksın."

"Yaşamaktan kastettiğinin ne olduğuna bağlı," diye cevap verdi Charlotte. "Annem ve babam bugün nişanlımla tanışmak için Sydney'e geliyor. Ailemin geri kalanı da düğünümü katılmak için yarın gelecek. Kız kardeşlerim, amcalarım, teyzelerim, kuzenlerim, yeğenlerim... Hepsi, yıllardır beni evlenmemi deli gibi istiyorlardı. Bilirsin, onlar taşra insanı ve bir kadının gerçek kariyerinin evlilik ve annelik olduğunu düşünürler... Sonunda onların gözünde başarılı bir iş yapmış olacaktım..." Biriken yaşları uzaklaştırmak için gözlerini kırıştırdı.

"Nişanlına ne oldu?" diye sordu genç adam.

Charlotte ona bakarken, bu adam hakkında yanılıp yanılmadığını düşündü. Etkileyici bakışlar gerçekten onunla ilgilenir gibiydi. "Söylenecek fazla bir şey yok," dedi Charlotte omzunu silerek. "Gelmiyor. Düğün iptal edildi. Bu işte burada bitti."

İşte, yine mendile ihtiyacı vardı. Üzgün olduğu zamanlarda birinin ona anlayışla yaklaşması, tüm direncini yok ediyordu. Gözlerini silip kendini toparlamaya çalışırken, adam konuşması için onu hiç zorlamadı. Bir süre sessizlik içinde oturup kahvesini yudumladı. Birden tüm duygularını söylemek için dayanılmaz bir istek duydu içinde. Karşısındaki adamın yabancı olup olmamasının ne önemi vardı? Hem yabancı biriyle konuşmak çok daha iyi olabilirdi.

"Louise haklıydı," dedi fincanını masaya koyarken. "O beni gerçekten sevmedi."

"Louise kim?"

"Benim en yakın arkadaşım. Aynı evi paylaşıyoruz."

"Sanırım az önce sana telefon eden de oydu."

Vay be. Ne gözlemci adam. Ve sezgileri kuvvetli biri...

"Evet. Anlaşılan dün akşam Gary arayıp, uçakta olamayacağını, her şeyi açıklayan e-mail gönderdiğini söyleyen bir mesaj bırakmış. Ancak biz geç saatlere kadar dışarıydık. Eve geldiğimizde de de telesekreteri kontrol etmedik. Bu sabah ben çıktuktan sonra, Louise mesajı bulmuş. Ne olduğunu anlamak için Gary'i aramış, ama ulaşamamış. Her halde şu anda orada gece yarısı olmalı. Neyse beni aradı... Ben de ona gönderdiği e-maile bakmasını söyledim."

"Gary. Senin şu kayıp nişanlımın ismi olmalı."

"Gary Cantrell. Ve o kayıp değil... Şu anda Los Angeles'te özel sekreteriyle birlikte... *Hamile* olan özel sekreteri... Mucizevi bir şekilde Gary'nin benimle evlenmek için ayrılacağı gün, onun bebeğine hamile olduğunu öğrenmiş!"

"Ya... Peki sen ve Gary görüşmeyeli ne kadar oldu?"

"Onu Haziran'dan beri görmedim."

"Bu sekiz ay önce!" Sesindeki şaşkınlık gereken mesajı veriyordu. Ona göre sekiz ay bir erkeği yalnız bırakmak için çok uzun bir süreydi.

"Ben ona sadık kaldım," dedi Charlotte kızgın bir sesle.

"Bu övgüye değer bir davranış. Ama nişanlılarından, ya da eşlerinden bu kadar uzun bir süre ayrı kalan erkeklerin sadakati için aynı şey söylenemez..."

"Bana yeni bir şey söyle."

"Neden bu kadar uzun bir süre ayrı kaldınız?"

Charlotte içini çekerek, Gary ile ilişkisinin kısa bir özetini verdi. Tabi onunla yatmadığına ilişkin detayı atlayarak. Düğün törenini Sydney'in en iyi otellerinden birini ayarladığını ve bu sayede Gary'e sürpriz yapmayı planladığını söyleyerek sözlerini bitirdi. "Sanırım, bir Amerikalı olarak Regency Royale'yi bilmiyorsunuzdur."

"İsmi bir şeyler çağrıştırıyor."

"Sydney'in en lüks otellerinden biridir. Oradaki her şey çok pahalı. Düğün gecesi için ayırttığım odayı iptal ettirebilirim, ama tören için bir anlaşma yapıldı. Üç katlı düğün pastası ve gelinlik isteyebilecek birini tanıyor musun? Tabi bir de Hunter Vadisi'nde parası ödenmiş beş günlük tatili de unutmamak gerek."

Sadece babası değil, kendisi de bu işler için küçük bir servet ödemişti.

"Şu anda değil. Ama belki Internet'te satışa sunabilirsin. Baksana, orada her şeyi satışa çıkarabiliyorsun."

Charlotte inledi. "Bana Internet'ten bahsetme."

"Ben sadece pratik olmaya çalışıyorum."

"Ne düşündüğünü biliyorum."

"Peki ne düşünüyorum."

"Internet ilişkilerinin gerçek olmayacağını, dolayısıyla bizim aşkımızın da gerçek olmadığını... Gary açısından böyle olabilir, ama benim açımdan değil. Ben onu sevmiştim ve onunla yarın evlenecektim."

Ancak Charlotte bunları söylerken bile, ilişkilerinin gerçek boyutu hakkında kafasında şüpheler vardı. Belki de olmasını istediği bir şeye inanmıştı. Belki de Gary ile evlenmemesi çok daha iyi olmuştu. Ancak bu onun hayal kırıklığını azaltmıyor ya da içinde bulunduğu durumu kabullenmesini kolaylaştırmıyordu.

"Yarın, hayatımın en kötü günü olacak... Hayır, aslında en kötü gün bugün olacak. Bugün anne ve babamla öğle yemeğini yiyip, nişanlımı tanıştırmam gerekiyordu. Ama ben babama düğünün iptal edildiğini söylemek zorundayım. En kötüsü de ne biliyor musun? Bu işe çok para harcadı. Üstelik zengin de değildir. Sadece küçük bir çiftçi. Tabi ki bütün parayı ona geri ödeyeceğim. Ama kuaförlükten olan kazancımla bu biraz uzun sürecek."

Geçen sene kendine yeni bir araba alması ve şu aptal balayı tatiline para yatırmasıydı durumu bu kadar kötü olmayacaktı... Kredi kartına olan borcunu ödedikten sonra, bankada yok denecek kadar az parası kalacaktı.

Derin bir iç çekerek, kahvesinin son yudumunu içti. "Bu akşam benimle birlikte yemeğe çıkar mısın?"

Charlotte şaşkınlıktan irileşmiş gözlerle ona baktı. "Sen ciddi misin?" Onun sorduğu şeye inanamıyordu. "Az önce söylediklerimi dinlemedin mi? Terk edildim. Kalbim kırıldı... Şu anda yapmak istediğim en son şey, tatil için buraya gelmiş ve bir kızı yatağa atmak için ağız iyi laf yapan, diğer bir yakışıklı Amerikalıyla çıkmak."

"Aslında ben Amerikalı değilim... Avustralyalıyım."

"Hı?"

"Amerikalı gibi konuştuğumu biliyorum. Birkaç yıldır Los Angeles'te yaşadığım ve orada çalıştığım için böyle... Ama Sydney'de doğdum. Annem Amerikalıyla evlendi. Kardeşim de Amerika'da doğdu. Ama daha sonra ikimiz de Avustralya'da okula gittik. Beth daha sonra burada kalıp, Sydneyli bir doktorla evlendi. Ah, işte o da geldi."

Charlotte kendilerine doğru gelen hamile kadına baktı. Ağabeyine benzemiyordu. Onun otuz yaşlarında olduğunu tahmin etti. Ağabeyinden birkaç yaş genç olmalıydı.

"Bakıyorum hiç değişmemişsin," dedi Beth ağabeyine. "Sonra gülen gözlerini Charlotte'ye çevirdi. "Onu bir dakikadan fazla yalnız bırakınca, dikkatini etrafındaki en güzel kadına veriyor. Ama seni uyarıyorum, hayatım. O sev ve terk et tipindeki erkeklerden."

"Bu övgün için teşekkür ederim, kardeşim," dedi Amerikalı kardeşini yanaklarından öperken. "Hanımefendinin ismini bilseydim, sizi tanıştırdım, ama sanırım bana ismini söylemeyi unuttu."

Charlotte, ona ismini söylemek ya da yemek teklifini kabul etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, kaçması gerektiğini hissediyordu. Hayatında yeterince bu tip erkek tanımişti.

Ayağa kalkarak çantasını omzuna astı ve gülümseyerek ona baktı. "Kahve için teşekkür ederim. Ama şimdi gitmem gerek."

Çıkış kapısına doğru, yüksek topuklarının izin verdiği ölçüde hızla yürümeye başladı. Ancak genç adamın onun gitmesine bu kadar kolay izin vermeyeceğini tahmin etmesi gerekirdi.

"Bekle!" diye seslerdi ve koşturarak arkasından geldi. "Sen kardeşime aldırma. Sadece şaka yapıyordu."

Charlotte durarak, alaycı gözlerle ona baktı. "Yanı sev ve terk et düşüncesinde olmayan bir erkek olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Charlotte, onun gözlerindeki suçluluk duygusunu yakalamayı başarmıştı. "Zaten bir önemi yoktu," dedi ve tekrar yürümeye başladı.

"En azından adını söyle."

Charlotte yeniden durarak onun yakışıklı yüzüne baktı.

Ama bu büyük bir hataydı.

Gözlerindeki arzu dolu açlık gitmişti. Birden ona ismini ve telefon numarasını söylemek için dayanılmaz bir istek duydu. Ama bunu yapmak aptallığın daniskası olacaktı. Otuz üç yaşında biri olarak, artık buna bir son vermesi gerekiyordu.

"Ben... bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi ama sözlerine kendisi bile inanmamıştı.

Başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan, adam cebinden kartvizitini çıkarttı. "Cep telefonumu yazıyorum. Beni bu numaradan bulabilirsin," dedi kartın arkasına bir numara yazarak. "Ama beni kız kardeşimin evinden de arayabilirsin. Adı Beth Harvey. Ortopedi cerrahı Vincent Harvey ile evli. Rose Bay'de yaşıyorlar. Burada kaldığım on beş gün içinde ben de orada kalacağım. Telefonlarını fihristte bulabilirsin. Fikrini değiştirirsen beni ara." Kartı onun avucunun içeni sıkıştırdı. "Şu anda çok üzgünsün, ama şu Gary denen adamı gerçekte sevmediğini, sen de ben de çok iyi biliyoruz."

Gözleri karşılaştığında, sanki aralarında garip bir elektriklenme olmuştu.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Charlotte nefesi kesilmiş bir halde.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, güzelim."

Charlotte itiraz etmek üzere ağzını açtı, ama yapamadı. Gerçekten de onun ne demek istediğini biliyordu. Bir erkekten, şimdiye kadar hiç hissetmediği bir yoğunlukta etkilenebiliyorsa, Gary'e nasıl aşık olabilirdi? Kalbi deli gibi atmaya başladı.

Biraz meraktan, ama daha çok bu baştan çıkarıcı gözlerin etkisinden kurtulmak için bakışlarını elindeki karta çevirdi.

İsmi Daniel Bannister idi. Ve Los Angeles'te avukattı.

Charlotte acı bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. Bu nasıl bir ironiydi!

"Bu kadar komik olan ne?"

Charlotte ona baktığında, ifadesi alaycıydı., "Gary de Los Angeles'te avukattı. Ve Los Angeles'te avukatlık yapan yeterince insan tanıdığımı düşünüyorum. Sence de öyle değil mi?"

Sonra elindeki kartı ona geri vererek, topuklarının üzerinde döndü ve hızla kapıya doğru uzaklaştı...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Bak, gerçekten üzgünüm," dedi Beth. "Bir sorun çıkartmak istememiştim. Ama yalan da söylemedim. Kadınlarla işin bittikten sonra onları terk ettiğini söylemez misin?"

Daniel havaalanından ayrıldıklarından beri pek konuşmuyordu. Bu süre içinde eve gelmişler, Daniel odasına yerleşmiş, Vincent işe gitmek üzere evden ayrılmıştı. Beth bugün doğum uzmanıyla randevusu olduğu için neredeyse sevinecekti. En azından ağabeyinin asık yüzünü bir süre görmeyecekti. Ama onun böyle durması canını sıkıyordu.

"Tanrı aşkına, Daniel, ne bekliyordun ki, zaten?" diye devam etti, Daniel onun özüne bir cevap vermeyince. "Nişanlısının kollarından senin kollarına atlamasını mı? Bu kadar da karşı konulmaz değilsin." Dikkatle ağabeyini süzdü. "Senin sorunun ne biliyor musun, Daniel Bannister? Tek bakışınla kadınları fethetmeye fazla alışmışsın."

Daniel, Beth'in haklı olduğunu biliyordu. Ama bu, sabahki fiyaskoyu hafifletmiyordu. Neden bu kadar bozulduğunu bilemiyordu.

"Her nedense onu aklımdan çıkaramıyorum." Yaptığı bu itirafa kendisi de en az Beth kadar şaşırılmıştı.

"Ama onunla sadece birkaç dakika konuştun."

"Biliyorum."

"Üstelik, o bir sarışın."

Daniel'in dudaklarında çarpık bir gülümseme belirdi. "Bunu da biliyorum. Ama ondan gerçekten çok hoşlandım. Çok tatlı bir kadındı."

Beth kahkaha atarak ekledi. "Ve seksiydi."

"O kadar da belirgin bir şekilde değil."

"Ah, hadi... O vücutla mı?"

Daniel kaşlarını çattı. Evet... Onunla sevişme şansına sahip olmayı gerçekten istiyordu. Ama aklındaki tek şey cinsellik değildi. Onu bir şekilde yeniden görmek istiyordu.

"Onu bulmak zorundayım."

"Nasıl bulacaksın ki? Daha adını bile bilmiyorsun."

"Ama düğün için yer ayırtığı otelin adını biliyorum. Oradan adını ve telefonunu alabilirim."

"Sana vermezler."

Daniel kararlı bir şekilde başını salladı. "Verirler, verirler..."

Beth içini çekti. Daniel haklıydı. Büyük ihtimalle ona istediği her türlü bilgiyi vereceklerdi. Daniel her zaman istediğini alırdı.

"On ikide doktorla görüşmek üzere şehre ineceğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Regency Royale'ye yakın bir yerde mi?"

"Yürüyerek on beş dakikalık mesafede."

"Öyleyse sen doktorun yanındayken, ben de oraya uğrarım. Orada ne kadar kalacaksın?"

"Bir ya da iki saat... Duruma bağlı..."

"Öyleyse telefonla bağlantı kurarız."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin, Daniel? Yani zavallı kız şu anda çok hassas bir durumda olmalı."

"Onu incitmeyi düşünmüyorum. Sadece onun yemeğe çıkartmak ve daha iyi tanımak istiyorum."

Beth gözlerini yuvarladı. Daniel ile tartışmak imkansızdı. bir şeyi yapmaya karar verdi mi, yolunun üzerinde kimse duramazdı.

"O zaman on bir buçukta taksiyle gideriz. Şehirde park yeri bulmak tam bir işkence."

Charlotte Regency Royale'in kapısından girdiğinde, saat tam on ikiyi gösteriyordu. Anne ve babasıyla yarında buluşacaklardı, ancak onların randevularına her zaman önceden geldiklerini biliyordu. Hatta şimdi, lobide oturmuş onu bekliyor olabiliyordu. Aslında bir an geç gitmeyi düşünmüştü, ama sonra kötü haberi ne kadar çabuk verirse o kadar iyi olacağına karar vermişti.

Havaalanından eve dönüşü çok zor olmuştu. Pişmanlıklar ve şikayetler arasında gözyaşlarına boğulmuştu. Evde Louise olmasaydı, dengesini tamamen yitirebilirdi. Ama bir süre sonra onun da işe gitmesi gerekmişti. Louise, Gary'i aramaması için ondan söz almadan evden çıkmamıştı.

Bir saat sonra kendini biraz daha toparlamıştı. Gary'e hakkında neler düşündüğünü söyleyen bir e-mail gönderdikten sonra, yeniden göz yaşlarına boğuldu.

Ama bu kez kendini daha çabuk topladı. Gerekli bazı yerleri arayarak, iptalleri gerçekleştirdi. Nikah memuru... Elbisenin kiralanacağı yer... Çiçekçi... Ve düğün gecesi için tuttuğu süit.

Bütün bunları yaptıktan sonra o kadar üzgündü ki, tören organizasyonunu iptal etme işini daha sonraya bıraktı. Bunu ailesiyle konuştuktan sonra yapmaya karar verdi. Belki otel babasının ödediği paranın bir kısmını geri vermeyi kabul edebilirdi.

Ağlamaktan gözlerinin altı kıpkırmızı olmuştu. Biraz buz, biraz da makyajın yardımıyla bunları büyük çapta yok edebilmişti. Gary'yi etkilemek için giydiklerini çıkarıp, Krem rengi bir pantolon ve yarım kollu kırmızı bir buluz giydi.

Otelin cam kapısından içeri girip, pahalı butiklerin önünden yürürken, en son buradan dünya para verip aldığı iç çamaşırlarını düşündü. Tanrım, gittiği ve gördüğü her şey acısını daha da artırıyordu. Olanları ailesine nasıl anlatacağı?

En son Noel'de onların çok yorgun ve yaşlı göründüklerini düşündü. Şimdi bu haberi kaldırabilecekler miydi?

Midesine kramplar girerek, lobiye göz attı. Henüz gelmemişlerdi. Arkasını dönerek, resepsiyon bölümünün her köşesini kontrol etti. Günün bu saatinde etraf pek kalabalık değildi. Otelden çıkmak için çok geç, giriş yapmak içinse çok erken bir saatti.

Anne ve babasının henüz gelmedikleri anlaşılıyordu.

Cep telefonları olsaydı, onları arayabilir, o sırada nerede olduklarını öğrenebilirdi. Ama ailesi henüz yirmi birinci yüzyıla ayak uyduramamıştı. Cep telefonu falan onlara göre değildi.

Beklemek için kadife koltuklardan birine oturarak, yüzünü girişe döndü. Böylece onları otele girdiklerinde görebilecekti.

Önce neredeyse onu tanıyamayacaktı. Üzerinde bu sabahki giysileri yoktu. Pahalı takım elbisenin yerini, koyu mavi kot pantolon ve mavi beyaz çizgili bir tişört almıştı. Güneş gözlüklerini alınına kaldırmıştı. Ayaklarında beyaz spor ayakkabılar vardı.

Havaalanından ayrıldıktan sonra Mr Daniel Bannister'i aklından çıkartmak için yoğun bir çaba harcamak zorunda kalmıştı. Ancak eve varınca olaylar onu etkisi altına almıştı. İşte o adam şimdi, yine karşısındaydı... Üstelik inanılmaz derecede rahatsız edici bir çekicilikle...

Başını çevirip onun bulunduğu yöne bakınca, Charlotte birden irkildi. O da Charlotte'yi gördüğü için şaşırma benziyordu. Ama bundan memnun olmuş gibi bir hali de vardı.

Ah, evet... Kesinlikle memnun olmuştu. Ona doğru yürümeye başlayınca, Charlotte oturduğu yerde huzursuzca dikleşti. Ancak son anda oturmaktansa ayakta durmanın daha iyi olacağına karar verdi.

Daniel ona doğru yaklaşırken, gözlüğünü kafasından çıkartarak, tişörtün cebine soktu. Yüzünde tüm dişlerini gösteren, çok çekici bir gülümseme vardı. Sanki yeterince yakışıklı değilmiş gibi...

"Buna inanamıyorum!" dedi. "Buraya otel görevlisinden senin adını ve numaranı almak için gelmiştim. Ama seni buldum."

Onun bu itirafı Charlotte'nin nefesinin kesilmesine neden oldu. Bu şaşırtıcı bir tesadüf değildi. Daniel Bannister onu takip ediyordu.

Yüzünün kızarmasına engel olamadan, "Öğle yemeğinde ailemle burada buluşacağımı söylemişim," dedi. Bu adamda ne vardı böyle? Kendini, hayran olduğu pop yıldızının yanında duran yeni yetme bir kız gibi hissediyor ve öyle davranıyordu onun yanında.

"Gerçekten mi? Bundan bahsettiğinin hatırlamıyorum. Söylemiş olsaydın, mutlaka hatırlardım. Ama önemi yok. Buradasın. Şimdi kız kardeşimin bu sabah senin üzerinde bıraktığı kötü izlenimi silme fırsatını ele geçirdim."

"Hayır cevabını kabul etmeyi bilmiyorsun, değil mi?"

Daniel sırtarak ona baktı. "Beni bulmam gerektiğini söylediğimde, Beth de buna benzer bir şeyler geveledi. O şu anda doktoruyla görüşürken, ben de bu sabah tanıştığım ve o zamandan beri düşünmeden yapamadığım hoş bayanın kimliğini öğrenme görevini üstlendim."

"Sen çok sinir bozucu bir adamsın." Charlotte yüzünün gittikçe daha çok kızardığının farkındaydı. Gary'e aşık olduğunu düşünerek, ne büyük aptallık yaptığını bir kez daha kendisine hatırlatacak bir kanıtı ihtiyacı yoktu.

Bakışlarını dikkatle onun yüzüne çevirdi. Aman Tanrım... Ne kadar yakışıklıydı. Bir an, içinden, keşke geçen sene Gold Coast'ta tatil yapan Los Angelesli avukat o olsaydı, diye geçirdi. Çünkü ona romantik gözle bakmayacaktı. Önce onu baştan çıkaracak, ertesi gün de onu başından atacaktı. Ona yalan söylemeyecek, ihanet etmeyecek, başkası için onu son dakikada terk etmeyecekti.

Daniel gibi erkeklerin, kadınları yataklarına almak için onları kandırmaları gerekmiyordu. Zaten kadınların çoğu buna dünden razıydı.

İşin utanç verici kısmın. Charlotte'un da bunu yapabilecek olmasıydı. O... Charlotte Gale... Henüz terkedilmiş bir kadın... Daha sabah karşılaştığı ve şimdi önünde duran adamla ilgili garip hayaller kurmaya başlamıştı. Hatta onunla birlikte olmayı istiyordu, ki bu hiç ona göre bir şey değildi.

"Şunu bil ki, bu gece seninle yemeğe çıkmayacağım," dedi sert ve kararlı bir sesle.

"Tamam," diye cevap verdi Daniel. "Yarın akşam da olabilir. Ya da ondan sonraki akşam. On beş gün Sydney'deyim."

"Yine beni dinlemiyorsun. Sana hayır dedim. Şimdi tekrar söylüyorum. Seninle yemeğe çıkmak istemiyorum..."

"Gönlünün dilini konuşmuyorsun..."

Evet, bunu gerçekten istiyordu, ama karşısındaki adam mesajı bir türlü almıyordu.

"Bazı şeylerin anlamı olmalı, güzelim. Aksi halde beni beklemen için, kader seni neden buraya getirsin?"

Charlotte inleyerek ona baktı. "Ben seni beklemiyordum. Ailemi bekliyordum. Sana söyledim. Onlar... Ah..." Birden sustu. Başı dönmeye başlamıştı. Yeniden kendini ve durumu kontrol altına almaya çalışarak, "Onlar burada," dedi...

BEŞİNCİ BÖLÜM

Daniel, taşralı oldukları belli olan bir çiftin lobiden kendilerine doğru ilerlediklerini gördü. İkisi de altmışlı yaşların ortalarında görünüyordu. Kısa kesilmiş ve beyazlanmış saçlarına rağmen, bir zamanlar ikisinin de oldukça güzel ve yakışıklı oldukları belliydi. Üzerlerindeki ciddi kıyafetlerden belli ki rahatsızlık duyuyorlardı.

"Charlotte!" diye bağırdı kadın ve aceleyle kızının yanına gelerek onu sevgi ve özlemlerle yanaklarından öptü.

Daniel gülümsedi. Nihayet onun adını öğrenmişti. Charlotte... Böylesine hoş biri için, hoş bir isimdi. Onun kendisiyle konuşmak istediğinin farkındaydı, ama hayır cevabını kabul etmeye niyeti yoktu.

Beden dilinden oldukça iyi anlardı ve Charlotte'un da kendisinden etkilendiğinden, onu çekici bulduğundan adı gibi emindi. Gary denen adamla olan ilişkisinin bir yanlıdan öte bir şey olmadığını Charlotte da biliyordu. Bunu sabah onun gözlerinde görmüştü.

Tabi ki olanlardan hala üzgündü. Hiçbir kadın terk edilmekten hoşlanmazdı, özellikle de düğününden bir gün önce. Ailesini çok sevdiği ve onları hayal kırıklığına uğratmak istemediği belliydi. Onlara düğünün olmayacağını ve paralarının boşa gittiğini de söy-

lemekte de zorlanacaktı. Onlara kötü haberi verdikten sonra, desteğe ihtiyacı olacaktı.

Charlotte'nin annesi, birden, "Ah, sevgili, Gary!" diye haykırarak onu kucakladı ve daha sonra geriye doğru çekilerek, baştan aşağıya süzdü. "Vay, vay... Resimlerinden çok daha hoş görünüyorsun. Gary'nin bu kadar güzel gözleri olduğunu söylememiştin, Charlotte." Charlotte, Daniel'in sersemlediğini görebiliyordu. Neredeyse şaşkınlıktan küçük dilini yutmuştu.

Aslında annesinin böyle bir hata yapması çok doğaldı. Aynı hatayı bu sabah Charlotte da yapmıştı. Onun kendisinden etkilenmesinin bir nedeni de buydu... Hoşlandığı erkek tipi vardı onda.

"Aslında, anne," diye söze karıştı Charlotte. "O burada..."

"Buradaki en yakışıklı erkek," diye onun sözünü kesti babası. Daniel'in elini alarak sevgiyle sıktı. "Yarın hayatımın en mutlu günü olacak. Nihayet, bebeğimin onu hak eden bir erkekle evlendiğini göreceğim. Son erkek arkadaşımın tam bir serseri olduğunu söylemeliyim, Gary. Neyse sonunda doğruyu buldu!"

"Baba, Tanrı aşkına!"

"Gary ile aranda hiçbir sır olmadığını söylemiştin. Ona Dwayne hakkındaki her şeyi anlattığından bahsetmiştin. Onun küpe taktığını biliyor muydun?" Bakışlarını Daniel'e çevirdiğinde yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. "Gerçek erkekler küpe takmazlar!"

"Ben kesinlikle takmıyorum." Bir zamanlar denemişti, ama daha sonra hoş olmadığını düşünerek çıkartmıştı.

"Bunu fark ettim. Sen tam benim adamımsın, Gary. Ailemize hoş geldin." Onun elini daha sıkı bir şekilde kavramıştı.

Daniel o an, keşke Gary olsaydı diye düşündü. O da, Charlotte gibi bu insanları hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu.

Birden aklına harika bir fikir geldi. Hemen bu fikre sarıldı. Bu sayede bir taşla iki kuş vurabilirdi.

"Nihayet sizinle tanışmak benim için büyük bir onur, efendim... Ve tabi sizinle de Mrs...şey..." Kahretsin. Onların soyadlarını bilmiyordu. Ancak hemen bu durumdan kurtulmanın da çaresini buldu. "Sakıncası yoksa, size anne ve baba diyebilir miyim?"

"Ah, tabi ki sakıncası yok, oğlum." Charlotte'nin anne ve babası aynı anda sevinç içinde konuşmuşlardı.

Charlotte ağzı bir karışık açık kalmış bir halde ona bakakalmıştı. Artık onlara gerçeği söylemek için hiçbir hareket yapamazdı ve Daniel de bunu çok iyi biliyordu.

"Her zaman damadımın bana baba demesini istemişimdir..." Charlotte'nin babası gerçekten çok mutlu görünüyordu. "John, yani Lizzie'nin kocası bize Peter ve Betty, der. Ama Alice'nin kocası Keith bize hala Mr ve Mrs Gale diye sesleniyor."

Daniel bu bilgileri gelecekte kullanmak üzere aklına yazdı.

"Gary."

Charlotte yüzünde tatlı bir gülümsemeyle ona seslenince, Daniel şaşırıldı. Ama gözlerinde ve sesinde, gülümsemesiyle ikilem yaratan bir ifade vardı. "Bir dakika gelir misin, lütfen? Anne, baba, sizin için sakıncası yoksa, Gary ile özel olarak konuşmamız gereken bir şey var."

"Tabi hayatım," dedi babası. "Biz şurada bekleriz. Siz aşk böcekleri halletmeniz gereken neyse, konuşup, çözün."

Ailesinin yeterince uzaklaştıklarına görünce Charlotte derin bir nefes alarak öfkeyle ona baktı. "Sen ne yaptığını sanıyorsun?"

"Sanırım yarın seninle evleneceğim," dedi Daniel. Gülümsemeden kendini alamıyordu.

"Saçmalama!"

"Bak, yasal olmayacak," diye onu rahatlatmaya çalıştı. "Ama bu yol ailenin bugün ve tabi yarın üzülmelerini engelleyecek. Hem sen de kendini çok daha iyi hissedeceksin... Şu anda çok zor bir durumda görünüyorsun, Charlotte."

Charlotte hala duyduklarına inanamıyordu. Şaşkınlıkla başını salladı. "Sen aklımı kaçırmışsın!"

"Kesinlikle hayır. Bir çok şey olabilirim, ama aklımı kaçırmak onlardan biri değil."

"Bu işi başaramayız!"

"Tabi ki başarabiliriz. Ailen Gary olduğuma inandığıma göre, herkes inancaktır."

"Louise inanmaz. O Gary'nin gelmediğini biliyor."

Louise... Daniel bu ismi hatırlamak için kendini zorlayınca, bu sabah ondan konuştuklarını hatırladı. "Senin en yakın arkadaşın değil miydi?"

"Evet."

"Öyleyse ona doğruyu söyle ve bu fikri kabul etmesini sağla."

"Ama... Her şeyi çoktan iptal ettirdim!"

"Ne gibi?"

"Öncelikle nikah memurunu, çiçekçiyi, smokin kiralama işlemini ve... Ve..."

"Bunların hepsi ayarlanabilir." Nikah memuru hariç... Nikah memurluğunu yapacak başka ve gerçek birini bulmalıydı. Bir avukat olarak dolandırıcılıktan suçlanma riskini göze alamazdı.

Vince bu işi yapabiliirdi. Her zaman heyecan arayan bir yapıtı vardı. Sırf eğlence için, skydiving yapıyordu, bunu mu yapmayacaktı?

"Buradaki töreni henüz iptal ettirmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse burada sorun yok."

"Sen gerçekten delisin," diye mırıldandı Charlotte.

"Senin için deliriyorum, güzelim."

Charlotte şaşkınlıkla ona baktı. Her şeyi ayarlama ve durumu ele alma şekli Gary'e çok benziyordu.

Ama aslında hiç de Gary gibi değildi bu adam, olamazdı...

"Senin gibi bir erkekle daha önce hiç karşılaşmadım. Senin Internet'te bir kızla ilişki kuracağımı, ona evlenme teklif edeceğini ve sonra da ortada görünmeyeceğini hiç sanmam."

"Evet, Charlotte, bu tür şeyleri asla yapmam. Ayrıca evliliklere karşı alerjimin olmasının yanında, Internet'e de dayanamıyorum. İş dışında onun başında kalmak, hem zaman kaybı hem de gözlere zararlı."

Charlotte onun bu bakış açısına gülmekten kendini alamadı. Bu durum gerçekten çok garipti... Kahkahayla gülmeye devam ederken, Daniel onu kollarının arasına alarak öpmeye başladı. Orada, otel lobisinde... Herkesin önünde...

Otuz üç yaşında, daha önce defalarca öpüştü. Ama bu adam... Onu, tıpkı bu sabah ona baktığı gibi öpüyordu. Öpüşündeki tutku ve yoğunluk insanın aklını karıştırıyordu. Kollarıyla onu sıkıca sarmış, ateş gibi dudaklarıyla onun dudaklarını mühürlemişti. Charlotte sadece dudaklarının değil, tüm bedeninin garip bir şekilde titrediğini hissediyordu. Daniel dilini de işin içine katınca, Charlotte'nin bütün direnci kırıldı. Ve kendini tamamen onun ellerine bıraktı.

Yarın onunla evleniyormuş gibi yapmam mı istiyordu?

Tamam.

Bu akşam onunla yemeğe mi çıkmak istiyordu?

Pekala...

Daha sonra onu yatağa atmayı mı düşünüyordu?

Seve seve...

Babası yüksek sesle öksürünce, Charlotte bulunduğu durumdan sıyrılıp, gerçek dünyaya geri döndü. Daniel'in kollarından uzaklaştı. Eski sakin haline geri dönmüş gibi görünüyordu, ama içinde hala yanmaya devam eden bir ateş vardı. Daha önce hiçbir erkeğe karşı böyle şeyler hissetmemişti. Onun kendisine neler yaşatabileceğinin düşününce, kızarmaktan kendini alamadı.

Daniel de durumdan memnun görünüyordu. Görevi başarıyla tamamlanmıştı.

Charlotte, Daniel'in bunu ailesinin ya da onun mutluluğu için yapmadığını biliyordu... Charlotte'nin kendisine borçlu olduğunu ve bunu ödemenin de yatağından geçtiğini göstermek için bunu yapıyor olmalıydı. Hakketmiyor da değildi.

Ancak bunu yapmasına gerek yoktu... Zaten onunla yatacaktı...

Daha yirmi dört saat önce, biri Charlotte'ye böyle bir şey yapacağını söylese, büyük ihtimalle ona deli gözüyle bakardı. Ama şu anda Daniel Bannister'in her türlü teklifini kabul etmeye hazırdı. Ve bu şartıtcı olduğu kadar da ilginçti...

Peki neden? Yakışıklı bir film aktörü gibi görüldüğü için mi? Çekiciliği yüzünden mi? Zekası mı? Yoksa üzerindeki yoğun etki mi? Daha önce de erkekler onu arzulamışlardı, ama hiç bu şekilde değil... Bunda çok daha farklı bir şeyler vardı.

Yanakları alev gibi yanarken, gözleri karşılaştı. Kalbinin atışı henüz normale dönmemişti. Bir öpüşmenin ardından böyle hissediyorsa, onunla yattığında, neler olacağını düşünemiyordu bile...

Bu düşünceyle bütün bedeni ürperdi. Daniel kolunu onun beline dolayıp, sırtından tutarak kendine doğru çekince, kalbinin göğsünden fırlayacağını hissetti.

Daniel konuşmayı ele aldı. "Charlotte bizim için, planladığımızdan daha büyük bir düşün organize ettiğinizi söyledi."

"Şey, evet... Küçük kızımın diğer kızlarımlıkenden daha sade bir törenle evlenmesine gönülüm razı olmazdı?"

Babasının gurur dolu sesi, onu hayal kırıklığına uğratmaktan neden endişelendiğini bir kez daha Charlotte'ye hatırlatmıştı. Şimdi olmasa bile, ileride bunu yaptığı için Daniel'e sonsuza kadar minnet duyacaktı.

Tabi, daha sonraki görüşmelerinde, evliliklerinin yürümediğini itiraf etmek ve kocasının Amerika'ya dönmek zorunda olduğunu açıklamak biraz güç olacaktı, ama bunu düşünecek zamanı vardı.

Şu anda bu köprüyü geçmek zorundaydı. Önemli olan tek şey anne ve babasının gülüyor olmasıydı.

"Artık restorana geçebilir miyiz, kızım?" Dedi babası. "Kahvaltıdan beri tek lokma yemedik."

"Ben de acıktım." Daniel yaramaz bir çocuk gibi ona bakıyordu.

Bu adam tam bir şeytandı. Hiç şüphe yoktu. Ancak ondan hoşlanmamak imkansızdı. Los Angeles'te geçirdiği yıllar içinde, etrafı kadımlarla sarılmış olmalıydı. Bu öldürücü çekiciliği ve yakışıklılığıyla aksi düşünülemezdi.

"Umarım burası servis yapılması için saatlerce beklenen yerlerden biri değildir," dedi babası kaşlarını çatarak.

"Evet," diye ona katıldı Daniel. "Acıktığım zamanlar, çok çabuk doyurulmam gerek."

Charlotte tek kaşını kaydırarak ona baktı. İki anlam içeren bu sözlerin farkında olduğunu ona göstermek istiyordu. Sonra yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Nedense bunu söyleyeceğini tahmin etmişim... Endişelenme, baba, şuradaki küçük klüpte, biz içkilerimizi içene kadar, yemeklerimiz hazır olur. Anne şeri içmek ister misin?"

"Harika olur."

Annesinin onun söylediklerini hemen kabul etmesi Charlotte'yi gerçekten çok şaşırtmıştı. Hayatlarından hiç yanlış adım atmayan iki ablasının aksine, nadiren annesinin onayını alırdı. İkisi de okullarını iyi derecelerle bitirmiş, yerel çiftçilerin oğlu olan çocukluk aşklarıyla evlenmiş ve çocuklar doğurmuşlardı.

Oysa Charlotte okulunu bitirmemiş, yemek pişirmeyi öğrenmemişti. Etek bastırmayı beceremeyen, önemli günleri her zaman unutan ve henüz bir koca bulamayan biriydi o.

Çocukken annesi onun zor bir çocuk olduğunu her zaman hayal dünyasında yaşadığını söylerdi. Gladys teyzeyle konuşurken, annesinin kendisi için, "Aklı bir karış havada," dediğini duymuştu. O zamanlar on üç yaşlarındaydı. "Ona ne olacağını bilmiyorum."

Olan şuydu... On altıncı doğum gününden birkaç ay sonra, gazetede bir ilan görüp, gizlice kuaförlük kurslarına kayıt olmuş ve şehre gitmişti. Endişeli ailesi ne yaparsa yapsın, onu geri dönmeye ya da okulunu bitirmeye ikna edememişti. Tabii sonunda pes etmek zorunda kalmışlardı.

Aslında kuaförlük yapmak onun için sadece bir başlangıçtı. İçten içe, taşralı çocuklardan ya da çiftlik hayatından çok daha başka olan hayatları, dünyanın çeşitli yerlerini görmek istiyordu. Sydney'e gelmek onun için yeterli değildi. Bu yüzden stajını bitirir bitirmez, dünyayı dolaşan gemilerde çalışmaya başladı.

Bu arada yirmi beş yaşına gelmişti ve denizin girdiği her yeri görme imkanını bulmuştu. Zamanla gemideki hayattan sıkılmaya başlamıştı. Bu yüzden dünyanın en lüks otellerinde çalışmaya karar verdi.

Bunu izleyen birkaç yıl boyunca çoğunlukla Asya'da ve Güney Pasifik'teki tropik adalarda çalıştı. Sonra bir müddet Londra'nın en iyi otellerinden birinde iş buldu. Ama oranın da iklimini sevmemişti. Orada bulunduğu süre içinde, yurt özlemi çekmesine kendisi de çok şaşırılmıştı.

Bu nedenle otuz yaşına basmadan kısa bir süre önce, Avustralya'ya geri döndü. Ailesiyle birkaç harika hafta geçirip, dinlenmesine rağmen, bu süre içinde köy hayatının ona göre olmadığını bir kez daha anlamıştı. Ancak artık bir yere yerleşmek istiyordu. Birkaç aydan daha uzun süren bir ilişkisi olmasını, evlenmeyi ve çocuklarının olmasını istiyordu. Ve belki bahçeli bir evi...

Charlotte her zaman istediği şeyleri elde etmeyi başarmıştı. Bu nedenle hemen kararını vererek Sydney'e döndü. Kendine bir iş ve kalacak bir ev buldu. Sonra onun yaşında olup doğru erkeği bulmaya çalışan kızların yaptıklarını yapmaya başladı. Bekar kız arkadaşlarıyla birlikte Cuma akşamları barlara gitti. Gözüne uygun görünen her erkeğe gülümsedi. Ve her şeyden önemlisi bir spot salonuna gitmeye başladı.

İşte Dwayne ile de burada karşılaştı. Dwayne oradaki spor eğitmenlerinden biriydi. Ve başından beri Charlotte'den çok hoşlanmıştı. İki hafta içinde çıkmaya başlamışlardı. Dört hata sonra, Dwayne onunla yatması için Charlotte'yi ikna etmişti, altı hafta sonra ise artık birlikte yaşar olmuşlardı.

Bundan sonraki iki yıl boyunca ilişkilerinde hiçbir ilerleme olmadı. Dwayne evliliğe ve çocuklara henüz hazır olmadığını, daha yirmi sekiz yaşında olduğunu söylüyordu. Ama otuzuna ulaştığı zaman evliliği düşünmeye başlayacağını da ima etmiyor değildi. Charlotte bu fikre sıkıca sarılmış olmasına rağmen, ilişkilerinin eskisi gibi olmadığını da farkındaydı. Artık daha az konuşuyor, daha az sevişiyorlardı. Dwayne geç saatlere kadar çalışmaya başlamıştı.

Aslında başka biri için terk edilmesine bu kadar şaşırılmamıştı. Onu esas şaşırtan şey, Dwayne'nin hamile kız arkadaşıyla evlenmek için gösterdiği aceleydi.

Charlotte, o kızda olup da kendisinde olmayan şeyi merak etmekten kendini alamıyordu. Bulabildiği tek cevap, kızın sarışın ve büyük ihtimalle cinsel konularda ondan çok daha becerikli olmasıydı.

"Charlotte, bahsettiğin yer burası mı?"

Annesinin sesi düşüncelerini böldü. Birkaç saniye boş gözlerle baktıktan sonra, az önce bahsettiği kulübün önünde durduklarını fark etti. Hayallere dalmışken her halde otomatik olarak buraya doğru yürümüştü.

"Evet... Affedersin, her zamanki gibi hayale dalmıştım."

Annesi hoşgörüyü gülümsedi. "Sorun değil. Bir kızın düğününden önceki gün hayale dalması çok doğal. Gelinler biraz gergin olur."

Babası bir kahkaha attı. "Gergin mi? Bizim Charlie mi? O sadece biraz heyecanlı..."

Heyecanlı...

Charlotte, Daniel'in kendisine süzen koyulaşmış gözlerine baktı.

"Evet, biraz heyecanlıyım," diye itiraf etti. Ama bu koşullar altında heyecanlı olması çok doğaldı. "Hadi, içeri girip, bir şeyler yiyelim."

Annesinin kolundan tutup, içeri girerken, Daniel ve babası da sohbet ederek onları izliyordu. Sanki yıllardır birbirini tanıyan iki kişi gibi hemen dost olmuşlardı.

Yerlerine oturduktan birkaç dakika sonra, "Ne yemek istediğine daha karar veremedin mi?" Diye sordu annesine. Daniel ve babası az pişmiş biftek ısmarlamışlardı. Aslında Charlotte pek bir şeye yiyebileceğinin sanmıyordu. Gergin olduğu zamanlarda iştahı kaçardı... Tabii heyecanlı olduğu zamanlarda da..

Ve bir gün içinde her ikisini de yeteri kadar yaşamıştı.

Sonunda annesi ve Charlotte da erkeklerin yemeğinden, ama daha az porsiyon olarak ısmarladılar. Bu arada Daniel de bara giderek içki siparişini vermişti.

Masalarına oturduklarında içkileri hemen geldi. Charlotte hemen bardağına sarılarak, içkisinden bir yudum aldı. Soğuk içki boğazından aşağıya inerken, ürperdiğini hissetti. Bu arada bir cep telefonu çalmaya başlamıştı.

Charlotte bunun kendi telefonu olmadığını biliyordu.

Çalan telefon Daniel'indi...

ALTINCI BÖLÜM

"Affedersiniz." Daniel telefonunu cebinden çıkartarak konuşmaya başladı. Charlotte konuştuklarına dikkat etmesini hatırlatmak için onu hafifçe dürttü.

"Merhaba."

"Merhaba. Doktorla işim bitti. Bir kilo daha almış olmam dışında her şey yolunda. Peki ya senin işlerin nasıl gitti? Onun ismini öğrenebildin mi?"

"Şu anda Charlotte ve ailesiyle birlikte yemek yiyoruz." Daniel bu sözlerinin kız kardeşini susturacağını tahmin ediyordu.

Tahmin ettiği oldu.

"Benim için endişelenme," dedi hemen. "Ben buradaki işlerimiz biter bitmez, taksitle gelirim. Aradığın için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Beth'in onu yeniden arayacağından emindi. Bu yüzden, telefonunu tamamen kapatarak, cebine koydu.

"Bunun için özür dilerim.. Arayan, bu akşam evlerinde kaldığım bayandı. O ve kocası arkadaşlarımla arkadaş. Düğün öncesi Charlotte'da kalmamın doğru olmayacağını düşündüm."

"Yarın bu insanlar da düğüne geliyorlar mı, Charlotte?" diye sordu Betty Gale.

"Şey..."

"Hayır, gelmiyorlar," hemen cevap verdi Daniel. Onlara sormadım. Bu kadar büyük bir tören olacağını bilemezdim."

"Ama bu hiç doğru olmaz. Onlar da gelmeli... Charlotte, bunu mutlaka ayarlamalısın."

Charlotte umutsuzluk içindeydi. Bu organizasyon için babasının daha çok para harcaması, en son istediği şeydi. "Pek sanmıyorum, baba. Törene katılacak kişilerin sayısı günler öncesinden bildirildi."

"Lütfen kendinizi üzmeysin," dedi Daniel aceleyle. "Onlar davet edilmeyi gerçekten beklemiyorlar."

"Madem böyle söylüyorsun, Gary."

Charlotte birden irkildi. Anne ve babasının ona Gary demesinden nefret ediyordu! Daniel çok daha güzel bir isimdi.

Yemekleri gelmişti, ama Charlotte'nin aklını meşgul eden şey isimlerdi.

Daniel... Daniel Bannister... Mrs Daniel Bannister.

"Rejim yapmıyorsun, değil mi, sevgilim?"

Kendi düşüncelerinin aptallığına mı yoksa onun kendisine sevgilim demesine mi daha çok şaşırıldığını bilemiyordu. Derin bir nefes aldı. Daniel sadece rol yapıyordu. Gerçekte onun ne sevgilisi ne de karısıydı...Tanrım, gerçekten umutsuz bir durumdaydı. Gary ile yaşadığı fiyaskodan bir şey öğrenmemiş miydi? Daniel'e aşık olmayı düşünmeye başlaması, kendini ateşe atması demekti. Tamam bu adam inanılmaz derecede yakışıklı ve seksiydi. İnsanların üzerinde güçlü bir etki bırakıyordu. Üstelik yatakta da çok iyi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ama sevmek konusunda hiç iyi değildi... Ya da ileriye dönük bir ilişki kurmak konusunda... Bunu daha önce açıkça belirtmişti. Evliliğe alerjisi olduğunu söylemişti. Kardeşi de onun hiçbir kadına uzun süre bağlanamayacağını, şaka yollu da olsa son derece açık bir şekilde belirtmişti. Onun hakkında romantik hayaller kurması hiç mantıklı değildi. Daniel'in amacı onu içinde bulunduğu durumdan kurtarmak değil, baştan çıkartmaktı.

Birkaç gün için bunu unutmasa iyi olacaktı.

"Charlotte gergin olduğu zamanlarda fazla yemez," diye cevap verdi annesi. Charlotte minnettar bir gülümsemeyle annesine bakarak. Çatalını bıraktı ve patates kızartmasını eliyle yemeğe başladı.

"Ben de tam tersine, gergin olduğum zamanlarda kurt gibi yerim." Daniel iri bir et parçasını ağzına attı.

"Senin sinirli olabileceğini hayal edemiyorum," dedi Charlotte imalı bir gülümsemeyle.

"Öyleyse çok şaşıracaksın."

"Böyle durumlarda herkesin biraz sinirli olması son derece normal," dedi babası. "Ben de annenle evlenirken, çok gergindim. Ve tabii bütün hamilelikleri sırasında... Samırım sen ve Gary'nin çocuğu olacağı zaman da yine aynı şeyi hissedeceğim."

Charlotte birden gözlerinin dolduğunu hissetti. Onlara bu gözyaşlarının nedenini açıklayamayacağını biliyordu. Bu nedenle hemen oradan uzaklaşması gerekiyordu. En azından bir iki dakikalığına...

Birden ayağa kalktı. "Affedersiniz. Lavaboya kadar gitmem gerek."

Ortamdan uzaklaşmak ona hem gözyaşlarını durdurması, hem de Louise'yi araması için fırsat vermişti. Louise'nin iş telefonunu ararken, "Tanrı bilir, şimdi ne söyleyecek," diye mırıldandı.

Louise'nin çalıştığı kuaför salonunun sahibi, özel konuşmalardan pek hoşlanmazdı, ama bu acil bir durumda.

"Evet," dedi Louise birkaç saniye sonra.

"Louise, ben Charlotte. Bu sabah Gary ile olanları kimseye söylemedin, değil mi?"

"Hayır. Neden?"

"Brad'e bile mi?" Brad, Louise'nin erkek arkadaşı ve sağdıçtı.

"Henüz fırsatım olmadı. İş çıkışında bulduğumuzda söyleyecektim."

"Neyse, çok şükür... Çünkü düğün yapılacak."

"Ne? Nasıl? Gary şu özel sekreterinden kurtulup, sonraki uçağa atlayıp geldi mi?"

Charlotte olanları kısaca ona anlattı. Sözleri bittikten sonra, "Şimdi sakın tek kelime etme," diye uyardı arkadaşını. "Her şey ayarlandı ve söyleyeceğin hiçbir şey bu işi burduramayacak. Bu nedenle nefesini boşa harcama."

"Benim için hava hoş. Bu senin hayatın. Ayrıca şu Daniel denen adam, Gary'den daha ilginç birine benziyor. Gerçekten seni bulmak için mi gelmiş? Senden çok etkilenmiş olmalı... Gary'e benzediğine göre de oldukça yakışıklı olmalı..."

"Gary onun yanında küçük bir nokta gibi kalıyor."

"Vay.... Tek etkilenen Daniel değil galiba... Sana Gary'e aşık olmadığını söylemişim, değil mi?"

"Evet biliyorum, Louise. Ama bu aşk değil."

"Yoksa bir adamı çok çekici bulduğunu söylemiyorsun herhalde?"

"Olabilir..."

"Aman Tanrım... Bu işi akşama konuşuruz. Şimdi kapatmam gerek. Bu gece evde olacaksın, değil mi?"

"Tabi ki olacağım."

Daniel'in onu yatağına atmak için yarın akşamı beklemesi gerekecekti. Ne kadar çok istese de, onunla bu gece yatmayacaktı. Bir kızın da biraz gururu olmalıydı!

Masaya geri döndüğünde, Daniel'in soran bakışlarıyla karşılaştı. Ama yemek bitene ve ailesi oteldeki odalarına çekilene kadar ona bir şey söylemezdi ki...

Neyse ki yemekten sonra anne ve babası hemen odalarına çıkmak ve günün geri kalanında dinlenmek istediler.

Charlotte, onların bindiği asansörün kapısı kapanır kapanmaz, derin bir iç çekti:

"Yorgun görünüyorsun," dedi Daniel.

"Yorgunum."

"Bu durumda, bu akşamki yemeği ertelemene izin veriyorum. Eve gidip biraz dirlense iyi olacak."

"Seninle yemeğe çıkmayacağımı söylememiştim zaten."

"Tekrar sorsaydım, lobide beni öpen kız benimle yemeğe gelmeyi kabul ederdi."

"Sen beni öptün!"

"Gereksiz ayrıntılar üzerinde durma! Seni öpmemden hoşlandım... Hem de fazlasıyla."

"Aman Tanrım! Sen gerçekten çekilmez birisin."

"Sen de dayanılmazsın."

Charlotte bir kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Son iki erkek arkadaşım hiç de senin gibi düşünmüyor."

"Onlar aptalmış. Ben değilim."

"Bunu sen söylüyorsun... Bunu neden yapıyorsun, Daniel?" Charlotte, onun kartlarını masaya koymasını sağlamaya kararlıydı. "Daha da önemlisi, neden beni takip ettin? Ve lütfen gerçeği söyle... Erkeklerden yeterince yalan duydum."

Daniel omzunu silkti. "Bazı şeyleri analiz etmek imkansızdır. Bu sabah seni ilk gördüğümde, yıldırım çarpmışa döndüm. Daha önce bir kadına karşı hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Özellikle de sarışın bir kadına karşı..."

Charlotte onun sözlerinden hem gururunun okşandığını hissetti, hem de şaşırıldı. "Sarışınlardan hoşlanmaz mısın yoksa?"

"Bende kötü anıları çağrıştırıyor diyelim... Annemi terk ettikten sonra, babamın bütün eşleri sarışındı."

"Eşleri mi? Kaç kere evlendi?"

"Annemi de sayarsan, beş. Ama şu anda altmış beş yaşında olduğunu düşünürsen, sanırım sayı daha fazla da artabilir."

Daniel'in sesindeki acı, Charlotte'nin onun evliliğe neden alerjisi olduğunu anlamasına yardımcı olmuştu. Charlotte'nin etrafındaki insanların evlilikleri hep güzel gidiyordu. Anne ve babası... Teyzelerinin ve amcalarının evlilikleri... Hepsi eşleriyle mutluymuştu. Boşanma diye bir kavram onun ailesinde duyulmamıştı.

Yarın evlilik numarası yapacağı erkeği daha çok tanımak isterdi. "Bir yerlerde kahve içmeye ne dersin? Konuşmamız gereken şeyler var."

Daniel seksi bir gülümsemeye ona baktı. "Yapmamız gereken bir sürü şey var. Ama haklısın. Şu anda konuşmamız çok daha iyi olacak. Ama topluma açık bir alanda olsun, lütfen. Aksi takdirde ellerimi senden uzak tutmaya söz veremem. Seni öpmek, bende korkunç izler bıraktı. Dikkatimi yemeğe vermeseydim, ne yapardım bilemiyorum."

Charlotte yeniden kahkaha atmaktan kendini alamadı. "Biliyor musun, sen şeytanın tekisin..."

Daniel bunu bilmiyordu. Tamam bazı kusurları vardı, ama kendini şeytan teki olarak düşünmemişi hiç. Onun bu yorumu yapmasına neden olan her neyse, bir daha asla yapmamalıydı.

Bugünkü hareketlerinin nedeni ona karşı duyduğu cinsel arzu muydu? Bu sahte düğüne, sadece onu yatağına alabilmek için mi girişiyordu?

Kesinlikle hayır... Onu istediği an yatağına atabilirdi. Öpüşürken verdiği tepki bunu çok net bir şekilde göstermişti.. Bu işe rıza göstermesinin nedeni ondan gerçekten çok hoşlanmış olmasıydı. Ve onun ailesinden de... Şimdiye kadar karşılaştığı en sıcak ve hoş aileydi ve her nedense onların üzülmesini hiç istememişti.

Ama bunu Charlotte'ye söylememesi çok daha iyiydi. Charlotte onun şeytanın teki olduğunu düşünüyordu. Bu düşüncenin onu eğlendirdiği ve... ilgisini çektiği belliydi. Ve onun merakını üzerinde toplamak iyiydi. Ama onun kendisine aşık olması pek hoş olmazdı. Daniel, onu Gary'nin yaptığı gibi yüz üstü bırakacak biri değildi.

Charlotte şu anda çok daha hassas bir durumdaydı. Tamam, yeni yetme kızlardan biri değildi. Bazı ihtiyaçları olan hoş ve seksi bir kadındı. Bir erkekle birlikte olmayalı sekiz ay olmuştu. Daniel de uzun zamandır bir kadınla birlikte olmamıştı.

İkisinin de biraz rahatlamaya ve eğlenmeye hakkı vardı.

Düğün gecelerini birlikte geçirecek olmalarını düşünmekten, bu gece uyuyup uyuyamayacağını da bilmiyordu.

"Kahve için nereye gitmek istersin?"

"Körfezdeki kafelerden birine yürüyebiliriz. Sonra da seni yol üzerinde bulunan kıyafet kiralanan dükkana götürürüm. Buradan fazla uzakta değil. Senin için bir smokin kiralamamız lazım."

"Gerek yok. Benim smokinim var. Onsuz hiçbir yere gitmem."

Charlotte kaşlarını çatarak baktı. "Nasıl bir şey?"

"Siyah. Tek sıra düğmeli... Saten klapalı.... Beyaz bir gömlek ve siyah boyun bağı olan bir smokin. Yeterli mi?"

"Harika. Bir iş daha halledildi. Geriye çiçekçiyi ve nikah memurunu ayarlamak kaldı."

"Çiçekçiyi ayarlayabilirsin, ama memuru unut. Gerçek bir memur çağıramayız. Bu resmi açıdan çok riskli olur. Bu bölümü oynayacak birini bulacağım. Sanırım kardeşimin kocası bu işi yapabilir. Tabi bir de balayı daresini yeniden tutman gerek."

"Balayı daresi mi?"

Daniel kısıp gözlerle onun irilemiş gözlerini baktı. Birden telaşlandı. Charlotte'nin yarın neler olacağını anlamamış olması imkansızdı. "İptal ettirdiğinin söylemişin;" diye hatırlattı.

"Aslında...ben balayı odalarından birini ayırtmamıştım," dedi kızarak. "Burada her biri farklı şekilde dekore edilmiş, birden fazla balayı odası var ve çok pahalı. Onları tutmaya gücüm yetmeyeceği için, sıradan odalardan birini ayırtmıştım."

"Anlıyorum... Artık fiyatı için endişelenmene gerek yok. Ben ısmarlıyorum. Ben odayı tutarken, sen de çiçekçiyi ara. Sonra da kahvemizi içmeye gideriz. Sanırım açık havada yürümek ikimize de iyi gelecek."

On dakika sonra, körfeze giden yolda yürüyorlardı. Gün ısınmaya başlamıştı, ama rahatsız etmiyordu. Charlotte çiçekçiyle bir sorun yaşamamıştı. Daniel de halinden memnun görünüyordu.

Charlotte, hangi odayı tuttuğunu sormaya cesaret edememişti. O akşamı düşünmek istemiyordu. Bunu yarın düşünürdü.

"Ailenle durumu gayet iyi idare ettin," dedi Daniel kırmızı ışıkta durduklarında. "Üzgün olduğun hiç belli olmadı. Ama ben bu günün senin için çok zor olduğunu anlamayacak kadar duyarsız değilim."

Zor kelimesi bugünü anlatmak için çok az kalıyordu. Sadece birkaç saat içinde, bir erkek tarafından terk edilip, başka bir erkeğin büyüüne kapılmak insanın başına her zaman gelecek olaylarda biri olamazdı.

"Ben bu konuda antrenmanlıyım," diye cevap verdi. Bu arada tekrar yürümeye başlamışlardı. "Ne zaman bana aşık bir erkek bulduğumu düşünsem, onu başka bir kıza hamile bırakmış olarak buluyorum. Bu durumun ilk kez başıma gelmediğine inanabiliyor musun?"

"Bu çok kötü bir şans."

"Aynı fikirdeyim." Charlotte Dwayne ile olan tatsız hikayesini de anlattı genç adama.

Daniel anlayışlı bir şekilde onu dinliyordu. Sözü bitirdiğinde, "Erkekler bazen çok aptal olabiliyorlar," dedi.

Charlotte ona bakarak gülümsedi. "Biliyor musun, sen gerçekten çok iyi bir dinleyicisin."

"Ah... Ben de bu konuda antrenmanlıyım. Biliyorsun, ben bir boşanma avukatıyım ve müşterilerim sadece kadınlar. İşimin bir kısmı da, kadınların şikayetlerini dinlemek... Erkek milletinin kusurlarını dinlemeye alıştığımı itiraf etmek zorundayım. Aslına bakarsan, duyduğum bazı korkunç hikayeler yüzünden bazen erkek olduğuma utanıyorum."

"Neden müşterilerin sadece kadın? Erkeklerin de, seni avukatları olarak görmek istediğine eminim."

"Ah, bu uzun bir hikaye."

Onun baştan sayma bir cevapla kurtulmasına Charlotte'nin izin vermeye niyeti yoktu. "Kahvelerimizi içerken anlatabilirsin."

Aslında Daniel'in böyle bir şey yapmaya niyeti yoktu. Ama oturduktan on dakika sonra, kendini hayatıyla ilgili her detayı ona anlatırken buldu.

"Annem, onun ihanetinden sonra bir türlü kendine gelememişti," dedi kahvesinden yudumlayarak. "Sanırım ben de öyle... Beth ondan nefret edemeyecek kadar küçüktü. Onu tam olarak tanıma fırsatı olmadı. Avukatlığa ilk başladığım yıllarda erkek müşterilerim de vardı. Ama onları savunmaya kendimi tam veremedim. Babamı temsil ediyordum gibi hissediyordum kendimi. Birkaç yılı geride bırakıp, yeterince tecrübe kazandıktan sonra, sadece kadınlarla yoluma devam etmeye karar verdim."

"Bu anlaşılabilir bir durum," dedi Charlotte anlayışla. "Peki ya annen? Bunların üstesinden nasıl geldi?"

Daniel'in göğsü sıkıştı. "Annem geçen sene öldü."

"Ah. Senin için korkunç bir şey olmalı!... Annem ölseydi, ben ne yapardım, bilemiyorum... Her halde çok kötü hissederdim. Sen de öyle hissediyor olmalısın... Evet, öylesin... bunu yüzünden görebiliyorum."

Daniel şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. Her zaman duygularını dışa vurmamakla övünürdü. Belki de zannettiği kadar kontrollü biri değildi. Ya da Charlotte çok güçlü bir gözlemciydi.

"Yani kız kardeşini ziyaret etmeye gelmenin nedeni de bu mu? Nasıl hissettiğini anlayacak tek insan o olduğu için mi?"

Daniel bir kez daha Charlotte'nin isabetli gözlemi karşısında şaşırıldı. Doğrusu bu kadar iyi okunmaya alışkın değildi.

"Aslında, bir süre için eve dönme ihtiyacı hissettim. Uzunca bir süredir Los Angeles'te yaşamama rağmen, her zaman Sydney'i evim olarak düşünmüştümdür." Daniel özlemle etrafına bakındı.

Masaları limandan sadece on metre kadar uzaklıktaydı. Sağında limana uzanan muhteşem köprü, solunda ise son derece gösterişli opera binası, manzaraya çok hoş bir hava katıyordu.

"Sana katılıyorum," dedi Charlotte. "Eve dönme ihtiyacı hissetmenin ne demek olduğunu çok iyi bilirim. Yıllarca deniz aşırı

yerlerde yaşadım, ama sonunda Avustralya'ya dönmek için büyük bir istek duydum." Kahvesini zevkle yudumladıktan sonra ona baktı. "Daniel?"

"Evet?"

"Sana teşekkür etmek istiyorum. Her şey için... Yaptıkların için... Yemekte aileme karşı harikaydın. Yemek konusunda da son derece kalenderdin. Yiyeceklerin pek iyi olmadığını biliyorum."

"Aslında benim çok hoşuma gitti."

"Ah, hadi... Hollywood'dan gelen bir boşanma avukatı olarak, çok daha iyi yemeklere ve daha seçkin refakatçilere alışkın olmalısın."

Evet... Onlara alışkıyım... Ve onlardan çok sıkıldım. "Bugün beraber yemek yediğim kişileri onlara tercih ederim... Ve tabi yarın yanımda olacak kişiyi..."

"Peki ya daha sonra Daniel? Yani on beş gün sonra Amerika'ya geri döneceksin, değil mi?"

"Planım bu," dedi Daniel. "Bu arada, sana balayı süren boyunca da eşlik edebileceğimi düşündüm. Nasılsa parasını ödemiştin."

"Sana onu da mı söyledim?"

"Evet."

"Ne boşboğazım."

"Eee, ne diyorsun?"

Charlotte dikkatle ona baktı. Gözlerinin kendisine ihanet ettiğinin farkındaydı. Daniel'in de kendisiyle birlikte gelmesini deli gibi istiyordu. Ve Daniel de bunun farkındaydı.

"Hiç sanmıyorum, Daniel," dedi şaşırtıcı bir şekilde. "Seni çok çekici bulmama rağmen, seninle duygusal bir ilişkiye girme tehlikesini göze almak istemiyorum. Evlilik konusundaki fikrini açıkça belirttiğin için, seninle vakit geçirmem aptallık olur. Gary ile evlenmemin nedeni ikimizin de aynı şeyi istiyor olmamızdı. Evlilik ve çocuklar... Otuz üç yaşındayım ve bana istediğimi veremeyecek bir adamla daha fazla vakit kaybetmek istemiyorum. Yarın akşam

seninle birlikte olacağım, ama ertesi sabah herkes kendi yoluna gidecek."

Onun bu tavrı, Daniel'i hem etkilemiş hem de düşüncelere sevk etmişti. Bütün yetişkinlik hayatı boyunca ilişkilerinde neyi isteyip neyi istemediğini söyleyen ve kuralları koyan kişi kendisi olmuştu. Sonunda ne istediğini her şeyin başında söyleyebilen bir kadınla karşılaşmıştı. İşte... Genellikle başlangıçta tek istediklerinin onunla birlikte olduğunu söylerlerdi. Belki de bu sayede onu tuzağa düşürmeyi unuyorlardı.

Ama Charlotte ona sadece tek bir gece birlikte olacaklarını söylemişti... Tek bir gece... Ondandır Daniel'in istediği yere gidebileceğini söylüyordu.

Vay be... Ne kadın ama... Böyle bir kadınla bir geceden daha fazla birlikte olmak istemeyecek bir erkek, budalanın teki demektir. Onu kollarına alıp, şimdiden duygusal olarak ona bağılandığını söylememek için kendini zor tuttu. Böyle bir hareket onu zor duruma sokabilirdi.

Geçmişte yaşadığı acılar, Charlotte'yi kararlı ve fazlasıyla ihtiyatlı biri haline getirmişti. Onunla karşılaştıktan sonra, fikrinin değiştiğini söylerse, Charlotte onun yalan söylediğini düşünecekti. Bu yüzden Charlotte'nin isteği doğrultusunda davranıyormuş gibi yapmak zorundaydı.

Ancak, Charlotte ona karşı koymaya ne kadar kararlı olursa olsun, Daniel de, onu düğün gecesinden daha uzun bir süre elinde tutmaya kararlıydı.

"Benim için uygun," diye cevap verdi Daniel. Ama kabullenmiş halinin Charlotte'yi hayal kırıklığına uğrattığını görmek hoşuna gitmişti. "Peki daha sonra aileme ne söyleyeceksin?"

"O benim problemim. Düğünün sabahında seni kız kardeşinin evine bırakıp, oradan tek başıma Hunter Valley'e gideceğim. Bu bana aileme evliliğimizin yürümediğinin nasıl ve ne zaman söyleyeceğimi düşünmek için yeterince zaman verir."

"Evliliğimizden bahsettik de... Belki yarın ile ilgili bazı ayrıntıları bana da anlatsan iyi olur. Zaman, yer gibi küçük ayrıntıları... Ve daha sonra da, senin için sakıncası yoksa, beni Beth'in evine bırakabilir misin? Yarın ne yapacağımızı ona birlikte açıklamamız daha kolay olabilir."

"Ah, hayır... Bunu yapmak hiç istemem...Yoksa mecbur muyum buna?"

Daniel hiç endişeli değildi. Beth'in Charlotte'den hoşlanacağını biliyordu... Hem de çok... "Evet, Charlotte," dedi ciddi bir sesle. "Yapmak zorundasın..."

YEDİNCİ BÖLÜM

"Bundan emin misin, Charlotte?" diye sordu Louise. "Daha sonra çok geç olacak."

Mutfak sandalyesinde oturmuş olan Charlotte yine hayallere dalmıştı. Bir an için Louise'nin bugünkü sahte törenden bahsettiğini sandı, ama sonra onun saç rengini değiştirme konusundan bahsettiğini anladı.

"Kesinlikle." Aslında emin olduğu tek konu, saç rengini değiştirmekti... Hala gerçeği ailesine söylemek için bir şansı olduğunu biliyordu. Daniel ile evleniyormuş gibi rol yapmak ve sonra onunla balayı dairesinde bir gece geçirmek, başına daha büyük sorunlar açabilirdi.

Ama ne olursa olsun onunla bir gece geçirmek istiyordu. Yataktaki tahmin ettiği kadar iyiyse, o gece ve ertesi sabah kim bilir nasıl hissedecekti kendisini...?

Belki Daniel de buna güveniyordu. Onunla balayına gelmemeyi hemen kabul etmişti. Belki de gece göstereceği performansın Charlotte'yi ikna edeceğini düşünüyordu.

"Hem sen her zaman sarışınlığın bana göre olmadığını söylemiyor muydun? Ben de seninle aynı fikirdeyim. Artık Gary'i memnun etmek zorunda olmadığımıza göre, eski koyu kahve saçlarıma dönebilirim."

"Bu kez kimi memnun etmeye çalışıyorsun? Umarım Daniel'i değildir. Ona kapılmadın, değil mi?" Charlotte bu soruyu cevap verip vermeme konusunda tereddüt edince, Louise haykırdı. "Ah, kapılmışsın bile!"

"Hayır," diye itiraz etti Charlotte. Ama o her kadının kolaylıkla beğenebileceği bir erkek. Onunla karşılaşana kadar bekle Louise. O zaman anlayacaksın. Annemi ve babamı anında avucunun içine aldı. Çok çekici ve etkileyici biri..."

"Bana içi boş yakışıklılardan biri gibi göründü. Tıpkı Gary ve Dwayne gibi... İkisinin de konuşma yeteneği fena değildi... Sen de hep bu tipleri bulursun."

"O Gary ya da Dwayne gibi biri değil." Onlardan çok daha tehlikeli... "Onunla karşılaşınca sen de göreceksin."

"Bunun için sabırsızlanıyorum. Brad de öyle..."

"Umarım Brad'e doğruyu söylememişsindir."

"Herhalde şaka yapıyorsun, değil mi? Bu adamla birlikte bugün otele gidip hazırlanması gerekiyor ve Brad'in burnu çok iyi koku alır. Ben söylemesem bile bir şeyler döndüğünü mutlaka anlardı. Ama endişelenme... Anlattığın kadarıyla Daniel'den hoşlanacaktır. Tuttuğunu koparan insanları sever."

Charlotte ürpermekten kendini alamadı. Bugün duymaya ihtiyaç duyduğu en son şey, Daniel'in tuttuğunu koparan biri olduğunun söylenmesiydi. Onu çok fazla düşünmemeye çalışıyordu. Hazırlanması gereken bir düğün vardı.

Ki bu, yeniden koyu kumral olmak için verdiği kararı daha da saçma bir hale getiriyordu. Kendine karşı yeterince dürüst olursa, bunu Daniel için yaptığını itiraf etmeliydi. Onu görüntüsüyle etkilemek istiyordu.

En azından onun sevdiği bir şeyi yapmak istiyordu... Böylece bu sahte sarı saçlardan da kurtulmuş olacaktı...

"Bu renkle çok daha güzel görüneceksin," dedi Louise. "Sarı saç sana göre değildi. Seni görünce Daniel'in dili tutulacak. Özellikle de o seksi gelinliğinin içinde görünce... Kim bilir? Belki

likle de o seksi gelinliğinin içinde görünce... Kim bilir? Belki de sana aşık olur ve gerçek bir düğün yaparsınız."

"Hadi Louise... O, babası beş kere evlenmiş bir boşanma avukatı... Daniel tamamen evliliğe karşı biri... tek düşündüğü gelinin çamaşırlarını çıkartabilmek..."

"Charlotte! Benim gibi konuşuyorsun... Seni bu şekilde görmek hiç hoşuma gitmiyor. Ben senin tatlı, iyimser bakış açılı, kasabalı tavrını seviyorum."

"Hah... Benim saf ve aptal biri olduğumu söylemenin nazik bir yolu olmalı bu. Ama daha fazla bu şekilde kalmaya niyetim yok. Daniel ile bir gece geçireceğim. Onun yatakta da görüldüğü kadar ateşli olup olmadığını öğrendikten sonra, ertesi gün ondan ayrılacağım."

"Balayına onunla beraber gitmiyor musun?"

"Tabi ki hayır."

"Neden? Gelmek isteyeceğine eminim."

"Ben de bundan eminim. Ama ben senin gibi erkekleri kullanmam, Louise... Ona aşık olabilirim ve yeniden kırık bir kalple kalabilirim."

"Haklısın..." İkisi de bir süre sessiz durdular. Sonra Louise yeniden konuştu. "Gerçekten erkekleri kullandığımı mı düşünüyorsun?"

Charlotte içini çekti. Louise'yi severdi. Onun en iyi arkadaşıydı... Ama karşı cinse karşı çok sert davranırdı. Onların gerçek aşkı yaşayamayacaklarını, sadece cinsel açıdan gerekli olduklarını düşünürdü. Brad ile olan altı aylık beraberliğinin de aynı anlayış içinde sürdürmüştü.

"Brad seni gerçekten seviyor, Louise."

Louise burnunu büktü. "Brad'in gerçekte neyi sevdiğini biliyorum. Bu yüzden onunla çıkıyorum. Yatakta gerçekten çok iyi... Bütün gece yapabiliyor."

"Gerçekten mi? Bütün gece, ha?"

"Müthiş bir azgın o..." Louise arzu dolu bir sesle söylemişti bunu.

"Daniel ile işler iyi gitmezse. Belki bir geceliğine ödünç verebilirsin," diye takıldı Charlotte.

"Cesedimi çiğnemen gerek, kızım."

"Gördün mü? Onu seviyorsun." Charlotte sevgiyle arkadaşına baktı. "Bu sadece cinsellikle ilgili bir ilişki değil."

Louise saç boyama işini bırakarak bir süre düşündü. "Evet, sanırım seviyorum. Ama bunu ona söylemeye niyetim yok. Henüz... Sana geri dönelim, tatlım... Sana Brad'in arkadaşlarından birini ayarlamamı ister misin? Çok hoş arkadaşları var."

Charlotte'nin bundan şüphesi yoktu. Brad son derece sempatik ve hoş biriydi. "Sanmıyorum, Louise. Bir süre biriyle çıkmayı düşünmüyorum."

"Ama bu süre uzun olmasın."

Charlotte arkadaşının bu nasihatine cevap vermedi. Sessizce oturarak, elindeki elmas ve safir nişan yüzüğüne baktı. Dügün bitene kadar Gary'nin vermiş olduğu bu yüzüğü takmaya karar vermişti.

Dügün...

Bugün yapılacak olan her şeyin bir hiçten ibaret olduğunu düşünmek içinde bir kederin dalgalanmasına neden oldu. Ve bu gece... Birden güzel görünmek için gösterdiği bu çaba gözüne çok gülünç geldi. Sarışın ya da kumral... O hala geçmişteki erkek arkadaşları tarafından aldatılmış ve terk edilmiş kızdı. Aynı Charlotte idi.

Yarın sabah, Daniel de rahatlamış olacaktı. Büyük ihtimalle kahvaltı saatinden önce balayı dairesini mutlu bir şekilde terk edecek ve onu kaderiyle baş başa bırakacaktı...

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Ee, Gary, daha önce hiç evlendin mi?"

Daniel bağlamaya çalıştığı papyonu bırakarak, sağdıci olacak kişiye düşünceli bir şekilde baktı.

Brad yirmili yaşların ortalarında, ince, uzun boylu, sarışın ve güler yüzlü bir adamdı. Yaklaşık on yaş küçük olmasına rağmen, Louise ile çıkıyordu ve şimdi de bu suça ortaklık ediyordu. Son derece zeki biri olduğu ve durumu çok eğlenceli bulduğu belliydi.

"Tamam, Brad," dedi Daniel. "Şu saçmahtığı keselim. Burada neler olduğunu biliyorsun. Bu yüzden, yalnızken beni Gary diye çağdırmaktan vazgeç... Adım Daniel." İkinci kez elini uzattı. "Daniel Bannister."

Brad onunla el sıkışırken gülümsüyordu. "Seninle tanışmak çok güzel, Dan... Güldüğüm için kusura bakma. Kendimi tutamıyorum. Ama Charlotte için yaptığın şey gerçekten harika... O çok hoş bir kızdır. Onunla gerçekten evlenmek istemediğine emin misin?"

Daniel gülümsedi. "Bu kadar kısa sürede resmi hazırlıkların yapılamaması bir yana, bunu yapmanın pek de mantıklı olacağını sanmıyorum. Charlotte ile daha dün tanıştım." Yeniden papyonuyla uğraşmaya başladı.

"Ne olmuş yani? Ben Lou ile tanıştıktan birkaç dakika sonra, onun benim için doğru kadın olduğunu anlamıştım. Birgün onunla evleneceğime hiç şüphem yok."

"Ona sordun mu?"

"Tabii. İlk haftamızda. Lou bana öyle çok güldü ki, bir süre ona bu soruyu sormamaya karar verdim. Genç erkeklerin sadece tek bir işe yaradığını söylüyor. Tabii bunun içinde evliliğin şart olmadığını da..." Brad tekrar sırtıttı. "Ama ben yol almaya devam ediyorum. Şimdi yatağın dışında da güzel vakit geçirmeye başladık."

Daniel onun sözlerine gülmüştü, ama aklı sadece bu gece olacaktaydı. Cinsel açıdan kendini hiç bu kadar baskı altında hissetmemişti. "İlk soruna gelince, hayır daha önce evlenmedim."

"Demek sen de adaylardan birisin, ha, Dan?"

"Evet."

"Peki, tam olarak kaç yaşındasın?"

"Otuz altı."

"Evde seni bekleyen biri var mı?"

"Şu anda, hayır."

"Lou senin avukat olduğunu söyledi. Şu zengin, para babalarından mısın?"

"İdare ediyorum işte..." Aslında Daniel'in servetini açıklamak için bu sözler çok yetersiz kalıyordu. Dört sene önce bir film yıldızının avukatlığını yapmaya başlamıştı ve bu işten çok para kazanmıştı. "Yıllar içinde birkaç akıllıca yatırım yaptım."

Brad kırkırdadı. "Bizim Charlotte ile gerçekten evlenmemen çok yazık. Onun için iyi bir koca olabilirdin. Ama Lou benimle aynı fikirde değil. Senin tek düşüncenin Charlotte'nin külotunu indirmek olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Daniel birden dönünce, zorla bağladığı papyonu bozuldu.

Brad omzunu silkti. "Lou senin için böyle düşünüyor. Ama bana göre Charlotte ile yatmak istemende yanlış bir şey yok. Ayrıca ne yaptığını bilen bir erkekle birlikte olması onun açısından da iyi olacak."

Daniel şaşırmamış görünmeye çalışıyordu, ama kelimenin tam anlamıyla şok olmuştu. "Charlotte'nin özel hayatını tartışmamızın doğru olduğunu sanmıyorum," dedi gergin bir sesle.

Brad onun kendisini azarlamasına şaşırılmıştı. "Şey... Pekala. Madem öyle istiyorsun... Sadece Lou geceyi balayı dairesinde geçireceğinizi söyleyince, seni önden ısıtmanın iyi olacağını düşündüm."

"Tamam, teşekkürler."

"Önemli değil."

Daniel yeniden papyonuyla uğraşmaya koyulduğunda, aklı Brad'in az önce söylediklerindeydi. Onu bu kadar tutkuyla öpen kızın, cinsel açıdan bu kadar tecrübesiz olacağı kimin aklına gelirdi? Belki de şimdiye kadar doğru esi bulamamıştı...

Saatine baktı. Dörde çeyrek vardı. Törenin dörtte başlaması planlanmıştı. Artık bu odadan çıkmanın zamanı gelmişti. Ama önce, ceketinin cebinde bir şeyi kontrol etti. Evet, oradaydı...

Daniel, törenin yapılacağı yeri sabah saatlerinde Vince ile kontrol etmişti. Vince nikah memuru olarak davranmayı kabul etmişti. Ama şu anda gördüğü şeyin, sabahkiyle kıyaslanması imkansızdı. Her yer çiçeklerle kaplanmıştı. Konukların oturacakları sandalyeler beyaza bürünmüştü. Küçük çeşmeye doğru ilerleyen bir koridora T şeklinde kırmızı bir halı serilmişti. Ve az ileride de beyaz keten örtülerin örtüldüğü masalar duruyordu.

"Vay, be!" diye haykırdı Brad içeri girdiklerinde.

Daniel de şaşırılmıştı. Birden etrafını saran atmosferin etkisiyle heyecanlandı. İyi giyimli konuklar ona bakıp gülümsüyordu. Doğal olarak Daniel onların hiçbirini tanımıyordu. Tabii Charlotte'nin annesi hariç... Pembeler içindeki Betty gülümseyerek ona el salladı.

Brad onu dirseğinden dürterek, "Bu taraftan, dostum," deyince, onu izleyerek kırmızı halının üzerinden ilerledi.

Hahnın bittiği yerde Vince onları bekliyordu. Birbirlerini tanıdıklarını belli etmemeleri gerekiyordu. Bu yüzden Daniel sanki ilk kez karşılaşmışlar gibi onunla el sıkıştı. Brad de aynısını yaptı, ama sonra ikisine birden yaramaz bir çocuk gibi göz kırptı.

Birden müziğin değişip, düğün marşına dönmesiyle, bütün kafalar salonun girişindeki kapıya çevrildi.

Birazdan Charlotte içeri girecekti. Kapılar açılınca, konuklar arasında heyecanlı bir kıpırtı oluştu. Daniel göğsünün sıkıştığını hissediyordu.

Ama önce nedime görüldü. Kırmızı hahnın üzerinde ağır adımlarla ilerleyen kişinin Louise olduğunu düşünüyordu.

Üzerinde askısız mavi bir elbise vardı. Elbisenin etekleri yerleri süpürüyordu. Saçları elindeki kırmızı çiçek buketiyle aynı renkteydi. Köşeli bir yüzü, dolgun dudakları ve çok güzel gözleri vardı.

Louise'nin zapt edilmesi zor bir kadın olduğu belliydi. Daniel, Brad'in onu evlenmeye razı etmesinin gerçekten zor olacağını düşündü.

"Vay be," dedi Brad nefesi kesilmiş bir halde. "Ne demek istediğimi anladın mı, dostum? Gerçekten çok güzel, değil mi?"

Louise onlara doğru yaklaştıkça, mavi gözlerini Daniel'in üzerine dikerek, dikkatle onu incelemeye başladı. "Mmm," diye mırıldandı onların yanına yeterince yaklaşınca. "Charlotte'nin neyi kastettiğini anlıyorum."

Daniel, bunun ne anlama geldiğini sormak istedi, ama bunun ne yeri, ne de zamanıydı. Belki daha sonra sorabilirdi. Yüzüne bir gülümseme yerleştirerek, yumuşak bir sesle onu selamladı.

Louise karşılık olarak ona öldürücü bir bakış fırlattı ve sonra Brad'in bulunduğu yere doğru bakarak gülümsedi. "Harika görünüyorsun aşkım," diye ona fısıldadı ve Charlotte'nin duracağı kadar bir boşluk bırakarak, Daniel'in yayındaki yerine geçti.

Daniel tüm dikkatini kapıya yöneltmişti. Açık kapının gerisinden içeri girmek için sırasını bekleyen gelinin beyaz giysisini görebiliyordu.

Birden boğazının kuruduğunu hissetti. Güçlkle tekrar tekrar yutkundu. Acaba Charlotte de kendisi gibi gergin miydi? Neden gelmesi bu kadar uzun sürmüştü?

"Ne yapıyor," diye fısıldadı yanındaki kırmızı saçlı kadına.

"Sanırım duvağını çıkarıyordur. Yeni saçlarıyla güzel görünmediğini düşünüyordu."

Beyaz elbise bulutu kapıdan içeri girene kadar, Daniel onun saçlarıyla ilgili yaptığı yorumu fark etmemişti. Böyle bir Charlotte ile karşılaşacağını hayal bile edemezdi. Bu kadına güzel demek yeterli değildi. Nefes kesiciydi. Masal prenseslerini gibi görünüyordu.

Ona duyduğu yoğun arzuyla, birden bütün bedeni hareketlendi.

Charlotte'nin gelinliği de askısızdı. Sıkıca bedenini saran elbise, belinden sonra bollaşıyor ve bol dökümler halinde yere miyordu.

Ama esas dikkat çeken saçlarıydı.

Uzun ve düz sarı saçların yerini yumuşak dalgalar halinde omuzlarına dökülen ve yer yer kızıl parıltılar saçan koyu kahverengi saçlar almıştı. Bu renk hafif yamk teni ve beyaz gelinliğiyle harika bir uyum sağlamıştı. Boynuna hiç mücevher takmamıştı. Ama zaten ihtiyacı da yoktu. Onun bu görüntüsü, Daniel'in nefesinin kesilmesine neden olmuştu.

Fotoğrafların çekildiğini ya da her şeyi kameraya çeken adamın farkında bile değildi. Gözlerini gelinin üzerinden ayıramıyordu. Ve kalbi, hayatında hiç olmadığı kadar hızlı atıyordu...

DOKUZUNCU BÖLÜM

Babasının kolunda kırmızı halının üzerinde yürümeye başladığında, Charlotte'nin duyguları karma karışıktı. Gözlerini elinde tuttuğu buketten ayıramıyordu.

Mutlu mu, üzgün müydü? Pişman mıydı yoksa kızgın mıydı? Sinirli miydi yoksa heyecanlı mıydı? Aslında bunların hepsini aynı anda hissediyordu.

Saçı bu kadar güzel görüldüğü için mutlu, ama Gary'i memnun etme uğruna sarışın olarak onca zaman geçirdiği için üzgündü. Bugün babasının parasını bir hiç uğruna harcadığı için pişman buna neden olduğu için Gary'e kızgındı. Daniel ile evleniyor gibi görüldüğü için sinirli ve yine aynı nedenle heyecanlıydı.

Üstelik bunun bir de gecesi vardı...Bütün gün bunu düşünmekten başka bir şey yapmamıştı. Acaba Daniel de onun kadar heyecanlı mıydı?

Nihayet gözlerini kaldırıp ona baktı.

Birden adımları birbirine karıştı... Tabi kalp atışları da...

Acaba onun kadar yakışıklı başka bir damat daha var mıydı?

İnsanlar, en sade gelinliğin içindeki gelinin bile çok güzel olduğunu söylerdi. Charlotte'ye göre, aynı şey damatlar için de söylenebilirdi. Smokinde bir çok erkeği farklı gösteren bir hava vardı.

Ama Daniel'in böyle bir şeye ihtiyacı yoktu. Takım elbisenin içinde de, kot pantolon giydiğinde de, smokin giydiğinde de insa-

nın üzerinde aynı etkiyi bırakıyordu. İnanılmaz derecede yakışıklı ve çekici bir erkekti.

Ona bir kez bakmak bile insanın başını döndürmeye yetiyordu. Onunla birlikte olmak muhteşem bir deneyim olacaktı. Charlotte bunu hissediyordu.

Birden yarın onunla balayına gitmeme konusunda verdiği karardan şüphe duydu. Peki ama bu gece onun kollarında bütün dünyanın değiştiğini hissederse, tek bir geceyle yetinebilecek miydi?

Ama ilişkilerinin sürmesi, sonra onu kaybetmeyi daha acı bir hale getirmez miydi? Daha da kötüsü, yine aynı hatayı tekrarlamış olmayacak mıydı? Dwayne'den ayrıldıktan çok kısa bir süre sonra Gary ile tanışmıştı. Ve o adam onu yüz üstü bırakalı sadece iki gün olmuştu.

"İyi misin, hayatım?"

Charlotte başını çevirdiğinde, babasının ilgiyle kendisine baktığını gördü. İşte o an, Daniel'e karşı hisleriyle savaşmaktan yorgun düştüğünü anladı.

Onunla olmak istiyordu... Pekala birlikte birkaç gün geçirebilirlerdi. Belki de hayatı boyunca bir daha böyle güzel günler yaşamayacaktı.

"Evet, baba," dedi, verdiği kararla kendini çok daha güçlü hissederek. "İyiyim." Ve yüzüne yerleştirdiği gülümsemeyle yürüme-ye devam etti.

Charlotte'nin gülümsemesi Daniel'i rahatlatmıştı, ama bu rahatlık sadece onun gözlerini görene kadar sürdü. Charlotte'nin gözlerinde keder vardı.

Acaba burada onunla evlenmek için bekleyen kişinin Gary olmasını mı isterdi? Kesinlikle hayır, Gary'e aşık değildi o...

Daniel onu üzen şeyin, yaptığı hatadan kaynaklandığını sanıyordu. Sadece Gary'nin duygularında değil, kendininkilerde de yanılmıştı. Kimse kendini bir aptal gibi hissetmekten hoşlanmazdı.

Acaba Charlotte kendini aptal biri gibi mi hissediyordu?

Böyle olmadığını umuyordu. Çünkü o son derece tatlı, cesur, sevgi dolu biriydi ve şu Gary denen budala onu elbette hiçbir gün hakketmemişti. Ve tabii Dwayne denen budala da. Charlotte her ikisinden kurtulmakla çok iyi etmişti. O adamlar Charlotte'yi yatakta bile mutlu edememişlerdi!

Oysa Daniel kendi kadını yatakta mutlu edebilirdi.

Charlotte ona yaklaşırken gülümsedi. Onu bırakmamaya kararlıydı. Babası onun elini kendisine verdiğinde, "Muhteşem görüyorsun," diye fısıldadı.

Charlotte'nin mavi gözleri parıltıladı. "Teşekkür ederim. Sen de."

Vince boğazını temizleyerek, onların dikkatini çekmeye çalıştı. Ve bir akşam önce provasını yaptığı konuşmasına başladı. "Bu akşam burada toplanmamızın nedeni..."

Ancak Daniel onun ne söylediğini duymuyordu bile. Bütün dikkati Charlotte'deydi. Bugün, muhteşem koyu kahve saçları ve beyaz gelinliğine uyacak şekilde daha çok makyaj yapmıştı. Gözlerinin etrafına çektiği siyah kalem ve mavi far, gözlerini daha büyük ve mavi gösteriyordu. Ve dudaklarındaki kırmızı parıltı, Daniel'in içinde onu öpme isteği uyandırıyordu.

Bakışları dekoltesine doğru kaydığı anda, bu akşam onunla yapmayı düşündüğü şeyleri aklından geçirdi.

Yarın Charlotte'nin kendisini geri göndermemesi için elinden geleni yapmaya kararlıydı. Evlenecek türde bir erkek olmayabilirdi, ama iyi bir sevgiliydi.

Tören sonunda, karı koca ilan edildiklerinin söylendiği kısma gelindiğinde, Daniel rahatlayarak bir iç geçirdi. Şimdi gelinini öpmenin vakti gelmişti. Yüz yüze döndüklerinde ve Charlotte onun gözlerinin içine baktığında, Daniel gururunun okşandığının hissetti. Evet, Charlotte kesinlikle Gary'e aşık değildi.

Birden Charlotte'nin paniklediğini gördü. Onun kendisini öpmesini istemediği çok açıktı.

Daniel önce sinirlendiğini hissetti. Sonra onun dün, otel lobisindeki öpüşmelerinden dolayı endişelenmiş olduğunu anlayarak rahatlardı. Aklından geçeni yapmak için, yalnız kalana kadar beklemeye karar verdi. Ama dudakları birbirine değdiğinde, kendini kontrol etmesi hiç kolay olmayacaktı.

Kendine hakim olmaya çalışarak, onun yüzünü avuçlarının arasına aldı, ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. Bu öpüşte ne bir baskı ne de dudaklarını açması için bir zorlama vardı. Bunu yapmış olsaydı, çok utanç verici şeylerin yaşanması muhtemeldi.

Ve Daniel bu utanç yaşamak için sabırsızlanıyordu. Ancak tören bitene kadar beklemek zorundaydı... Birkaç saat daha... "Saçlarını ve elbiseni çok sevdim," dedi dudaklarını ayırdığında. İçindekini de çok sevdim, diye ekleyebilirdi, ama yapmadı. Böyle bir söz kabalık olabilirdi. Oysa Daniel görgüsüz biri değildi. Sadece biraz uyarılmıştı, hepsi. O...

Charlotte onun gözlerine garip bir ifadeyle baktı. İnsanı sersemletecek bir ifadeyle... "Sarıdan daha mı iyi?" diye sordu başını yana eğerek.

"Çok daha iyi. Sarışınken de güzeldin, ama esmer halin gerçekten baştan çıkarıcı." Daniel ona o anda sahip olmak için dayanılmaz bir istek duyuyordu içinde.

Charlotte mutlu bir şekilde gülümsedi. Hayır... göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi bu...

Daniel inlemekten kendini alamadı, ama yine de ona gülümseyerek karşılık vermek için kendini zorladı. "Zaten her zaman esmerleri daha çekici bulurum."

Vince'nin dirseğine dokunmasıyla konuşmaları kesildi. Onları masanın üzerindeki defteri imzalamaları için uyarıyordu. İmzalar atılırken, fotoğraflar ve kameralar çalışmaya devam ediyordu.

"Gülümseyin, lütfen," dedi fotoğrafçı.

Daniel de bu emre severek itaat etti...

ONUNCU BÖLÜM

"Bana bir dakika izin verir misin, Charlotte?" Daniel ayağa kalkarak yürümeye başladı. Charlotte onu gözleriyle takip ediyordu. Daniel'in babasının yanına giderek, az önce annesinin kalktığı sandalyeye oturduğunu gördü.

Kutlama neredeyse bir saattir devam ediyordu. Mezeler ve ana yemek servisi tamamlanmıştı. Ama Charlotte neredeyse hiçbir şey yememişti. Daniel ona baştan çıkarıcı olduğunu söylediğinden beri, aklında sadece tek bir şey vardı.

Bakışları hala Daniel'in üzerindeydi. Daniel birden dönüp, omzunun üzerinden ona baktığında, yakalandığı için utanarak, bakışlarını kaçırdı ve şarabından bir yudum aldı.

"Ben sana ne söylemişim?" diye fısıldadı Louise. "Gözlerini senden ayıramıyor."

"Bundan daha fazlası var... Şimdiye kadar hiçbir erkeği onun kadar çok istemedim. Sanırım balayma onu da götüreceğim."

Louise bilgiçlik taslayan bir kahkaha attı. "Aha... İşte şimdi Brad ile birlikteyken nasıl hissettiğimi anlıyorsun."

"Biri benden mi bahsetti?" Brad, o sırada gelip Daniel'in sandalyesine oturmuştu.

Louise gözlerini devirerek ona baktı. "Nasıl oluyor da, her zaman kendinden bahsedildiğini duyuyor, hiç anlamıyorum. Evet, Brad, ne kadar yakışıklı görüldüğünden bahsediyorduk."

"Ben de aynı şeyi senin için düşünüyordum, bebeğim... Bak işte Daniel de geldi Konuşman için hazır mısın, dostum."

"Olabileceğim kadar hazırım," dedi Daniel yerine otururken. "Ama Charlotte'nin babası, ilk konuşmak istedi."

"Sahi, onunla ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Seni endişelendirecek bir şey değil, Charlotte."

Babası konuşmaya başlaması, Charlotte'nin soru sormasını engelledi.

"Aslında güzel konuşan biri olmadığımı hepimiz biliyorsunuz," diye söze başladı babası. "Ben bir çiftçiyim ve çiftçilerin en iyi yaptıkları şey de traktörlerin arkasında oturup, toz yutmamak için ağızlarını sıkıca kapamalarıdır."

Charlotte dışında herkes güldü. O yanında oturan Daniel'in fazlasıyla farkındaydı ve sınırları yay gibi gerilmişti.

"Ama ben sadece bir çiftçi değil, aynı zamanda bir babayım. Ve bir baba kızı için her şeyi yapar. İşte şimdi bu güzel otelde, seçkin yiyecekleri yiyip, pahalı şarapları içiyorum... Hayatımda hiç bugünkü kadar mutlu olmadım..."

Charlotte oturduğu yerde irkilince, Daniel aniden onun elini tutarak, sıktı. "Biraz mutlu görünmeye çalış," diye fısıldadı. "Bana deli gibi aşık olduğun sanılıyor... Biraz gülümse."

Charlotte nasıl oluyorsa gülümsemeyi başardı, ama bu sahte gülümseme yüzünün ağrmasına neden olabiliyordu.

"Evet, böyle daha iyi," dedi Daniel yeniden onun elini sıkarak.

"Tabii, Charlotte'nin bir taşra kızı gibi yaşamadığını hepimiz biliyorsunuz," diye devam etti babası. "Onu bir gelin olarak göremeyeceğimi düşündüğüm zamanlar oldu... Bu yüzden şimdi Gary'e teşekkür ediyorum... Damadımı tanıyalı henüz çok kısa bir süre olmasına rağmen, Charlotte'umuzun ona neden aşık olduğunun anlıyorum. İşte Gary... Onun kadar yakışıklı ve aşık bir adamı daha önce gördünüz mü?"

Herkes neşeyle alkışlarken, Charlotte ağlamamak için kendini zor tutuyordu.

"Bir insanı söylediklerinden çok, yaptıklarıyla tanırız. denir.. Gary bunun aramızda bir sır olarak kalmasını istedi, ama ben şimdi size açıklamak istiyorum... Benim yeni damadım, bütün düğünün masrafını üstleniyor."

Alkışlar ve neşeli çığlıklar daha güçlü bir şekilde yükseldi. Ancak Charlotte dili tutulmuş bir halde ona bakıyordu.

"Pek mutlu görünüyorsun," dedi Daniel yavaşça. "Babanın cebi boşalmayacağı için mutlu olacağını sanıyordum."

"Bu senin üzerine vazife değildi! Ayrıldığımızı söyledikten sonra, ona her kuruşu ödeyecektim."

"Hey, siz ikiniz, susun," diye uyardı Brad.

Sustular. Daniel gerçek damat olsaydı, bu inanılmaz cömert bir jest olacaktı. Bu cömertliğin, daha sonra genç kadından alacağı servisin bedeli olup olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Bu düşünce onu hem kızdırdı, hem de gururunu okşadı. Başından beri Daniel onu takip etmişti. Ona sahip olmak için hiçbir engel tanımayacağı belliydi.

Hangi kadın onun gibi bir erkeğin dikkatini çekmekten hoşlanmazdı? Ama hatırlaması gereken şey, bu ilginin sadece cinsellikle ilgili olduğuydu... Daniel gibi zengin playboylar, kadınlardan başka bir şey istemezlerdi. Şu anda bir çift gibi davranıyor olabilerlerdi, ama temelinde cinsellik yatıyordu.

Hem kız kardeşi de onun hayatına giren kızların kısa bir süre sonra gittiğini söyleyerek, onu uyarmamış mıydı?

Charlotte mantıklı düşünebilmek için öfkesini devam ettirmeye çalıştı. Ama bu imkansızdı. Onu düşündükçe daha çok heyecanlanıyordu. Şu törenin bir an önce bitmesi ve Daniel ile yalnız kalabilmeleri için artık iyice sabırsızlanmaya başlamıştı.

Babası birkaç dakika daha konuştuktan sonra, sırayı Brad aldı. Brad ayağa kalktığında, Charlotte irkilmekten kendini alamadı. Kim bilir, şimdi neler söyleyecekti? Utandırılacak bir şeyler olacağından emindi.

Ama korktuğu gibi olmadı. Brad'den sonra Daniel ayağa kalktığında, Charlotte ona bakamıyordu. Ama odadaki herkesin gözleri onun üzerindeydi.

"Konuşmam normal standartlarda olmazsa, kusura bakmayın. Ben bu tür konuşmalara alışkın değilim. Önce, bugün bana yaptığı eşsiz yardımlardan ötürü sağdıcım ve Charlotte'ten desteğini ve arkadaşlığımı esirgemeyen Louise'ye teşekkür etmek istiyorum. Ayrıca beni ailelerine içtenlikle kabul eden Gale ailesine de teşekkür ediyorum. Onlar gibi insanlarla daha önce hiç karşılaşmadığımı dürüstçe söyleyebilirim, Charlotte böyle sevgi dolu bir aileye sahip olduğu için çok şanslı."

Charlotte salondaki insanlara baktığında, Daniel'in herkesi etkilediğini gördü. Oysa gerçeği bilselerdi...İçini çekerek, Daniel'e bakma hatasını yaptı. Daniel de karşılık olarak ona gülümseyince, gözlerini bir daha ondan ayıramadı. Daniel ona böyle gültümsediğinde, her nedense çaresiz kalıyordu genç kadın...

"Charlotte hakkında ne söyleyebilirim ki?" diye devam etti Daniel. Gözleriyle sanki onu okşuyordu. "Çok güzel olduğuna şüphe yok... Ama içi de en az dışı kadar güzel. Bu sözler kulağa basma kalıp gelebilir, ama Charlotte söz konusu olduğunda hiçbir şey sıradan değil. O olağanüstü bir kadın ve karım olarak ona sahip olduğum için de ben dünyanın en şanslı adamıyım... Hayır, sadece şanslı değil, aynı zamanda ayrıcalıklıyım da... Karşılaştığım ilk andan sonra hayatım değişti... Charlotte beni değiştirdi ve tamamen başka biri yaptı."

Daniel nihayet bakışlarını ondan ayırdığında, Charlotte derin bir nefes aldı. Bu süre zarfında nefesini tuttuğun farkında bile değildi.

Louise onun kulağına doğru eğilerek, "Durumu bilmesem, onun bu sözlerinin gerçek olduğunu düşünürdüm," diye fisıldadı.

Charlotte neredeyse bir kahkaha atacaktı.

Daniel gerçekten iyi bir oyuncuydu. Mahkeme salonlarında dinamit gibi olmalıydı.

İçinden bir ses yatak odasında da dinamit gibi olduğunu söylüyordu.

"Kadehimi gelinime kaldırıyorum. Sevgili Charlotte'uma..." Daniel kadehini kaldırırken, yeniden ona baktı.

Daniel Charlotte'nin gözlerindeki alaycı parıltıları gördüğünde, şaşırdı. Bu kadının aklından neler geçiyordu. Tamam, bugün biraz mutsuz olacağını tahmin etmişti. Ama iyi biri olmak için elinden geleni yapıyordu.

Galiba düğünün parasını ödemesi pek hoşuna gitmemiştir. Charlotte gururlu bir kadındı. Ama artık yapabileceği bir şey yoktu, çünkü Gale ailesine bu jesti yapabilmek gerçekten çok hoşuna gitmişti. Bunu ödeyebilecek güçteydi. Üstelik yaptığı teklif onları çok mutlu etmişti. Charlotte durumu bu açıdan göremiyorsa, bu onun sorunuydu. Aslında, bütün yaptıkları için Charlotte'nin ona öfkeyle bakmak yerine minnettar olması gerekirdi.

Yerine oturduğunda, Brad dirseğiyle onu dürttü. "Şimdi de pasta kesme zamanı."

Daniel içini çekti. Bu tören sona ermeyecek miydi?

Charlotte ile birlikte ayağa kalkarak, üç katlı düğün pastasının olduğu masaya doğru ilerlediler. Sürekli gülüyorlardı ve birileri fotoğraflarını çekiyordu.

Daniel birden irkildi. Vals çalmaya başlamıştı ve ilk dans yapmaları için piste bekleniyorlardı. Ama bu çok tehlikeli olabilirdi. Charlotte'yi kollarının arasına aldığı anda neler olacağını sadece Tanrı bilirdi. Daniel bir an için tereddüt etti.

"Nasıl dans edildiğini bildiğine eminim," dedi Charlotte. gözlerinde yine o yakıcı parıltılar vardı.

Evet, kendini toparlaması gerekiyordu. Bir şey söylemeden, onu kollarının arasına aldı. Dans pistinde dönmeye başladıklarında, korktuğu başına geldi. Onu kollarının arasında tutmak, bedenini hareketlenmesi için yeterli olmuştu. Neyse ki, kabarık etekleri Charlotte'nin bunu anlamasını engelliyordu. Bir parça rahatlayarak, gülümsedi.

"Halinden çok hoşnut görünüyorsun," dedi Charlotte.

"Şu eğlence bitse, kendimi çok daha iyi hissedeceğim," diye cevap verdi Daniel, onu biraz daha kendine çekerek. "Bu gece kullanacağın eşyalarının olduğu çantayı görevliye verdin mi?" Aklı, bu eğlencenin ardından olacaktaydı.

"Evet," diye cevap verdi Charlotte nefesi kesilmiş bir halde.

"Güzel." Daniel bu gece hiçbir şeyin aksamamasını istiyordu. her şeyi planlamış ve ayarlamıştı.

"Şey... hangi balayı süitini tutun?"

Sadece bir tanesi boştu. En pahalı olanı... "Arap Geceleri süitini," diye cevap verdi Daniel. Charlotte'nin nefesinin kesildiğini fark edince, içinde bir zafer duygusu hissetti...

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Charlotte önce nefesinin kesildiğini sonra da güçlükle yutkunduğunu fark etti. Arap Geceleri süiti!

En sonunda dans ve gece bitmeye yüz tutmuştu. Onu tebrik eden akrabalarına gülümsedi, hediyeler için teşekkür etti. Bu zaman zarfında Louise ona sürekli iyi olup olmadığını soruyor, Charlotte da iyi olduğunu tekrarlıyordu.

Ama iyi değildi. Aklındaki tek şey, az sonra gidecekleri balayı süitiydi. Buradaki odaları ilk araştırdığı sırada, ona bütün balayı süitlerini gezdirdikleri için, Arap Geceleri olarak anılan süitin nasıl olduğunu biliyordu. Sadece en pahalı olanı değil, aynı zamanda en egzotik ve erotik dekora sahip olanıydı.

Veda etmek için annesiyle kucaklaştığında, sınırları son derece gerilmişti. Gözlerinden bir damla yaş süzülürdü.

"Ona iyi bak," Gary dedi babası kızını kucaklarken.

Gary bunu yapacağını söylediikten sonra, alkışlar arasında salondan ayrıldılar ve asansöre bindiler. Onuncu kattaki odalarına çıkarlarken, Charlotte çok fazla içtiğini düşündü. Üstelik neredeyse hiçbir şey yememişti.

"İyi misin?" diye sordu Daniel onun asansörün duvarına tutunduğunu görünce.

"Sanırım çok fazla içtim."

"Fazla bir şey yemediğini de fark ettim. Miden mi bulanıyor?"

Daniel gerçekten endişeli görünüyordu.

"İyi olacağım. Sadece asansörün hızı başımı döndürdü." O sırada incekleri kata gelmişlerdi. Asansörün kapısı açıldı.

"Kollarıma gel."

Charlotte gülümseyerek onun söylediğini yaptı. "Bana bakacağımı söylediğin şey bu mu?"

Daniel sırttı. "Kesinlikle. Sonra da sen benimle ilgilenirsin."

Charlotte birden telaşlandı. Daniel'in neyi kastettiğini biliyordu. Hiç şüphesiz, Daniel onun tecrübeli ve kendinden emin bir kadın olduğunu düşünerek bunu söylemişti.

"Daniel, sana söylemem gereken bir şey var..." Onu uyarması gerekiyordu. Görüldüğü kadar seksi bir yaratık olmadığını açıklamak zorundaydı.

"Bana söylemen gereken hiçbir şey yok., güzelim," dedi Daniel kollarıyla onu sarmalayarak. "Bu gece benim sorumluluğumda, senin değil. Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Sadece uzan ve keyfine bak."

Onun sözleri Charlotte'nin içinini biraz olsun rahatlatmıştı. Yaktakta kötü olduğunu söylerse, bu her şeyi bozabilirdi. Bu gece hayallerinde yarattığı gibi bir kadın olma fırsatı vardı.

"Tabi bunun için önce odamıza girmemiz gerek." Ceketinden odanın anahtarını çıkarttı.

"Burayı tutmadan önce odayı gördün mü?"

"Hayır. Görmem mi gerekirdi? Odada yanlış olan bir şey mi var?"

"Hayır." Odaya girdiklerinde Daniel'in çok şaşıracağını ve beğeneceğini umuyordu.

Daniel onun gözlerindeki parlıtyı gördüğünde, kendisini neleirin beklediğini merak etti. Ama bu her neyse hoşuna gideceğinden emindi. Charlotte'yi mutlu eden bir şey, onu da mutlu edecekti.

Süitin kapısında, altın harflerle 'Arap Geceleri' yazılmıştı. Kapıyı açtıklarında, süitin ışıkları kendiliğinden otomatik olarak yandı.

Odaya şöyle bir bakınca, "Aman Tanrım!" diye haykırmaktan kendini alamadı Daniel. "Enfes bir yer..."

Charlotte'nin yüzü bütün gece hiç olmadığı kadar mutlu bir şekilde aydınlandı. "Hadi gel de her tarafı bir gör." Onu kolundan tutarak, kalın kırmızı halının üzerinde yürütmeye başladı.

"Bu halı çok güzel," dedi Daniel. Sanki üzerinde sevişmek için yapılmış...

Kanepeler de öyle!

Tüm şehri ayaklar altına seren manzarası, otantik perdeleri, yanlardan gizli aydınlatmasıyla burası çok egzotik görünüyordu. Her şey altından ve ipekten yapılmıştı. Genç adam bu süitin neden bu kadar pahalı olduğunu şimdi daha iyi anlıyordu.

"Şeyhe uygun bir oda."

"Amaç da bu... İnsanların fantezilerini gerçekleştirmek."

"Senin de böyle bir fantezin mi var? "Onu bir kez daha kollarının arasına aldı.

Göğüsleri birbirine değdiğinde, Charlotte derin bir iç geçirdi. "Eğer şeyh sen olacaksan..."

Daniel onun bu sözlerinden hoşlanmıştı. "Söyle bakalım," dedi onun başındaki tacı ve duvağı çıkartırken. "Bu fantezide neler var?" Onun parmaklarının saçına değdiğini hissedince, Charlotte titremekten kendini alamadı. "Bütün gece tüm ustalığımı göstermen," diye itiraf etti Charlotte. "Ve benim de her anından çok hoşlanmam."

"Ama bu bir hayal değil ki, güzel Charlotte. Bu zaten gerçekleşecek." Duvağı ve tacı en yakındaki kanepeye attıktan sonra, tek kaşını kaldırarak, yaramaz bir ifadeyle ona baktı. "Bütün gece mi?"

"Gördün mü? Sana bunun bir hayal olduğunu söylemiştim."

"Hayır, hayır... Bunu yapabileceğimden eminim, ama yanımda sınırlı sayıda prezervatif var. Onlar bittiğinde yaratıcılığımı kullanmak zorunda kalacağım. Yaratıcı olmamanın senin için sakıncası var mı, benim güzel Charlotte'um?"

"Seninle birlikteyken hiç bir şeye aldracağımı sanmıyorum," sözleri dudaklarından döküldüğünde, Charlotte kalbinin her an göğsünden fırlayacakmış gibi attığını hissediyordu.

Daniel'in boğazından bir inleme döküldü. Bu gece sevgi dolu, düşünceli ve nazik bir sevgili olmayı planlamıştı. Ama Charlotte'nin aynı şeyi istemediği çok açıktı. O, şeyh fantezisinin gerçekleşmesini istiyordu. Esmer ve tehlikeli çöl prensinin, güç kullanarak ona sahip olmasını istiyordu. Bu sayede eğer yaşadıklarından hoşlanırsa suçluluk ya da utanç duygusundan kurtulacaktı. Bu gece burada olacakların tüm sorumluluğunu Daniel'in almasını, onun şeyh rolünü oynamasını istediği belliydi.

Pekala... Bunu yapabiliirdi. Özellikle de bu ortamda.

"Gel," dedi patronluk taslayan bir edayla. Biraz ilerideki daha egzotik havası olan bir odaya doğru ilerledi. "Burada büyük bir jakuzi olduğunu söylemişlerdi."

"Evet," dedi Charlotte. Onun banyodan bahsettiğini anlayınca yüzü kızarmıştı.

Herhalde utandığı için değil, diye düşündü Daniel. Gelinlik olarak böyle bir elbise seçen kadının vücudundan utanması imkansızdı.

"Güzel... Bence, banyoyu kontrol etmenin zamanı geldi," dedi onu kolundan tutarak. "Ama önce üzerindeki şu elbiselerden kurtulalım..."

ONİKİNCİ BÖLÜM

Charlotte onun elleri bağcıklar üzerinde çalışmaya başladığında, nefesini tutarak bekledi. Belinin inceliğini ve göğüslerinin dolgunluğunu ortaya çıkartmak için, Louise onları çok sıkıydı.

Daha önce bir erkeğin önünde çıplak kalmak için bu kadar istekli olduğunu hatırlamıyordu. Ya da bir erkeğin ellerinin bedeninde dolaşması için sabırsızlandığını...

Daniel gelinliğinin üst kısmını çıkarttığı anda, genç kadın hafifçe sendeledi. "Hey! Sakın bayılayım deme," dedi Daniel ona takılarak.

Charlotte'nin cevabı boğazından yükselen boğuk bir iniltiydi. Daniel göğüslerini avuçladığında, neredeyse haykıracaktı. Onunla birlikte olmak için sabırsızlanıyordu.

Dudakları buluştuğunda iyice kendinden geçti. Otelin lobisindeki öpüşmelerinin tutkulu olduğunu sanmıştı. Ama o öpüşme, bunun yanında çok masum kalıyordu.

Ancak kısa bir süre sonra, Daniel'in ondan uzaklaşmasıyla hayal kırıklığı içinde gözlerini araladı.

"Ne oldu?"

Daniel başını sallamadan önce, dikkatle onu süzdü. "Hiçbir şey. Sadece çok hızlı gidiyordum."

"Ama ben bundan hoşlandım."

"Sonunda pek hoşlanmayacaktın."

"Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum." Daniel'in dudaklarında yine o haylaz gülümsemelerinden biri belirdi. "Şeyler böyle şeyleri bilir. Şimdi elbisenin geri kalanını kendin çıkart ve bir duş al. Üzerine daha rahat bir şeyler giy. İkimizin çantası da giyinme odasında hazır."

Charlotte bunların hiçbirini yapmak istemiyordu. Sadece onun yanında kalıp, öpüşmeye devam etmelerini arzuluyordu. Onu deli gibi istiyordu...Ama yalvaracak hali de yoktu elbette.

"Fazla gecikmem, diyerek aceleyle banyoya yöneldi ve kapıyı arkasından kapattı.

Hemen soyundu ve anadan doğma nasıl görüldüğüne baktı.

Louise her zaman çok güzel bir vücudu olduğunu söylerdi, ama Charlotte vücudunun o kadar da muhteşem olmadığını düşünürdü. Ona göre, kalçaları biraz fazla genişti. Ama orantılı görünüyordu. Zaten vücudundan hiçbir zaman utanmamıştı. Ama başka birinin, özellikle de karşı cinsten birinin önünde çıplak olmak onun için hep sorun olmuştu. Geçmişte çoğunlukla hemen soyunur ve çarşafın altına girerdi. İlişkilerinde, özellikle de Dwayne ile olan ilişkisinde başarısız olmasının bundan kaynaklandığını uzun zaman önce anlamıştı.

Ama Daniel ile birlikteyken hiç utanmaması çok garipti. Onun kendisini çıplak görmesini istiyordu. Onun her şekilde kendisiyle sevişmesini istiyordu.

Tam o sırada banyo kapısı aniden açıldı ve Daniel içeri girdi. Genç kadının çırılçıplak olmasına aldırmadan ona doğru yürüyerek, "Su sesini duymadım," dedi. "Neden duşu birlikte yapmıyoruz?" Onu rahat bir tavırla kollarına aldı.

Charlotte'nin boğazı kurumuştu. Hiç cevap vermedi. Zaten konuşabilecek durumda da değildi.

Daniel suyun sıcaklığını ayarladıktan sonra, onu kendine doğru çekti. Charlotte çok heyecanlanmıştı. Onun görüldüğü kadar sakın olmadığını, hatta en az kendisi kadar istekli olduğunu görmek hoşuna gitmişti. Karnına değen sertlik, hayal sınırlarını zorluyordu.

"Burada mı yapacağız?" diye sordu nefesi kesilmiş bir halde.

"İster misin?"

"Evet?"

"Pekala. Ama önce yatak odasına gidip, prezervatif almam gerek. Birkaç dakika bekleyebilir misin?"

Charlotte bekleyecek durumda değildi.

"Senin korunman için bir neden yok. Ben hap kullanıyorum."

Daniel birden ürperdiğini hissetti. "Bunu söylememeliydin, Charlotte."

"Neden?"

"Önemli değil... Bütün bunlar benim için çok yeni bir tecrübe."

"Ne?"

"Senin gibi biriyle olmak."

"Ne demek istiyorsun? Bende farklı olan ne var?"

"Her şey... Şimdi çeneni kapa ve seni öpmeme izin ver."

Charlotte onun söylediğinin yerine getirdiğinde, dudakları buluştu.

Bu daha sonra yaşanacakların küçük bir habercisiydi sadece...

Charlotte kendisini de yeni bir tecrübenin beklediğini biliyordu....

ONÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Kahveni nasıl alırsın?" Charlotte yan gözle Daniel'e baktı.

Daniel kanepelerden birine uzanmış, üzüm yiyordu. Beline sardığı havludan başka üzerinde bir şey yoktu.

Charlotte'nin üzerinde ise otelin bornozlarından biri vardı.

"Tek şekerli ve sade."

"Keşke bir toka alsaydım," diye mırıldandı Charlotte kahvelerini yaparken. "Saçlarımı yüzümden çekebilirdim." Hala nemli olan saçları gözünün üzerine düşüyordu.

"Saçmalama. Saçların böyle çok güzel görünüyor. Çok seksi... Tıpkı senin gibi."

Charlotte yüzünün kızardığını hissetti. "Gerçekten benim seksi olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sözlerimden şüphelen mi var?"

"Seninle birlikteyken çok farklı biri oluyorum," diye itiraf etti Charlotte, fincanları masaya getirirken. "Normalde duşta yaptığım gibi bir şeyi yapma alışkanlığım yoktur. Aslında böyle bir şeyi daha önce hiç yapmadım." Onun yanında kendini sadece seksi hissetmiyordu. Onunla birlikte her şeyi rahatça deneyebilirdi.

"Beni şaşırtıyorsun," Charlotte," dedi Daniel kahvesi alırken. Gözleri Charlotte'nin üzerinden hiç ayrılmıyordu.

Tanrım, ne kadar güzel gözleri vardı... Vücudu da hiç fena değildi... Ne çok sert, ne çok yumuşak... Charlotte yüzünde muzip bir gülümsemenin oluştuğunun farkında değildi.

"Bu kadar eğlenceli olan şey ne?"

"Hiç birşey."

"Benden bir şey saklama. Bana karşı açık ve dürüst olman hoşuma gidiyor."

"Sadece çok muhteşem bir vücudunun olduğunu düşünüyordum."

Daniel onun iltifatı karşısında şaşırılmış görünüyordu.

"Eh, fena sayılmaz. Bu odada gerçekten muhteşem vücudu olan kişi sensin."

"Abarlıyorsun." Charlotte kızarmasına engel olamamıştı.

"Mahcup olmana gerek yok...Çıplakken harika görüldüğünü biliyor olmalısın."

"Popom çok büyük." diye itiraz etti Charlotte.

Daniel içten bir kahkaha attı. "Erkeklerin seninle aynı fikirde olduklarını sanmıyorum. Ben sana katılmıyorum. İnsanın iştahını kabartan bir popon var. Ve çok güzel göğüslerin, sütun gibi bacakların... Yani hatırladığım kadarıyla..." Dudaklarında şeytani bir gülümseme oynadı. "Neden hata yapmadığımdan emin olabilmem ve onları yeniden görebilmem için, üzerindeki şu bornozu çıkartmıyorsun?"

Charlotte bir an donup kalmıştı. "Burada mı?" Tamam ışıklar çok romantik bir hava veriyordu, ama perdeler tamamen açıktı. Her ne kadar birinin onları görmesi mümkün görünmüyorsa da, bundan nasıl emin olabilirdi? Etrafta bir sürü bina vardı...

"Neden olmasın?"

"Belki... kahvemi bitirdikten sonra," diye kekeledi Charlotte.

"Bence şimdi olması çok iyi... Böylece kahvelerimizi içerken, sana bakabilirim."

Kahve fincanını masaya koyarken, Charlotte'nin eli titriyordu. Buna cesaret edebilir miydi? Evet...

Ayağa kalktığı anda, bacakları titriyordu. Yavaşça bornozun kemerini açtı. Daniel'in gözleri kısılmıştı, ama kahvesini yudumlamaya devam etti. Sanki çok rahatmış gibi sandalyesine yaslanmış, onu seyrediyordu.

Oysa Charlotte rahat olmaktan çok uzaktı. Derin bir nefes alarak, bornozun omuzlarından sıyrılmasını sağladı. Birkaç saniye sonra Charlotte çırılçıplak kalmıştı. Sadece beden değil, ruhen de soyunduğunu hissediyordu.

Bu adam daha önce hiç hissetmediği duyguları hissetmesini, daha önce hiç yapmadığı şeyleri yapmasını sağlıyordu.

Daniel, fincanını yavaşça masaya koydu ve içine çekercesine ona bakmaya başladı.

"Çok güzel." Bütün söylediği buydu, ama Charlotte'un ürpermesine yetmişti. Şu anda Daniel ne istese yapmaya hazırды.

"Neden oturup, kahveni bitirmiyorsun?"

Onun soğukkanlılıkla yaptığı bu öneri, Charlotte'yi bir an için şaşırttı. Anlaşılan Daniel bu tür seks oyunları oynamaya ve yatakta kadınlara emir vermeye alışkındı.

Belki de Charlotte'nin başını döndüren de buydu. Sadece yakışıklı ve harika vücudu olan bir erkek değil, aynı zamanda neyi nasıl yapması gerektiğinin bilen, rahat ve kendine güvenen biriydi.

Louise de her zaman, ona her şeyi öğretecek daha yaşlı bir erkeğe ihtiyacı olduğunu söylemiyor muydu?

Gerçi Daniel pek yaşlı sayılmazdı, ama yeterince tecrübesi olduğu belliydi. Onunla birlikte olduğu zamanı boşa harcaması aptallık olurdu.

"Daha fazla kahve içmek istemiyorum." Charlotte çok kararlı bir tavırla konuşmuştu.

Daniel tek kaşını kaldırarak ona baktı, sonra belindeki havluyu çözdü. "Öyleyse buraya gel."

Charlotte bütün kemiklerinin eridiğini, kalbinin deli gibi atığının, midesine kramplar girdiğinin hissediyordu. Yavaşça onun kucasına oturarak, kollarını boyuna doladı.

"Hayır, bu şekilde değil," diye talimat verdi Daniel. Onun bacaklarını açarak üzerine oturttu. Bunu yaptığı sırada gözlerini ondan hiç ayırmamıştı.

Charlotte nefesini tutmuş bekliyordu.

Daniel onu belinden yavaşça kaldırarak, onu yerleştirdiğinde, Charlotte zevkten sırsıklam olduğunu hissediyordu. Bu duygudan hoşlanmıştı ve daha fazlasını istiyordu.

"Şimdi ne olacak?"

Daniel hafifçe kaşlarını çattı. "Bunu da mı denememiştin?"

"Kanepede değil... Hem bu işte pek iyi değilim."

"Öyleyse dizlerini kullanarak, aşağı yukarı hareket et, tıpkı ata biner gibi... Ata binmiştin, değil mi?"

"Hey, ben bir taşra kızıyım."

Charlotte bu kadar sakin olabildiğine inanamıyordu. Onun omuzlarına tutunarak, hareket etmeye başladı. Daha önce böyle bir şey hissettiğini hatırlamıyordu. Gittikçe hareketleri hızlanmaya başladı.

Daniel'in dudaklarından boğuk bir inleme dökülünce, Charlotte korkuyla durdu. Onu incitmişti... Ah, gerçekten umutsuz bir durumdaydı...

"Hayır, lütfen durma." Daniel'in sesi ve yüzünde garip bir ifade vardı. "Devam et. Harika bir şey... Sen harika bir yaratıksın."

Charlotte mutlu bir şekilde ona itaat etti. Ancak çok kısa bir süre sonra, bedeninde garip şeyler olmaya başladığını hissetti. Kalbi durmuştu sanki... Kasıklarında küçük kasılmalar olmaya başlamıştı. Birden inleyerek kendini bıraktı.

Daniel de aynı sırada inlemişti... İşte o an, Charlotte, tek bir bedende birleşmenin ne olduğunu ilk kez anladı. Bütün zevki birlikte ve aynı anda yaşamışlardı.

Bedenindeki kasılmalar yavaş yavaş azalırken, Daniel onun yüzünü avuçları arasına aldı ve tutkuyla öpmeye başladı. Dudakları ayrıldığında, hala tutku dolu gözlerle ona bakıyordu.

"Sen gerçekten muhteşem bir kadınsın," diye mırıldandı... Sonra onu kendine doğru çekerek, bedenini üzerine yatırdı. "Şimdilik bu kadar yeter. Artık biraz uyu, güzel Charlotte."

"Uyumak istemiyorum."

"Endişelenme. Seni daha sonra uyandıracam."

"Söz mü?"

"Tüm kalbimle söylüyorum. Meraklanma zaten fazla dayanmam..."

ONDÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Charlotte yavaşça gözlerini araladı. Yataktan kalkmayı hiç istemiyordu. Esneyerek, gerindi. Birden tavandaki aynadan yansıyan görüntüsü dikkatini çekti. Onun ve yanında hala uyumakta olan Daniel'in görüntüsü... Kendi kendine gülümsedi. Aslında çok yorgun olması gerekirdi, ama kendini harika hissediyordu.

Saat onu yirmi geçiyordu. Ama bir gece önce pek uyumadığı düşünülürse, fazla geç sayılmazdı.

Ne geceydi ama!

Yanında Daniel'i yattığını görmese, hepsinin bir rüya olduğunu düşünebilirdi. Dönerek, Daniel'in omzuna küçük bir öpücük kondurdu ve yavaşça göğsünü okşadı. Ancak Daniel'de hiçbir tepki yoktu. Aslında bu çok normaldi. Dün geceden sonra bitkin düşmüş olmalıydı.

Daniel gerçekten inanılmazdı. Bir kadının hayal edebileceği bir sevgiliydi. Onu mutlu etmek için her şeyi yapmıştı... Onunla hiç bilmediği şekillerde sevişmişti.

Kimi zaman baskıcı ve talepkar, kimi zaman nazik... Charlotte'nin neye ihtiyacı olduğunu tam anlamıyla biliyor gibiydi... Onunla birlikte olmaktan gerçekten çok hoşlanmıştı.

Charlotte bir süre daha yataкта kalmak istiyordu, ama bunun için fazla vakti yoktu. Daniel ona bir kez daha Hunter Valley'e gelmeyi önermişti ve tabii bu kez Charlotte bunu kabul etmişti.

Saat on iki olmadan önce odayı terk etmeleri gerekiyordu. Ayrıca Daniel uyandığında ona çok güzel görünmeliydi. Onu rahatsız etmemeye çalışarak, yataktan kalktı ve parmak ucuna basarak banyoya gitti.

Daniel akan suyun sesiyle uyanmıştı. Gerinerek saatine baktı. On buçuğu gösteriyordu. Saat onu ikide çıkacaklarına göre, kahvaltılık için yeterince vakitleri vardı. Oda servisinin bir şeyler ayarlayabileceğine emindi. Sonuçta burası balayı süiti değil miydi?

Ödenen her kuruşa değdi, diye düşündü. Yatağın yanındaki telefonu açarken. Charlotte sonunda onun da Hunter Valley'e gelmesine ikna olmuştu. Bu da Daniel'e, onunla birkaç günlük tatil macerasından daha fazlasını istediğine Charlotte'yi ikna etmek için birkaç gün daha verecekti. Bir an onun kendisiyle yaşamak üzere Amerika'ya gelmeyi isteyip istemeyeceğini düşündü.

Oda servisine siparişi verip, saat on birde odalarına gönderilmesini istedikten sonra, telefonu kapattı. Bu ona düş alıp, üzerini değiştirmesi için yeterince zaman verecekti.

Yataktan kalkarak, üzerine giyebileceği bir şeyler arandı. Ancak etrafta dünkü giysilerinden başka bir şey yoktu. Çantası da giyinme odasında idi. Oraya gitmesi için banyoya girmesi gerekiyordu ki, şu anda bunu yapmak istemiyordu. Çünkü Charlotte'yi gördüğü an, her şeyi unutacağını biliyordu.

Bir gece önce havlusunu bıraktığı oturma odasına doğru gitti. Ancak masayı gördüğü an, sevişirken Charlotte'nin onun üzerinde yatan hali gözünün önünde canlandı.

Ona çok vahşi bir şekilde sahip olduğunu hatırlayınca, kalbi deli gibi atmaya başladı. Charlotte öyle olmasını istemişti...

Doğrusu az tecrübeye sahip biri için, Charlotte oldukça cüretkardı. Bu sabah Daniel'i endişelendiren tek şey, Charlotte'nin ondan istediği tek şeyin cinsellik olmasıydı. Oysa bir gün önce ev-

lenmeyi, çocuklarının olmasını istediğini ve bundan daha azıyla yetinmeyeceğini söylemişti.

Ki bu da Daniel'i tam bir çıkmazın içinde bırakıyordu. Çünkü ne kadar aşık olursa olsun, evlenmeyecekti!

Birden olduğu yerde donup kaldı.

Aşk... Ona aşık olmuştu...

Tabi aşık oldun dedi, uzun zamandır görmezden geldiği mantığı. Bu yaptıkların başka nasıl açıklanabilir? Deli gibi onu izlemen... Onunla evleniyormuş gibi yapman... Onun aklını başından almak için bütün gece elinden geleni yapman...

Bir erkek aşık olmadığı zaman bunların hiçbirini yapmazdı"

Daniel şaşkınlıkla yanındaki koltuğa çöktü. Nedense, ona aşık olduğunu itiraf etmek, çok şeyi değiştirmişti. Ve evlilik korkusundan daha büyük bir korkuyla yüzleşmesine neden olmuştu...

Ya Charlotte aşkına karşılık vermezse? Ya birkaç günün sonunda ona, "Elveda Daniel. Harika vakit geçirdim. Muhteşem bir sevgiliydin. her şeyi için teşekkürler. Ama ben bir sevgili değil, uzun vadeli ilişkiye girecek, benimle evlenip, çocuklarıma iyi baba olacak bir adam istiyorum," derse...

Birden incindiğini hissetti. O da iyi bir koca ve baba olabilirdi. Artık aşık olabileceğini, sevebileceğini... her şeyi yapabileceğini biliyordu!

Rahatlayarak, derin bir iç çekti. Charlotte ile evlenme fikri gitkiçe daha çok hoşuna gidiyordu. Hatta ondan çocukları olması fikrini bile benimsemeye başlamıştı. Charlotte harika bir anne olurdu.

Ama ortada hala bir sorun vardı. Charlotte'yi kendine aşık etmek. Charlotte'nin onu arzulaması başka bir şeydi, aşık olması tamamen başka bir şey... Bunu artık biliyordu.

Ama krizlerle nasıl başa çıkacağını gayet iyi biliyordu.

Geçmişte, kadınların sana aşık olması konusunda bir sorun yaşamadın, diye kendine hatırlattı. Yapman gereken çok şey

var...Ona aşık olduğunu ve evlilik hakkındaki fikrini değiştirdiğini Charlotte'ye söylemenin yardımı olabilirdi.

Ama yine de harekete geçmek için doğru anı beklemek zorundaydı... ve bu an pek yakın görünmüyordu. Charlotte ona inanmayabilirdi. Evet, beklemek zorundaydı... Tabi bu arada da...

Ayağa kalkarak, yerde duran havluyu beline sardı ve banyoya doğru ilerledi. Su sesi kesilmişti. Charlotte'nin giyinmiş olduğunu umuyordu, ama yine de emin olmak için kapıya vurdu...

ONBEŞİNCİ BÖLÜM

"Bunun için üzgünüm, Beth." Daniel aceleyle eşyalarını topluyordu. "Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum."

"Hem evet, hem hayır."

Daniel soran gözlerle kardeşine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Burada kalmanı dört gözle bekliyordum. Bunu inkar edemem. İşten ayrıldığımdan beri çok yalnızım... Ama senin arkadaşlığını vereceği zevkten seve seve vazgeçerim."

"Yani?" Daniel çantasının fermuarını kapatarak, yeniden kardeşine baktı.

Beth gülümsüyordu. "Ağabeyimi, sonunda aşık olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum."

Daniel de gülümseyerek ona baktı. "Bu kadar belli oluyor mu?"

"Korkarım evet. Vince düğün töreni sırasında bunun yüzünden okunduğunu... Geline bu kadar aşık bir damat daha görmediğini söyledi."

"Doğrusu benim anlamam biraz zaman aldı. Ama anladığımda, sanki sert bir yumruk yemiş gibi oldum. Gerçek aşk bu kadar güçlüdür, değil mi?"

Beth'in gözleri yumuşamıştı. "Evet, Daniel."

"Onun için her şeyi yaparım."

"Bunu görebiliyorum."

Daniel içini çekti. "Charlotte'nin benim için aynı şeyi hissetmemesinden endişeleniyorum... Yani...sadece öyle hissettiğini sanabilir..."

"Olabilir. Sonuçta evlenmeye karar verdiğine göre, diğer erkeğe de aşık olduğunun düşünmüş olmalı... Ama bu kızın da senden etkilendiği kesin. Cuma günü tanıştığım kızın duyguları bu kadar güçlü olmasaydı, seni de beraberinde götürmezdi. Bana önüne gelenle birlikte olan biri gibi görünmedi."

"Değil zaten."

"Öyleyse dikkatli ol, Daniel. Şu anda çok şaşkın olmalı. Duygularını tartabilmesi için biraz zamana ihtiyacı var."

"Ne kadar zamana?"

"Duruma göre hareket etmen gerek. Sadece kendine güven ve her zamanki gibi davran. Sonunda senin olacağına eminim."

Daniel o kadar emin değildi. Charlotte şimdiye kadar tanıdığı kadınlardan çok farklıydı. Onun cazibesinden ya da servetinden etkilenmiş görünmüyordu. O ana kadar tek ilgilendiği bedeniydi.

Durum tam tersine dönmüştü. Geçmişte, söz konusu kadınlar olduğunda Daniel sadece tek bir şeyle ilgilenirdi. Seks... Tabi kadınların çoğu sadece bir seks objesi olarak görülmekten pek hoşlanmazdı. Şimdi onların neler hissettiklerini daha iyi anlıyordu.

"Charlotte, bu sabah kahvaltıda, balayı tatili bittiğinde, bizim de ayrılacağımızı söyledi."

"Belki sadece kendini koruyordur. Senin kadınlarla birlikte olup sonra da terk eden biri olduğunu düşündüğü için, ilk hamleyi yapmanın kendisi olmak istemiş olabilir."

"Sen söylememiş olsaydın, böyle bir fikre kapılmayacaktı."

"Hadi Daniel. Senin bir playboy olduğun, alnında yazıyor. Senin gibi görünen ve otuz altı yaşına geldiği halde hala bekar olan her erkek, bu kategoriye girer. Senin şu Charlotte da hiç aptal biri-ne benzemiyor. Kendi başına da aynı sonuca varırdı."

Daniel suratını buruşturdu. "Evet, haklısın. Üstelik ona evliliğe karşı alerjim olduğunu kendim söyledim."

"O zaman kesinlikle kendi çukurunu kendin kazmışsın. Kızlar evlenmeyi ve çocuk sahibi olmayı ister.. En azından çoğumuz bunu isteriz... Fikrini değiştirdiğini ona bir şekilde anlatman gerek. Ve tabi sana aşık olması için ona fırsat da tanimalısın."

"Onun sadece bana aşık olmasını istiyorum."

"Öyleyse bir an önce harekete geç."

Charlotte, Beth'in evinin önündeki arabada, Daniel'in çıkmasını bekliyordu. Daniel'in içeriye gelmesi için yaptığı daveti ret etmişti. Onun kız kardeşinin ve kocasının önünde kendini hiç iyi hissetmeyecekti.

Kim bilir onun hakkında ne düşünüyorlardı?

Sahte nikah törenin ardından, sahte damatla balayına gidiyordu.

Hiç yapmayacağı şeyler yapıyordu. Sabah eşyalarını hazırlaması için Louise'yi aradıktan sonra, Daniel'e aşık olup olmadığını düşünmüştü. Ama o sırada banyodan çıkan Daniel'in nefes kesen görüntüsüyle, aklını yeniden kaybetmişti.

Onunla tatil yöresine gitmek için sabırsızlanıyordu. Beş gün boyunca, Daniel tamamen onun olacaktı.

Evin kapısının açıldığını fark edinde, kalbi deli gibi atmaya başladı. Daniel kapıdan çıkmış arabaya doğru yürüyordu. Arabanın kapısını açtığı anda, o kalp hoplatan gülümsemesiyle Charlotte'ye baktı. "Sydney'in en güzel şoförüyle yolculuk yapıyor olmalıyım." Yolcu koltuğuna oturduktan sonra, Charlotte'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu.

Sadece dudakları değmişti, ama bu bile Charlotte'nin kalbinin hızlanmasına yetmişti. Gözleri karşılaştı. Daniel sanki bir şey aramışçasına onun gözlerinin içine bakıyordu.

"Ne?"

"Hiçbir şey. Gitmiyor muyuz?"

"Kız kardeşin ne dedi?" diye sordu Charlotte yola koyuldukları anda, "Kızdı mı?"

"Hayır. Sadece biraz hayal kırıklığına uğradı. Ama bunu telafi edeceğime ona söz verdim."

"Nasıl?"

"Sana daha önce söylediğim gibi, burada biraz daha uzun kalamam."

Charlotte bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. Ya Daniel onunla görüşmeye devam etmek isterse? Bu durumda ona karşı koyamayacağını biliyordu... Daha da kötü ona aşık olmaktan kendini alamayacağını biliyordu...

İlişkinin sadece cinsel yönüne odaklanmalısın, diye uyardı, kendi kendini. Şu anda bunu yapmak son derece kolaydı. Daniel yanında otururken, onun traş losyonunun kokusu tüm arabayı doldurmuşken, bedeninden yayılan sıcaklığı hissederken, zaten başka bir şey düşünemiyordu. Bakışları onun güçlü ve uzun parmaklarına kaydı.

"Yola baksan daha iyi olur," diye uyardı Daniel. Araba diğer şeride geçmişti. "Ya da benim kullanmama izin ver."

"Olmaz." Charlotte hemen kendini ve arabayı topladı. "Yolu bilmiyorsun." Onun gittikleri yere vardıklarında yorgun olmasını istemiyordu. "Neden arkaya geçip biraz dinlenmiyorsun? Yolda görülecek bir şey yok."

"Neden konuşmuyoruz?" diye karşılık verdi Daniel.

Konuşmak mı? Charlotte onunla konuşmak, onun hakkında daha fazla bir şeyler öğrenmek istemiyordu. Şimdiye kadar öğrendikleri fazlasıyla hoşuna gitmişti.

"Ne hakkında?" diye sordu ihtiyatlı bir tavırla.

Daniel omzunu silktilti. "Şundan, bundan."

Charlotte göğsünün sıkıştığını hissediyordu. "konuşursam, araba sürmeye dikkatimi veremem."

"Bugün Pazar ve pek trafik yok."

"Şey, evet. Ama ben gergin ve heyecanlı bir şoförüm."

"Baban senin böyle bir tip olmadığını söylemişti."

"Şey... Belki de sen etrafımdayken, böyle hissediyorum, tamam mı?" diye gülümsedi Charlotte. Sonra da buna pişman oldu. Daha sakın olmalıydı. "Bak, sana radyo açayım da dinle."

Arabamın radyosunun açarak, bir kanal buldu. "Bu iyi mi?"

"Sanırım, evet." Daniel koltuğa iyece yerleşti, kollarını göğsünde kenetledi ve gözlerini kapadı.

Charlotte rahatlayarak, derin bir nefes aldı. Ama bu kısa süreli bir rahatlama idi. Aklı, günün geri kalanında olacıklara kaydı.

Şu anda saat biri çeyrek geçiyordu. Gidecekleri yere vardıklarında, büyük ihtimalle saat üç olacaktı.

Daniel ile kapalı kapılar arkasında kaldıklarında olacıkları düşündükçe, bedeni ürperiyordu. Ellerin titremesini önlemek için, direksiyona sıkıca yapıştı.

Gidecekleri otele varana kadar geçecek olan iki saat, hayatının en uzun iki saati olacaktı...

ONALTINCI BÖLÜM

Daniel radyoyu dinlemiyordu. Aklı, Charlotte'nin az önceki tepkilerinde ve hareketlerindeydi.

Genç kadının sinirli olduğu belliydi. Peki ama neden?

Belki de arabaya bindikten sonra onu öpmemesi gerekirdi. Ama onu ne zaman görse, fiziksel olarak ona dokunma ihtiyacı hissediyordu.

Kahretsin, şu anda kendisi de sinirliydi. Oysa bu onun her zamanki hali değildi. Charlotte'nin kalbini kazanmak şimdiye kadar üstlendiği en zor olay olacaktı. Ancak bir süre yapabileceği tek şey, ona yatakta zevk vermektir.

Gerçi bu da güzeldi... Onunla sevişmeyi düşündüğü anda bile bedeni harekete geçiyordu. Charlotte gerçekten muhteşem bir kadındı. Yan gözle ona baktığında, Charlotte'nin yanaklarının pembeleşmiş olduğunu gördü. Belki de hem sinirli hem de heyecanlıydı.

Ve nefes kesecek kadar güzeldi.

Bugün saçlarının şekli çok hoşuna gitmişti. Dün, törende olduğundan çok farklıydı. Saçlarını sıkıca tepesinde toplayarak, çok şık ve seksi bir at kuyruğu yapmıştı. Bu sayede zarif boynu ve kulaklarından sallanan küpelerin gözlerine yansıyan ışıltısı daha çok ortaya çıkıyordu.

Çok çekici bir hali vardı.

"Bana bakmayı keser misin?"

Daniel onun her şeye çatmak üzere olduğunu fark etmişti. Bakışları direksiyonu tutan ve eklem yerleri bembeyaz olmuş ellerine kaydı. Ve birden bir şey dikkatini çekti.

"Gary'nin yüzüğünü çıkartmışsın."

"Ne?"

"Nişan yüzüğün. Onu çıkartmışsın."

"Ah, evet. Yüzük. Eşyalarımı toplarken, onu çekmeceye koydum."

"Onu Gary'e göndereceksin?" Onu konuşurmaya devam et, Daniel.

Charlotte içini çekti. "Büyük ihtimalle. Onun yaptığının yanlış olduğunu biliyorum, ama ben de pek iyi sayılmam."

"Ben böyle söylemeyecektim."

Charlotte bir kahkaha atarak ona baktı. "Herhalde sen böyle şeyleri sıkça yapıyorsun, ama ben yapmıyorum. Yine de kendimi hırpalayacak değilim. Seninle birlikte olmak istediğim için buradayım. Kimse beni zorlamıyor."

"Yaptığımız sanki çok kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun. Sen özgür bir kadınsın Charlotte ve istediğin kişiyle birlikte olmaya hakkın var."

"Bir gün Gary ile evlenmeyi düşünürken, ertesi gün başka biriyle yatıyorum. Bu durumda insanların benim hakkımda herkesle birlikte olan sığ biri olduğumu düşünebilecekleri hiç aklına gelmiyor mu?"

Daniel kaşlarını çattı. Beth haklıydı. Charlotte'nin duyguları çok karıştı. Ve onunla birlikte olmakla ilgili verdiği kararından biraz huzursuzdu.

"Durum bazen görüldüğünden daha basit olabilir," dedi dikkatli bir şekilde. "Her şeyden evvel, sen Gary'i sevmiyordun."

"Evet, ama sevdiğimi sandım. Hep böyle oluyor. Aslında aşık olmadığım erkeklere aşık olduğumu sanıyorum."

Daniel'in kalbi birden dışarı çıkacakmış gibi oldu. Charlotte ne söylemeye çalışıyordu? Onu mu kastediyordu? Böyle olmadığını

umuyordu. Şu anda ona baskı yapmak için doğru bir zaman değildi. Bütün yapabileceği onun rahatlatmak ve korkularını azaltmaktı.

"Birçok insan, aşık olmadıkları halde aşık olduklarını sanır." diye söze başladı. Kahretsin, söylememesi gereken bir şey söylemişti.

Charlotte neşeden yoksun bir kahkaha attı. "Ben de sonunda bunu anladım. Seninle daha önce karşılaşmış olsaydım, sana aşık olduğumu sanabilirdim. Ama artık, ben de senin gibi, aramızdaki sadece cinsellikten ibaret olduğunu anlayabiliyorum."

Ah, harika! Şimdi ne söyleyebilirdi ki? Benim açımdan sadece cinsellikten ibaret değil, Charlotte. Seni seviyorum. İlk gördüğüm anda sana aşık oldum.

Büyük olasılıkla Charlotte bu sözlere kahkahayla gülüp, onu yalancılıkla suçlayacaktı.

Bu yüzde sadece, "Bir sürü başarılı ilişki, cinsel çekimle başlar," demekle yetindi.

"Senin için böyle olmadığı çok açık. Daha önce bir kadınla birlikte yaşamadığına eminim."

"Haklısın, yaşamadım. Ama belki de doğru kadınla daha önce karşılaşmadığım içindir."

Charlotte alaycı gözlerle ona baktı. "Sana karşı dürüst ve açık sözlü olmamdan hoşlandığını söylemiştin. Ben de senin bu yönünden hoşlanıyorum, Daniel... Sen çok iyi vakit geçirecek bir erkeksin. Zaten kendin de bunu kabul ediyorsun. Bu durum bana da uyuyor... Çünkü önümüzdeki birkaç gün boyunca, seninle iyi vakit geçirmek istiyorum."

Daniel o an, işleri aceleye getirmemeye karar verdi. Charlotte ile evlenme konusunda çok sabırlı davranması gerektiği belliydi. Neyse ki zamanı vardı. Charlotte hiçbir yere gitmiyordu.

"Madem ilerleyen saatlerde iyi vakit geçirmek istiyorsun," dedi soğukkanlı bir tavırla. "O zaman önerdiğin gibi arkaya geçip, dinlensem iyi olacak. Dün geceden dolayı hala biraz yorgunum..."

ONYEDİNCİ BÖLÜM

Otele vardıklarında, hava değişmişti. Dışarıda yaklaşmakta olan fırtınanın izleri vardı. Ama sadece dışarıda değil, Charlotte'nin içinde de fırtınalar kopuyordu. Kendi ateşi yanında, dışarıdaki havanın rahatsız edici sıcaklığı hiç kalırdı.

Daniel ile birlikte resepsiyona gittiler. Charlotte rezervasyonu kendi adına yaptırdığı için, hiçbir sorun çıkmadı. Otele varduktan beş dakika sonra, odalarına doğru yola koyulmuşlardı bile...

Akşam yemeği için restoranda yer ayırıp ayırtmayacakları sorulduğunda, Daniel oda servisini kullanacaklarını söylemişti.

Charlotte bu konuyu tartışmadı bile. O da oda servisini tercih ediyordu. Ve tabii başka şeylerin yanında...

Odaları dikdörtgen şekli bloğun köşesinde ve en üst kattaydı. Önde ve arkada olan verandalara çıkıldığında, tüm manzara ayaklarının altına seriliyordu.

"Biraz serinlemek için yüzmeye gitmek ister misin?" diye sordu Daniel.

Charlotte bu fikirden hiç hoşlanmamıştı. "Ya sen?"

"Hayır. Duş almak bana yeter. Tabii senin için de uygunsa."

Charlotte ona ne kadar ihtiyacı olduğunu artık saklayamayan gözlerle baktı. "Bence bunun cevabını zaten biliyorsun," dedi fısıltıyla.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Charlotte buna inanmayı çok isterdi. Ama kendi hislerinin yanında, Daniel'in hissettiklerinin çok hafif kalacağından endişe ediyordu. Bu bir çok açıdan onun için ilkleri barındıran bir ilişkiydi. Oysa Daniel'in birçok kez aynı durumda bulunduğu belliydi.

Odadan içeri girdiklerinde, Charlotte bir an şaşkınlıkla etrafına bakındı. Burası tahmin ettiği kadar çok daha güzel bir odaydı.

"Burada gerçekten iyi bir izolasyon olmalı," dedi Daniel kapıyı kapatırken. "Dışarıdan en az on derece daha az sıcak görünüyor, ama yine de klimaya ihtiyaç var."

Daniel, birçok erkeğin yapacağı gibi, bütün mekanik ve elektronik şeyleri kontrol ettikten sonra, kocaman yatağın karşısındaki duvara gizlenmiş olan televizyona ve klimaya baktı. Odada kısa bir gezinti yaptıktan sonra, "Harika bir banyo," dedi. "Sen de bir bak."

Charlotte onun söylediğini yaptı. Gerçekten muhteşem bir banyoydu. Her türlü lüks düşünülmüştü.

Odaya geri döndüğünde, Daniel'i veranda da buldu. Sırtı ona dönük, ellerini cebine sokmuş, ayakta duruyordu.

"Harika bir manzara," dedi. "Buradan kilometrelerce öteyi görebilirsin. Bugün dışarıya çıkamamamız çok kötü. Belki daha sonra..."

"Daniel." Charlotte daha fazla gecikmeye dayanamayacaktı.

Daniel yavaşça ona döndü. Ama sanki ona bakmak istemiyormuş gibiydi.

"Evet, Charlotte?"

"Bana işkence etmeyi bırak."

Daniel gülümsedi. "Ben sana işkence etmiyorum ki, sevgilim... Kendime işkence ediyorum."

Onun kendisine sevgilim diye seslenmesi, Charlotte'nin dudaklarından yumuşak bir iniltinin dökülmesine neden oldu. Ama Daniel bunu yanlış yorumlamış, onun bu kelimedenden hoşlanmadığının düşünmüştü.

Aralarındaki mesafeyi üç adımda alarak, onu sert bir şekilde kollarının arasına aldı.

Charlotte onun kendisine hoyratça davranmasından memnundu. Çünkü Daniel ona nazik davranırsa, ruhen tamamen yıkılacağını biliyordu. Daniel onun kıyafetlerini sert hareketlerle çıkartmaya çalışırken, haşın bir şekilde dudaklarından öpmeye başladı. Charlotte de elbiselerini çıkartmasına yardım ederken, onun aşktan yoksun hareketler içinde olmasından memnundu.

Çok geçmeden ikisi de tamamen çıplak kaldıklarında, Daniel onu yatağa yatırdı, bacaklarını ayırdı ve inleyerek içine girdi.

Birden durarak garip bir ifadeyle ona baktı. Daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmış olmanın şaşkınlığı içindeydi. Dün gece talepkar olmuştu, ama bu kadar kaba davranmamıştı.

"Durma," diye yalvardı Charlotte.

Daniel yeniden harekete geçtiğinde, Charlotte inleyerek parmaklarını onun omzuna kenetledi.

İkisi birlikte zevkin doruklarına çıkarlarken, Charlotte ondan bundan daha fazlasını alamayacağı biliyordu. Bu yüzden elde ettiğiyle yetinip, daha fazlası için umut taşımamaya karar verdi...

ONSEKİZİNCİ BÖLÜM

Charlotte uyandığında, etraf daha karanlıktı. Yatağın yanındaki saat sabahın beş buçuğunu gösteriyordu. Daniel yatakta değildi. Onun bornozunu giydiğini ve verandada oturup, şarabını yudumladığını görebiliyordu.

Yatağın kenarında duran diğer bornoz da kendisini bekliyordu. Bu bornozu uyuduğu sırada, Daniel onun için getirmiş olmalıydı. Bu arada yere saçılan giysileri de toplayıp, sandalyenin üzerine düzgün bir şekilde koymuştu.

Ne kadar nazik bir adamdı.

Evlenmeyi istememesi gerçekten de çok kötüydü. Harika bir koca olabilirdi. Bu düşünceyle kalbinin burkulduğunu hissetti. Daha önce aksine inandırmaya çalıştığı şey, gittikçe daha da kuvvetlenmeye başlamıştı.

Bu adama aşık... İnkâr etmesi çok saçmaydı.

Bir an sevgiyle onu süzdü.

Keşke gerçekten evli olsalardı. Keşke şu anda gerçekten bala-yında olsalardı. Keşke ortada sahte hiçbir şey olmasaydı... Yalanlar ve utançlar bulunmasaydı... Sadece onun yanına gidip, kucakına oturabilse, içkisini paylaşabilse, parmaklarını saçlarının arasında gezdirebilse, ona şimdiye kadar gördüğü en yakışıklı, en nazik, en seksi erkek olduğunu hiç çekinmeden söyleyebilseydi...

Tırnaklarını onun bedenine nasıl geçirdiğinin hatırladıkça, daha çok utanıyordu. Ama tutkunun yoğunluğundan öyle sersemlemişti ki... Üstelik hala da aynı durumdaydı...

Ona karşı duyduğu ihtiyaç hiç bitmeyecek gibiydi. Ve bu sadece cinsellikten kaynaklanan bir ihtiyaç değildi.

Ama ona bunu söyleyemezdi. Onu sevdiğini söylerse, Daniel, onun karşılaştığı her adama aşık olacak kadar aptal biri olduğunu düşünecekti.

Esas sorun, bu kez gerçekten aşık olmasıydı. Bazen yapılan aptalca şeyler, gerçeğe karşılaşıldığında, onun tanınmasına yardımcı oluyordu. İşte durum şimdi de aynen böyleydi. Aptal gibi ona deli gibi aşık olmuştu.

Derin bir iç çekerek, yataktan kalktı, bornozunu giydi ve banyoya gitti.

Daniel verandada şarabını yudumlarken Charlotte'nin de yanına gelmesini bekliyordu. Az önce çalan telefon yüzünden, Charlotte içeri girmişti. Buraya geldiklerinden beri, sevişmeleri çok farklı olmaya başlamıştı. Gittikçe daha güzel ve hararetle oluyordu.

Ve bu çok heyecan verici... aynı zamanda da akıl karıştırıcıydı.

Charlotte'nin umutsuzluk içindeki hali, çok canını sıkıyordu. Özellikle de şimdi...Kaşlarını çattı. Bu durumu daha ne kadar sürdürebilirdi. Artık ona duygularını açıklamak istiyordu. Ama nasıl?

Biraz daha serinkanlı olması, onunla daha nazik sevişmesi gerekiyordu. Charlotte'nin kendisine aşık olmayı öğrenmesini istiyordu.

O sırada Charlotte onun yanına geldi. Ama kucacağına oturmak yerine, karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Ne oldu?"

"Hiç bir şey. Arayan Louise idi. O ve Brad nişanlanmışlar. Sonunda onunla evlenmeye karar verdi."

"Brad çok heyecanlı olmalı. Peki ama sen neden üzgünsün?"

"Üzgün değilim," diye itiraz etti Charlotte. "Onlar adına çok mutluyum."

Ama hiç de mutlu görünmüyordu. Ve Daniel onu üzgün görmeye dayanamıyordu.

"Çok garip bir çift olmalarına rağmen, onlar adına sevindim."

"Garip görünebilirler, ama Brad gerçekten Louise'yi seviyor."

Daniel birden onun neden mutsuz olduğunu anladı. O terk edilmiş bir durumdayken, en yakın arkadaşı evleniyordu. Hem de gerçekten kendisine aşık olan bir erkekle...

Onu ne kadar çok sevdiğinin söylemek için daha fazla beklemeyecekti.

"Üzgünsün ve nedenini bilmek için dahi olmaya gerek yok, Charlotte. Sen çok güzel ve seksi olmanın yanında sevgi dolu birisin. Gary ve Dwayne bunu fark edemeyecek kadar aptalmış. Ama sana bir şey söyleyeyim mi..."

"Sakin, beni de gerçekten seven birilerinin beni dışarıda bir yerde beklediğini söyleme, Daniel." Birden ayağa fırladı. "Sakin buna kalkışma... Hem sen aşk hakkında ne biliyorsun ki? Hiç aşık olmadın. Birini sevip karşılık alamamanın ne demek olduğunu bile bilmiyorsun... Kalbinin ne kadar kırıldığını... Ah..." Birden gözyaşlarına boğuldu.

Daniel ayağa kalktı ve onu kollarının arasına almak için bir hamle yaptı, ama Charlotte geriye doğru kaçarak, elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Hayır!... Artık daha fazla ağlamayacağım... Ve buna da daha fazla dayanamayacağım... Aptalca ve boş bir çaba... Ben içeri gidip, giyiniyorum... Sonra da Sydney'e geri dönüyorum." Hemen içeri girdi.

Daniel arkasından koşarak onu omuzlarından yakaladı ve kendine çevirdi. Gözleri karşılaştığında, Charlotte'unkilerde üzgün, Daniel'inkilerde ise umutsuzca bir ifade vardı.

"Sana birgün senin gerçekten sevecek biri olduğunu söyleyecektim... Burada ve şimdi seni gerçekten seven biri olduğunu söyleyecektim.

Charlotte bir an şaşkınlıkla ona baktı. Ama sonra bu şaşkınlığın yerini öfke aldı.

"Sana inanmıyorum! Yalan söylüyorsun!"

"Yalan söylemem için bir neden yok, Charlotte. Seni seviyorum."

"Hayır." Charlotte hızla başını salladı. "Hayır!" Böyle şeyler neden hep onun başına geliyordu. Erkekler onu aldatıyor, ret ediyor, terk ediyor, kullanıyordu. Daniel de onunla daha fazla birlikte olmak için yalan söylüyor olmalıydı.

"Seni seviyorum," diye ısrarla tekrarladı Daniel. "Bunu sana daha önce söylemememin nedeni, bana inanmayacağından korkmamdı. Sana, Gary'i unutman için zaman tanımak istedim."

"Ben Gary'i çoktan unuttum." Charlotte sözlerini bitirdiği an, onun gözlerinde beliren zafer parıltısını fark etti...

"Bana aşık olduğun için, öyle değil mi?" Daniel onu kollarından sıkıca tutmuştu ve bırakmaya da niyeti yoktu. "Kabul et ve bana yalan söyleme."

"Aşık olduysam ne olmuş?... Bana ne yararı olacak?"

Daniel rahatlayarak, derin bir iç geçirdi. "Şükürler olsun, tanırım." Sonra yeniden onun gözlerinin içine baktı. "Öyleyse daha fazla saçmalığa gerek yok. Sen beni seviyorsun. Ben de seni seviyorum. Ve bu kez gerçekten evleneceğiz."

Charlotte'nin ağzı şaşkınlıktan açık kalmıştı. "Ama evliliğe alerjin olduğunu söylemiştin."

"Sen beni iyileştirdin."

Charlotte olanlara inanamıyordu. Kalbi her zaman onu yanlış yola sevk etmişti. Belki de bu kez mantığıyla davranmasının zamanı gelmişti. "Bence sen, ne duymak istediğimi biliyor ve onları söylüyorsun."

Birden Daniel'in yüzü bulutlandı. "Seni ikna etmem için ne yapmam gerek. Sana evlenme teklif ediyorum. Her şey ayarlanır ayarlanmaz evlenebiliriz."

"Peki ya daha sonra, Sen Amerika'ya gidince..."

"Amerika'ya gitmeyeceğim... Yani tabi ki işleri düzenlemek için gitmek zorundayım, ama sonra buraya gelecek ve seninle evleneceğim. Çocuklarımızı burada büyüteceğiz."

"Çocuklarımız mı?" Charlotte kalbinin yerinden çıkacağını hissediyordu.

"Tabi ki... Gerçek aşkla karşılaşınca, insan bir çok konuda fikrini değiştiriyor. Seninle çocuklarımızın olmasını istiyorum, sevgilim. Senin de bunu istediğini sanıyordum."

"Ben... istiyorum... Ama... Sadece... Ah, Daniel, bu kadar incindikten sonra, birine güvenmek çok zor."

"Biliyorum." Onu kendine çekerek gözlerinin içine baktı. "Biliyorum. Gerçekten. Ama zamanla bana güveneceksin. Sadece bekle ve gör."

Charlotte bundan pek emin değildi. Zaman bazen insanın aleyhine işleyebiliyordu. Daniel Amerika'ya geri döndükten sonra hala onu sevmeye devam edecek miydi? Duygularında yanılıyor olabilir miydi? Şu anda ona aşık olduğunu düşündüğünden şüphesi yoktu. Ama erkekler çok sık aşkı seks ile karıştırıyorlardı. Hem Daniel onu gerçekten tanııyordu bile...

"Bana beni sevdiğinin söyle... Hadi... Söyle bana."

"Seni seviyorum."

"Ve... benimle evlenecek misin?"

"Lütfen bunu şimdi sorma." Charlotte hafifçe geriye çekildi. "Henüz olmaz... Bu çok hızlı... Anlamaya çalış, Daniel. Yani... Amerika'ya döndüğünde fikrini değiştirebilirsin ve..."

"Fikrimi değiştirmeyeceğim." Yüzü son derece ciddiye.

"Kollarındayken doğru dürüst düşünemiyorum."

"Güzel." Daniel tutkuyla onu öptü. Dudakları ayrıldığında yeniden gözlerine baktı. "Şimdi tekrar soruyorum... Benimle evlenecek misin?"

"Sana söyledim. Hayır..." Charlotte onun kolları arasındayken bile mantıklı hareket edebildiği için kendiyile gurur duyuyordu. "Henüz olmaz."

"Ne kadar beklemem gerekiyor?"

"Bilmiyorum... Sadece seni sevdiğim için böyle bir teklife evet demeyeceğim. Birbirini sadece birkaç gündür tanıyan iki insanın evlenmesi çok büyük bir adım... Bir ay sonra tekrar sor."

"Bir ay mı? Büyük ihtimalle ben bir ay sonra Los Angeles'te olacağım."

Charlotte geri adım atmamaya kararlıydı. "Öyleyse Sydney'e geri döndüğünde sorarsın... Telefonla ya da elektronik postayla yapılacak teklifi kabil etmeyeceğim. Bana elinde yüzükle bu teklifi yaparken, yüzünü görmek istiyorum..."

Daniel bir an için tamamen yıkılmış göründü. Ama sonra yüzündeki bulutlar dağıldı ve gülümsedi. "Bu adil bir durum... Bu kadar süre bekleyebilirim. Bu arada, ben Avustralya'dan ayrılana kadar her an birlikte geçiririz."

"Benim önümüzdeki hafta işe başlamam gerek."

Daniel içini çekti. "Tamam... Bu haftanın her anının ve önümüzdeki hafta boş olduğun her dakikayı birlikte geçiririz... Anlaştık mı?"

"Tamam... Anlaştık..."

ONDOKUZUNCU BÖLÜM

"Uçağım kalkmak üzere," dedi Daniel.

"Evet, duydum." Charlotte soğukkanlılığını korumak için büyük çaba harcıyordu. Korktuğu an, sonunda gelip çatmıştı işte.

İki hafta çok çabuk geçmişti. Hunter Valley'deki günler inanılmaz güzeldi. Tıpkı gerçek bir balayı gibi. Odalarından sadece kahvaltı etmek ve yüzmek için çıkmışlardı. Akşam yemekleri bile odalarına gelmişti.

Sydney'e döndükten sonra, birlikte geçirdikleri on gün de harikaydı. Gerçi bu süre içinde Charlotte'nin işine geri dönmesi gerekmişti, ama Daniel birlikte oldukları her akşamı birbirinden eşsiz ve güzel yapmaya başarmıştı. Birkaç kez Daniel'in kız kardeşine yemeğe gitmişler, bir iki kez de Brad ve Louise ile birlikte sinemaya veya bara gitmişlerdi. Onun dışında kalan zaman içinde çoğunlukla yalnız kalmışlar, saatlerce sevişmişler ve konuşmuşlardı. Daniel hayatıyla ilgili bütün gerçekleri ona anlatmıştı.

Charlotte onun çok zengin olmasına şaşırarak birlikte, çok da mutsuz değildi. Daniel Amerika'daki işini bırakıp ona geri gelecekken, mutsuz olmasının hiçbir anlamı yoktu ki? Daniel'in planı buydu işte... Mümkün olduğunca kısa süre içinde onun yanına geri dönmek...

Başlangıçta bu plan, Charlotte'yi de mutlu etmişti. Ama şimdi içinde garip bir panik duygusu vardı. Ya hiç geri dönmezse?

"Uçağa binmek zorunda değilim, Charlotte," dedi Daniel onun gözlerinin içine bakarak. "Bana bir işaret verirsen, hemen vazgeçerim."

Charlotte güçlükle yutkundu. Ona kal demek ne kadar kolay olacaktı. her şeyi iptal et ve benimle kal... Ama Daniel er yada geç gitmek zorundaydı ve bugün olması en iyisiydi. Zaten Pazar gününden beri gidişini ertelemiştir ve onun işinden bir gün daha uzak tutmaya hakkı yoktu. Üstelik günler geçtikçe ondan ayrılmak çok daha zor olacaktı.

İyi ki, Brad ve Louise yanındaydı. Onlar olmasaydı, her an kendini kaybedebilir ve kalması için ona yalvarmaya başlayabilirdi. Kendini tutmak zorundaydı. Louise hala Daniel'e tam olarak güvenemiyordu. Onların bu fırtına hızıyla gelişen ilişkisini onaylayan tek kişi Brad'di... Ah bir de Daniel'in kız kardeşi Beth.

Charlotte başını salladı.

"Ağlamayacaksın, değil mi?" diye sordu Daniel, onun yüzüksüz olan elini sıkarak. Charlotte, Gary'nin ona verdiği nişan yüzüğünü postalamış, nikah yüzüğü de çekmeceye kaldırmıştı.

"Hayır, ağlamayacağım. Birazdan kendimi toplarım... Gider gitmez beni arayacağına söz ver."

"Onun burada kalıp uçağın kalkışını izlemesi pek iyi olmayacak," dedi Daniel Louise ve Brad'e dönerek. "Onu bir an önce buradan götürün."

"Bana bir veda öpücüğü vermeyecek misin?"

"Merhaba öpücüğü vermek konusunda daha iyiyimdir... Hayır, sana veda öpücüğü vermeyeceğim, çünkü bur bir veda değil. Sadece kısa bir ara... Brad." Başıyla ona çıkış kapısını gösterdi.

"Tamam dostum. Hadi Charlotte, artık gidelim."

Bir kolunda Brad bir kolunda Louise kapıya doğru yürürlerken, Charlotte bitkin gözlerle son bir kez omzunun üzerinden arkasına

baktığında, Daniel'in yolcu kapısına doğru yürüdüğünü gördü. Ama kalabalığın arasında onu daha fazla izleyemedi.

İşte... Daniel gitmişti.

Artık daha fazla kendini tutamayacaktı. Çenesi titremeye başlamıştı. Güçlükle birkaç adım daha attıktan sonra, hıçkırma hıçkırma ağlamaya başladı.

"Bunu olacağını biliyordum," dedi Louise onu yakındaki bir banka oturturken. "Tamam tatlım," diyerek sevgiyle onun sırtını sıvazlamaya başladı. "Seni aradığında çok daha iyi hissedeceksin. Onun seni sevdiğine eminim."

"Ah Louise... Bana, beni sevdiğini ve evlenmek istediğini söyledi. Peki ben ona ne dedim... Henüz olmaz... Onu şimdiden çok özledim. Zamanı geriye döndürüp, gitmesini istemediğimi söylemek için neler vermezdim... Ah, Louise, ben ne yaptım?"

Gözlerinden yeniden süzölmeye başlayan yaşlar, görünüşün bulanıklaştırmıştı. Bu yüzden Daniel'in yavaşça ona doğru yürüdüğünü göremedi.

Oysa Louise görmüştü ve ağzı şaşkınlıktan bir karışık açık kalmıştı.

Daniel bir şey söylememesi için parmağını dudagina götürerek, susmasını işaret etti. "Hani ağlamayacağına söz vermiştin," dedi yumuşak bir sesle.

Charlotte başını kaldırdığında, ıslak gözleri şaşkınlık ve mutluluk karışımı bir duyguyla bakıyordu. "Daniel!" diye haykırdı. "Geri geldin."

"Şimdiye kadar yaptığım en kısa yolculuktu. Koltuğuma oturmam bile." Onun yanaklarındaki yaşları sildi. "Senden ayrılmaya dayanamadım, sevgilim."

"Ah, Daniel!"

"Tabi bir süre sonra işlerimi ayarlamam için mutlaka Amerika'ya gitmem gerekecek. Ama bunu yapacağım zaman, sen de işini bırakıp benimle gelir misin?"

"Seve seve..."

MIRANDA LEE

"Peki sana yeniden evlenme teklif edersem, ne söyleyeceksin?"

Charlotte gözyaşlarının arasından gülümseyerek ona baktı.

"Bunu gerçekten sormana gerek var mı?"

"Evet." Daniel cebinden bir yüzük kutusunu çıkartarak açtı.

"Fikrini değiştirmeden önce, bunu parmağına takmak istiyorum."

Charlotte şaşkınlık içinde iri elmas taşa bakıyor ve ağlamamak için kendini tutuyordu.

"Senin işte olduğun bir gün bunu almıştım. Sana yeniden sorma fırsatını yakaladığımda hazırlıklı olmak istedim. Umarım hoşuna gitmiştir."

"Çok sevdim. Ama... Ama aileme bizimle ilgili durumu açıklamak istiyorum..."

"Charlotte, seninle geleceğim ve her şeyi birlikte açıklayacağız. Annenin ve babanın anlayacağını sanıyorum. Sonuçta onların tek istediği şey kızlarının mutlu olması. Mutlusun, değil mi?"

Charlotte'nin gözleri mutlulukla parlıyordu.

Daniel gülümseyerek, yüzüğü onun parmağına taktı.

Parmağına çok güzel uymuştu. Tıpkı onların birbirlerine uydıkları gibi...

Daniel mutlu bir şekilde içini ekti. "Sanırım artık merhaba öpücüğü vermenin zamanı geldi..."

S O N

bizim sahaf
www.bizimsahaf.com.tr
iletisim@bizimsahaf.com.tr
Tel (0216) 450 11 23
(0216) 330 81 90
Fax (0216) 450 11 26